

A HITTITKOK MEG- NYÍLTAK

(J.16.12-25.)

HITÉPÍTŐ ÜZENET GONDOLKODÓ IGAZ-
SÁGKERESŐKNEK

Jézus mondá:
Én
világosságul
jöttem
e világra
JÁNOS EV. 12.46.

A Szent Szellem „minden igazságra” elvezérlő
tanításai alapján összeállította
a felelős magánkiadó:
Balogh Dezső
1999.

EGYÉN,
EGYHÁZ ÉS
VILÁG-SORSDÖNTŐ
HITTANI TÉVEDÉSEK HE-
LYESBÍTÉSE

A SZENT SZELLEM, ÉS
ISTEN IGÉJE ÁLTAL

Az 1840-es évektől a Menny által, világméreteken elindított - a Szent Szellem(ek) minden igazságra elvezető munkája. (J 16, 13.),
(Csel 2, 17.18./Joel 2, 28. 29.)

Ennek nyomán egyházaink számára, nagyon időszerrév vált - a hit főkérdéseiben tanított - sorsdöntő tévedéseik felismerése, és becsületes helyesbítése.

Könyvünk e munkához is segítséget kíván nyújtani.

Tartalomjegyzék

(**)

Előszó	7
Főirány-jelző	10
A. A szemléleti tisztaságról	11
B. A „lélek” ill. „szellem” szavak szabatos használatáról	12
C. Az isteni kijelentés lezáratlanságáról	14
D. Egyházaink hitbéli ismereteinek elégtelenségéről	17
E. A „Harmadik kijelentés” indulásáról	20
I. sz. isteni ígélet.....	22
II. sz. isteni ígélet.....	24
III. sz. isteni ígélet.....	27
F. Igaz világosság. Jézus után először, - a „harmadik kijelentés” hittanminősítő rendszere	31
G. Korszerű hittanvázlat.....	32
H. Most pedig kénytelenek vagyunk gyászhirot mondani!.....	46
I. A hitetlenség eláradásának legfőbb okairól.....	49
I/1. - az individuum létbeocsátásáról.....	49
I/2. Az eredendő bűnről.....	53
I/3. Az eleve elrendelés.....	53
I/4. Az örök kárhozat.....	54
I/5. A helyettesítő véres váltságahalál	56
I/6. A hitrejutás esélyeinek	57
J. „Micsoda az ember” (Zsolt 8, 5 -7/Zsid 2, 5 - 8).....	59
J/1. Első kulcs-ismeret	61
J/2. Második kulcs-ismeret	64
J/3. A két kulcs-ismeret igei bizonyítása	69
K. Valóságot tagadnak, - valótlan tanítanak!.....	82
1. Az individuum létbeocsátásáról	87
2. Az eredendő bűnről*	88
3. Az eleve elrendelésről, és egyetemes helyreállításról.....	96
4. Az „örök” kárhozatról – Sátánról***	108
5. Továbbiak a megváltásról	112
6. A feltámadásról, illetve az élet utáni anyagtan létünkről	146
6/1. Az élet utáni, - anyagtan létünkről.....	149
6/2. A testi halál utáni öntudatos szellemi állapot bizonyítása.	157
7. A Szent Háromság tanról	170
8. A szent Szellemről és munkájáról.....	181
9. A hitre jutásról.....	181
10. Áttekintő mérleg. (1. - 9. fejezetek).....	184

11. A „világosság” további érvei	189
11.1. A keresztény hittanok korszerűsítésének időszerűsége	189
11.2. Egyházaink felelőssége és kívánatos lépése	190
11.3. A Harmadik kijelentés szegletkövének megkerülhetlensége	194
11.4. Felhívás a mennyei kincs hasznosítására.....	196
12. Összefoglalás és zárszó	199
Függelék.....	207

Kiadói kérelem

Mint hogy e könyv nem anyagi haszonszerzés, hanem „Élet”-re segítő szolgálat céljából állott elő, - kérem Kedves Olvasónkat, - hogy e törekvést, - amelyért Urunk a Kereszthalál borzalmait is vállalta, - az alább körvonalazott, v. hasonló módon megvalósuláshoz segíteni szíveskedjék. **Kérem, hogy az olvasandók alapos átgondolása után, - templomlátogató, - istenkereső, vagy akár közömbös jó barátoknak, ismerősnek, - teljes erkölcsi súlyával, szeretetével, - figyelmes olvasásra ajánlani szíveskedjék.** Még kedvezőbb lenne, - minél több, gyakorló lelkipásztornak, - nagyon alapos kiértékelésre a kezébe adni, mert jelenlegi „vallásaink” hitépítő hatásfoka 20% alatt van, amelynek negatív, sőt pokoli kihatását a közállapotok romlottságában ország-világszerte szenvedjük.

Éppen emiatt a lelkipásztori kar fokozottan felelős a reájuk bízott munkakör, - eddiginél sokszorososan sikeresebb betöltéséért. Erre pedig csak a Szent Szellem(ek) minden igazságra elvezető, isteni világosságú, abszolút ellentmondásmentes, - az egyetemes üdvözülést kizárólag jézusi igék szellemében munkáló, könnyen érthető, hihetően előadott szószéki szolgálatok alapján képesek, egyértelmű, boldog örömet hozó sikerrel beállni. E könyv, egyedül a jó Isten kegyelméből, - a J 14, 16. 26; 16, 12 -15. igék megvalósulása nyomán - kizárólag ilyen hittannal szolgál.

Tudjuk, hogy némely tétele nagyon eltér a közel két-ezer, ill. ötszáz év óta vallott, hallott és a népesség néhány százalékában, - érthetlensége ellenére is beidegződött hit-tanoktól, - amelyeket azonban a mindezekért felelős „tévedhetetlen” legfelsőbb vezetők, a szomorú elfogadási arány ellenére sem voltak hajlandók korszerűsíteni a Szent Szellem által megvilágított jézusi igék alapján, - a legcsekélyebb mértékben sem. Következzék hát - a napjainkig uralkodó -, az igaz valósággal nem egyező, - végkihatásában világ-erkölcsromboló, hitfoszlato látásmód, - az egyetlen, - e földi életünket hirdető, -

kultúrvilágunkat közel kétezer év óta tévesztő kreacionizmus igei kikapcsolása. **Helyette éljen, a mennybe visszavezető jézusi út (j 14, 6.) tökéletes elsajátítása céljából (szükség szerint) többszöri, e földi testet öltésünkről szóló, - isten ígéjével sokszorosan igazolt, tehát megdönthetetlen bizony-ságtétel.**

Budapest, 1999.

Szerkesztői nyilatkozat

A mű eredeti változata A4-es formátumban készült, a szerző speciális kiemeléseivel. Jelen - elektronikus - változatot a könnyebb olvashatóság érdekében A5-ös formátumra alakítottuk át. Az alkalmazott OCR programmal nem volt lehetőség az eredeti kiemelések megtartására, ezért a szerkesztés során – **a szerző eredeti szövegének hű megtartása mellett** – a követ-kező változtatásokra került sor:

- 1./ Csak vastag betűs kiemeléseket alkalmaztunk, jelentős mér-tékben redukálva az eredeti sokféle kiemelés mennyiségét.
- 2./ Az „E” fejezetben felsorolt isteni ígéreteket (a Szerző által I-II-III. számokkal ellátva) a számozás szerinti növekvő sor-rendben (I-II-III) helyeztük el, az eredeti vegyes (III-I-II) sor-rend helyett – a jobb áttekinthetőség érdekében.
- 3./Az egységes szerkezet és áttekinthetőség érdekében a tartal-mjegyzéket kibővítettük:

- „I” és „J” valamint a 6. fejezetek **alcímeivel**, továbbá
- A szerző rendkívül fontos zárógondolatait címmel és fejezetszámmal láttuk el (10-12 fejezetek ill. alfejezete-ik).

A mű eredeti könyv formájában megrendelhető, ill. tervezzük a fényképezett pdf változatának megjelentetését a honlapon.

A Szerk.

Előszó (**)

Ez a munka kizárólag alaposan és bátran gondolkodók számára jelenthet értéket.

Azokhoz alig szól, akik valamely keresztény felekezet megelégedett hívőiként élik jóra törekvő életüket. Legyen áldás útjukon, - senkit nem kívánunk szeretett egyházától elidegeníteni! Könyvünk az igaz valóság ismeretére szomjazóké, akik - egyelőre nem problémamentes hittel, - de kizárólag a Szentírás Istenétől várják a minden gondolkodást lebénító titkok és ellentmondások feloldását, mégpedig az Úr Jézus által megígért, elküldött, és mindörökké velünk maradó Szent Szellem, minden igazságra elvezérlő, tanító munkája útján. (J 14, 16-26; 16, 13.) **Hogy megszűnjön a kereszténység – hitelrontó - felekezeti megosztottsága, és végre közkinccsé váljon az igaz valóságnak az az érthető, hihető ismeretrendszere, - amelynek semmivel nem menthető hiányában¹*** - a jelenlegi hittanok százmilliók hitét elsorvasztva, - egyenes okai lettek körünk minden egyéni és társadalmi nyomorúságának!

E mélypontból való szabadulás kulcsa az - a Szent Szellem által felfedett, (J 16, 13.) ill. újra tudatosított (!) (J 14, 26.) néhány igeértelmezés, amely - minden eddigi hittannal szemben:

- I. - a történelemben **először biztosítja az isteni tökéletesség legfőbb ismérveinek, mint abszolút - bölcsesség (1.) - hatalom (2.) - igazságosság (3.) - szeretet (4.) kristálytisztá érvényesülését**, ami által -
- II. - **automatikusan megszünteti az ellentmondásokat**, és úgy válaszolja meg az ezeréves hittitkokat, hogy azokból az eddigi hitromboló hatások helyett, - Isten atyai szeretetének máig elképzeltetlen mértéke sugárzik elő, - és végül -
- III. - **egyidejűleg világosan érvényteleníti az egyházi tanítóhivatalok „tévedhetetlenségének” - több mint szerénytelen -**

¹ * sajnálatos emberi okai a: C. D. H. I. fejezetekben kerülnek ismertetésre

tévhiedelmét!

E három lehetőség megvalósulása a keresztény dogmatika korszakfordító változását hozza magával, ami azonban mégsem több mint jóvátehetetlenül megkésett felzárkózás a technika és tudomány, századunkbeli robbanásszerű fejlődéséhez! Mivel e munkában foglaltak mikénti megértésétől újabb százmilliók életre jutása vagy halálba hullása függ, - ezzel arányos felelősségünk a legegyszerűbb szókimondásra kötelez, a jelen hittanainak gyengeségeivel szemben!

Erre kényszerít jó ötven éves tapasztalatunk is, amely szerint a Szent Szellem hittanértelmezésének - minden hit és létproblémát isteni tökéletességgel megoldó értékei mellett, - jó színvonalat képviselő lelkipásztorok sokasága - olyan érdektelenül és értetlenül haladt el, mintha berkeikben minden a legnagyobb rendben lenne! Holott éppen nekik kellene a legjobban tudni, hogy a keresztény teológia, a hit és lét mindenkit húsbavágóan érintő legnagyobb kérdéseit, - titkokra és kijelentés hiányra hivatkozva, - teljesen képtelen normális értelemmel elfogadhatóan megválaszolni!

Ha pedig már az Isten embere sem tud mit mondani, - természetes, hogy tovább ürülnek a templomok, de telnek a csapszékek és egyéb vesztőhelyek, mert sokkal könnyebb nem gondolkodni, és lesz tömegjelenséggé az alkoholizmus, narkománia, depresszió, öngyilkosság, erőszak, bűnözés, és az élet drága kegyelmi idejének haszontalan elfecsérlése.

Idáig jutva több mint időszerű feltennünk a kérdést, - vajon az ó, ill. **középkori ismeretszinten** és Urunk sok, - át nem adhatott mondanivalójának (J 16, 12.) - ismeretét nélkülözve **kialakult hittanaink, - alkalmasak-e még egyáltalán a természettudományosan mind képzetesebb és gondolkodóvá fejlődött mai ember - szellemi-erkölcsi vezetésére?** Fenti kérdésünket a hitetlenségbe hulló százmilliók léte leghatározottabb „nem”-mel válaszolja meg! Szervezetileg hatalmas, ősi testületeket meghökkentő kérdés! Ezt átérezzük, de tudatosan

tesszük fel, mert a haladást szolgáló meghasonlás^{2*} kiváltását, Urunk Jézus is tanítói működése egyik segítő eszközének nyilvánította! (L 12, 51.) És ki kételkedhet az Ő szeretetében?

Ezért először az ide juttató eddigi hittanok alkalmatlanságának okait világítjuk meg - a bajokkal arányos nyíltsággal. Majd ezekkel pontonkénti párhuzamban, a (Szent Háromság kegyelméből másfélszáz éve folyamatosan kinyilvánított, de egyházaink által - figyelemre máig sem méltatott, -) minden hit és létproblémát isteni tökéletességgel feloldó két „kulcs-fogalmat” ismertetjük meg mindazokkal, **akiknek van felelősségérzetük, és a maguk, de főleg mások megmentése érdekében 10 - 15 órányi átgondolt olvasásra hajlandók!**

Ezek biztos hasznát Urunk Jézus írásbeli ígérete garantálja! (J 8, 32.) Akik - több lehetséges ok miatt^{3**} - e viszonylag csekély időáldozatra sem képesek, azoknak nincs felelősségérzetük az ismerethiány miatt hitetlenül elvesző tömegek irányába, de annál teljesebb a felelősségük ezek halálba hullásáért, mert az e könyvben megvilágított igaz lényeg elébük tárásával, a túlnyomó résznek megmentőivé lehetnének! Halálukat Isten az ő lelküktől kéri számon!

E könyvbeli üzenetünk igaz valóság alapját isteni és messiási ígék kellő időben megígérték, ill. bejelentették, - a kifejtésekben pedig ellenállhatatlan erővel és világossággal szemléltetik is, ami által munkánk a „Sola Scriptura” alapelv tiszteletben tartói részéről - visszautasíthatatlan! A három isteni személyt veszik semmibe mindazok, akik nem áldoznak arra fáradságot, hogy - a minden igazságra elvezettetés ígéit tételről tételre végigkísérjék, - évezredes hit és létproblémáinktól megszabadító^{4***} munkájában! Ezzel szemben: „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiai legyenek, akik az Ő nevében hisznek”...(J 1, 12.)

² * végső fokon: lényeg tisztázó alapos gondolkodás kiváltását

³ **L 14, 16-24

⁴ ***Mt 13, 35; J 8, 32.

Közös munkánkat kísérfje Isten áldása!

Főirány-jelző()**

Urunk Jézus az övétől búcsúzva a J 16, 12 - 15. szerint, többek között kijelentette: **„Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De amikor eljő amaz, az Igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra”**. E messiási ígélet minden értelmes ember számára nyilvánvalóvá teszi az isteni kijelentés lezáratlanságát! Ezzel szemben hittanaink megszövegezői, (és mai hirdetői!) jó másfélezer éve feloldásra váró súlyos elvi ellentmondások és hittitkok ellenére is „egyszer és mindenkorra” érvényesen, - lezártnak tekintik! Emiatt hittanunk „istenképe” a tagadás érveivel szemben teljesen védhetetlenné lett!

Az ennek következtében előállott hitetlenség eláradása századunkban már nép-milliárdokat dönt alig elviselhető, - egyre fokozódó erkölcsi-fizikai létminőség romlásba.

E több mint kínos ébresztő jelenségek ellenére egyházaink láthatólag nem hisznek a Joel 2, 28 – 29/Csel 2, 17 - 18.-ban adott isteni, de még a J 16, 12 - 15.-beli messiási ígéletben sem, sőt eme - erkölcsi világhatasztrófába juttató évszázados tévedésük mellett makacsul kitartva, - (az emberi élet összes negatívumát kikapcsolni képes!) - újabbkori prófétai kijelentésekről hallani sem akarnak!

De mert Urunk azért jött, hogy megkeresse, és megtartsa ami elveszett (Mt 18, 11.), - egyre gyorsuló halálba süllyedésünk visszafordítására - a minden igazságra elvezérlés ígéletét - Szent Szelleme által, - jelenkori prófétai útján beteljesítette! Mégpedig oly módon, hogy - a (világ összes, - valaha is volt és jelenlegi teológusa által naponta olvasott, - „betéve” ismert, ám - **Origenészt kivéve** - valamennyiük figyelmét mindvégig elkerült!), minden hittitkot és ellentmondást isteni egyszerűséggel feloldó néhány ige mennyei értelmezését - korunkbeli prófétai tanítások fókuszába helyezte! Ezek engedel-

mes és gondolkodó hallgatói számára így állott elő az összes súlyos lét-, ill. hitkérdésben érthető, hihető választ adó, Isten tökéletességét mindenben tükröző - abszolút támadhatatlan - keresztény hittan. Amelyről a XIX. század közepétől kultúrvilágszerte igen jelentős számban elhangzott prófétai tanítás nyomán, az Ő dicsőségére és az emberiség életre vezetésére, e kötetben - egyházaink számára is érthető fogalmazásban - bizonyosságot kívánunk tenni.

Minden felesleges erő és időpazarlás elkerülése érdekében, - mindkét út^{5**} alapos ismerétében már itt figyelembe ajánljuk, - hogy bármely irányból, szintről és szándékból induló elvi bírálatnak csak az e munkából megismerhetőnél értelmesebb és igeibb megoldások előzetes felmutatása után jogosult elhangzania!

A. A szemléleti tisztaságról()**

Elemi kötelességünk már most kijelenteni, hogy a (minden igazságra elvezérlő Szent Szellem (J 16, 13.) által feltárt, -korszakfordító értelmezésekkel gazdagított) **teljes Szentírást tekintjük mi is kifejtéseink kizárólagos alapjának, - ám szigorúan az Úr Jézus tanításainak szellemében.**

Ő ugyanis az ó borhoz ó, - új borhoz új tömlő alkalmazását tanácsoló példázatában (Mk 2, 22.) - nyomatékkal adja tudtunkra az ó,- ill. újszövetségi szellemiség összetársíthatatlanságának elvét! **Ezért mi mindig a szóban forgó kérdésről alkotott leghaladóbb, - azaz jézusi szellemű értelmezést emeljük mondanivalónk alapjává, amiképpen Urunk Jézus is, az -"én pedig azt mondom néktek"** kiemelésekkel él, - azonos tárgyú ószövetségi állásfoglalásokkal szemben!

Az Úr ezzel a szemléleti tisztaság élesre állítását írja elő számunkra! Azonos kihatású egyszerűsítő tényező még a ke-

⁵ ** 1. a hagyományos eddigi, ill. 2. a Szent Szellem által megvilágított hittan

resztény teológia egyetemes érvényű ama megállapítása, hogy *mindenek előtt és felett: Urunk Jézus „a” Kijelentés!* Ezek alapján pl. teljesen megengedhetetlen erőszakvétel a szemléleti tisztaság elvén, amikor a keresztény igeértelmezés - a L 15, 11 - 32. (tékozló fiú) és a J 8, 1 - 11. (házasságtörő nő) példázatában szemléltetett, - jézusi, - vértelen bűnrendezés elvével párhuzamosan érvényesnek tartja a 3Móz 17, 11/Zsid 9, 22-beli, helyettesítő engesztelő véres áldozat ószövetségi elvét is! Lényegében homlokegyenest szembenálló elvek esetében az „is-is” megtűrése eszmei zűrzavarba, tömeges hitetlenségbe vezet, amint ezt gyászos jelenünk szemlélteti is!

B. A „lélek” ill. „szellem” szavak szabatos használatáról()**

E kérdéssel már csak azért is foglalkoznunk kell, mert a „hivatalos” **magyar bibliafordítás, - mint ebbéli kirívó világkülönlegesség, - nem meri használni a „szellem” szót,** hanem helyette a mindössze egynéhány (!) szövegbeli ponton (pl. 4Móz 31, 28.) jogosult „lélek” szót alkalmazza annál a kb. ezerhét száz íráshelynél is, ahol pedig a héber ill. görög eredeti szöveg értelemszerűen a „ruach”, ill. a „pneüma” = „szellem” kifejezést tartalmazza! **Ezzel szemben, - minden európai kultúrnyelv bibliafordításai középkori előállításuk óta, értelemszerűen követik a héber-görög eredeti szöveg „szellem” szó használatát.**

Minthogy a harmadik kijelentésben az Úr Jézus J 16, 14 - 15-beli ígérete szerint, - emberi befogadóképességünkkel arányban, - a bibliainál részletesebb, korszerű megvilágításokat kapunk az Ő - világteremtő, rendező, fejlesztő és üdvözítő munkájáról, azért ezek alapján e két szó között most már a valóságot fedő, - hatáskör és működésbeli megkülönböztetéssel élhetünk az alábbi, erősen sűrített összefoglalás szerint: **Az**

ember hármasság. Alkotói: a szellem, élet-erő és anyag, vagy ismertebben kifejezve: a szellem, a lélek és a test (1Thessz 5, 23.).^{6*}

A szellem: teremtésünkör kapott, - értelem, - szeretet és akaraterő „ellátmányunk” ön- és én-tudatos, örökéletű, anyagtalan, - sugárzó energia központja. Szellemi erő utánpótlását az örök isteni sugárzásból kapja, - törvényes kapcsolatunk rendezettségének arányában. A test levetése utáni tevékenysége nincs egészséges emberi aggyal való „szerves” kapcsolat feltételéhez kötve. Ezt csak ember síkon történő prófétai megnyilatkozásokénál előálló (átmeneti) helycsere tartamára igényli.

A fentiek emberi képzelőerő számára nehezen érzékelhetők. Ehhez csak Teremtő, Szellem-Isten Atyánkról alkotott fogalmaink párhuzamában nyerünk némi segítséget a : „Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél.” (Zsolt 8, 5 - 6) ill. „Én mondom, Istenek vagytok.” (Zsolt 82, 6.(J 10, 34.) igék magyarázatos figyelembevételével.

A lélek: éterien ritka „anyagi” burkolata a teljesen anyagtalan szellemnek - „akit” szerves egységbe kapcsol a fizikai testtel. Egyben hordozó tartálya az „élet-erőnek” is. E felnőtt ember-alakú éterikus test különleges esetekben (pl. angyal-jelenéseknél) láthatóvá válik, -színe, fénye, a szellem erkölcsi fejlettségének arányában nemesedik mind világosabbá és sugárzóbbá. Egyben a szellem - szellemvilágbeli - „közlekedési eszköze”.

A test: durvább anyag, amelyet a lélek közvetítésével a

^{6*} „...őrizzé meg szellemeteket, lelketeket és testeteket feddhetetlenül”... Az első magyar fordítások, Károli és Káldi idejében, a magyar nyelvben a „szellem” kifejezés még nem létezett, hanem csak a „lélek”. Azóta a magyar nyelv is differenciálódott - szellemre és lélekre, az eredeti görög (pneüma és pszühé), és a kánoni latin (spiritus és anima) szöveg szerint. Ezt azonban a magyar bibliafordítók nem akarják (nem merik) tudomásul venni!

szellem akarata, célkitűzése éltet, alakít és irányít. Mint látható, - lényegbevágó tartalmi és működésbeli különbség áll fenn a szellem és lélek között, - az előbbi javára, mert mindig a szellem a meghatározó, - az értelem, akarat, szeretet alkalmazása dolgában, míg **a lélek és a test csak engedelmes, - részben átmeneti segédeszközök a szellem önkifejezése szolgálatában.** Ezért a szellem, illetve a lélek szavak értelemszerű használata ma már elengedhetetlen. A lélek szó univerzális használata pedig megengedhetetlen, mert - (a megvilágításba példát helyettesítve) - egy személy - az őt burkoló ruhával vagy a level - az őt fedő borítékkal - a köztük levő „szoros” összefüggés ellenére sem helyettesíthető! A jelenlegi gyakorlat pedig ezt teszi!

C. Az isteni kijelentés lezáratlanságáról()**

A keresztény hittudomány egységes véleményével szemben ki kell mondanunk, hogy a kezünkben lévő teljes Szentírással az isteni kijelentés - **egyszer és mindenkorra lezártnak egyáltalán nem tekinthető, mégpedig a következő isteni, ill. messiási ígék értelmében: „És lészen az utolsó napokban, ezt mondja Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és lányaitok...stb.**

És éppen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Szellememből és prófétálnak.” (Joel 2, 28 - 29. / Csel 2, 17 - 18.) „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.” Ama vigasztaló pedig a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket és eszetekbe juttatja mind azokat, amiket mondtam néktek.” (J 14, 16. 26.). „**Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök majd az Atyától az igazságnak Szelleme, aki az Atyától származik, az tesz majd énrólam bizonyosságot.**” (J 15 26.) „**Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordoz-**

hatjátok.” (J 16, 12.), „De amikor eljön amaz, az igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (J 16, 13.) „Az engem dicsőít, majd mert az enyéből vesz és megjelenti néktek.” (J 16, 14.) Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, azért mondom, hogy az enyéből vesz, és megjelenti néktek.” (J 16,15.)

Miképpen lenne tehát a Biblia utolsó mondatával lezárva az isteni kijelentés, amikor eme, - zömében messiási(!) igék - **a prófétálás, III. újabb kijelentések végtelen távlatát nyitják** meg újszövetségi korszakunk számára!

Ezeken belül, mint a mindenkori jelenre vonatkozókat, - a legnagyobb nyomatékkal ki kell emelni a következőket:

- A Joel 2, 28 - 29. értelmében az „utolsó napok”^{7*} prófétáinak személyét, számát, szolgálatuk körülményeit, - Isten választja ki, ill. határozza meg, a maga szuverén jótetszése, de még inkább az előállott szükséglet szerint.

Ezzel szoros összefüggésben, -

- a J 14, 16.: „hogy veletek maradjon mindörökké”, továbbá
- a J 14, 26.: „az mindenre megtanít majd titeket”, és
- a J 16, 13.: „az igazságnak Szelleme elvezérel majd titeket minden igazságra”,

- messiási ígéretekben körvonalazott prófétai működés sem egyes személy, testület vagy bármilyen hatalom által sem időbeli, sem tartalmi vonatkozásban be nem határolható^{8**}

Többek között már azért sem, mert a J 16, 14 - 15.

⁷ * Ha az első pünkösdön Péter apostol erre hivatkozhatott, ezzel korunkat még inkább feljogosítja erre az értelmezésre

⁸ ** Mondani is alig kell, hogy a Szentírás értelmezés vagy keretbeli módosítását tiltó: Gal 1,8. ill. Jel 22, 18-19. apostoli(?) tollból eredő igék a 2. pont messiási igéi felett nem bírnak illetékességgel, minthogy „a szolgálta nem nagyobb az ő uránál”. (J 13, 16.)

szerinti, - **isteni, ill. azzal egyező messiási ismeretanyag bírálatához az ember - túl kicsiny kapacitás**, a legképzettebb szaktudósokat is beleértve! A Szent Szellem úgy vezérel el minden igazságra, hogy szemben az ó-ill. középkori egyházatyák akkori ismeretszintjével - a jelenkor által igényelt színvonalon közli azt a sok mondanivalót, amelyet az Úr környezete ismeretileg még nem tudott befogadni. (J 16, 12.)

Ezért mennyei felfogásban(!) értelmezi számunkra az Atya és a Fiú ígét, valamint ismerteti a mennyei rend általunk értelmileg már, ill. még követhető elemeit. Itt jegyzendő meg, hogy a J 16, 14 - 15.-beli **igék a jelenkori próféták útján érkező megvilágítások próbakövét is képezik**, mint-hogy ezeknek mindenkor az Úr Jézusról kell bizonyosságot tenniük, és mindenkor az Ő szellemiségét kell sugározniuk az 1Kor 12, 3.-mal és az 1J 4, 2.-vel is egyezésben!

Ezt igen fontos szem előtt tartanunk, mert bár Isten a harmadik kijelentés új prófétai korszakát a kultúr-emberiség szellemi felnőttségévé válásával egyidőben ajándékozta, de - amint az Ószövetségből ismerjük - **Istennek a mindenkor felbukkanó hamis prófétákkal szemben már akkor is erőlyesen kellett fellépnie**.

A harmadik isteni kijelentési ciklus elindulásával tehát, - minden prófétai és egyéb úton megjelenő közlemény is, - a szemléleti tisztaság legélesebbre állított mércéjével vizsgálendő, hogy valóban a legnemesebb jézusi szellemiség jellemzi-e maradéktalanul.

- A prófétálás lelki ajándékáról az 1Kor 12, 4. 7. 10. 28.-ban;
- gyülekezetépítő értékéről és alkalmazási módjáról az 1Kor. 14, 1. 3. 4. 5. 22. 24. 29 - 32. 37.39.-ben írottak szerint;
- megbecsüléséről az 1Tim 4, 14.; 2Tim 1, 6 - 8.; 1Thess 5, 19 - 20.-ban és a 2Pét 1, 19-21.-ben;
- a szellemek megítéléséről (minősítéséről) a Mt 7, 15-

20.; IKor 12, 3. és az 1 Ján 4, 1 -3.-ban kapunk törvényes igei útmutatást. Mindehhez kapcsolandók még pl. az általunk tanulmányozott korszerű Dogmatikában^{9***} valóságként összefoglalt, eksztatikus **írásra vagy beszédre inspiráló Szent Szellem - hatásokról gyűjtött ismeretek**, és előttünk áll - újszövetségi korszakunk, - azaz - napjaink számára is törvényesített - mennyei ismeretátadó rendszer, Isten igéjének sokszoros hitelesítő pecsétjével ellátva.

D. Egyházaink hitbeli ismereteinek elégtelenségéről()**

A keresztény egyházak jó másfélezer, ill. kb. négyszázötven évük folyamán alakították ki bibliánkra hivatkozó, - lényegében tévedhetetlennek minősített hittanaikat, természetesen az Úr Jézus J 16,12.-ben említett, - sok át nem adott mondanivalójának ismerete nélkül!

E hiányosságokból eredő súlyos belső ellentmondások, hittitkok miatt - a hit és lét leghűsbavágóbb kérdései elfogadható megválaszolására való teljes képtelenségükkel, a múlt század közepe óta, - százmillió nagyságrendű hívőállomány veszteségeket éltek át.

(I.) Ennek szoros kísérőjelenségeit szenvedjük világszerte napjainkban, a bűnözés, alkoholizmus, narkotizmus, depresszió, öngyilkosság, stb. pusztító elharapózásában.

(II.) Ilyen fejlemények alapján teljesen kézenfekvő a kérdés: ugyan miért nem élnek egyházaink a Szent Szellem általi, minden igazságra való elvezettetés Urunk ígérete szerinti lehetőségével?

Ennek első fő oka az a tragikus tévhiedelem, amely szerint: mindaz, ami a „C” fejezetben idézett igékben mint ígé-

⁹ *** Dr. Kocsis Elemér Dogmatika. Debrecen. 21, 124. 126. 127. old

ret elhangzott, - így a minden igazságra elvezettetés adományozása is, - **az első pünkösdön a szent Szellem kitöltésével már beteljesedett volna:** „Az egyház megszületett, kezeli és hűen őrzi a nyert szellemi javakat. Senki ne próbálja hát az idézett igékből újabb kijelentések törvényességét kimagyarázni, amikor ilyenekre semmi szükség nincs, mert az egyház mindazt birtokolja és alkalmazza, ami az emberiség üdvre vezetését biztosítja.” Ez a beállítás azonban két súlyos ellenérvvel szemben is tarthatatlan!

1. Mert az egyházak a **Szent Szellem első pünkösdői bemutatkozása ellenére, - majd kétezer év óta is tanácstalanul állnak a legfontosabb hittételekbe ágyazott és mindenkit húsbavágóan érintő hittitkok komplexuma előtt!** A minden igazságra történt elvezetéssel birtokában nem szállt volna ily mélyre a szószerkezetek (= templomok) vonzereje!
2. Mert a **gyülekezetekből egyházzá szerveződött keresztények** felfogásbeli elhajlásai, **szakadásai**, hatalmi harcok, vallásháborúk, véres tömegüldözések és gyilkosságok, gályák, hontalanságba kényszerítések sok száz évnvi szenvedéstömege **a fenti állítást keményen cáfolja.**

(III.) Megtetézi ezt még a mai kereszténység többszáz felekezetre szakadozottsága is - kiáltóan bizonyítva, hogy sem a mennybemenetelig eltelt negyven nap folyamán, sem pedig az első pünkösdön **nem osztatott ki a nemhogy mindenre, de még az értelmezésbeli egységre eljuttató ismeretanyag sem.**

Holott, az általánosan érthető, istenien világos igazság komplexum első pünkösdői kinyilatkoztatásával, egyháztörténetünk e hitelrontó borzalmaktól teljes egészében megkímélhető lett volna! Az első pünkösdön tehát, mindössze a nyelveken szólás, prófétálás lelki ajándékának arra az alkalomra korlátozott, tájékoztató bemutatása történt meg, a majdani, ezer-nyolcszáz éves középtájjára beérlelődő, világszélességű mű-

ködsbe lépésének **hitelesítésére**.

De vajon miért nem küldte el, adta át ez idáig sem egyházainak Urunk a J 16, 12 — 13.-ban említett minden igazságra elvezérlő sok mondanivalóját? Ennek második fő oka az, hogy tévedhetetlenségének (ma is minden felekezetet jellemző) tévhiedelme **minden korábbi tévedés helyesbítését lehetlenné tette, illetve teszi**, és így a **Szent Szellem indítására előálló helyesbítőket mint tévelygőket rendre elhallgattatják!** (Időben két szélső példa: Origenész ill. Teilhard de Chardin.)

Az pedig külön tragédia, hogy az egyházak falain belül a fenti (I., II., III.) csőd-tényezők ellenére oly nagy a magabiztosság, hogy a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő tanításait egyszerűen nincs hol és kinek átadni, (IV.) minthogy Ő - isteni hatalma ellenére csak a „Lélek koldusai” (Mt 5, 3.) körében képes megnyilvánulni! Lényegében folyamatosan ismétlődik a történelem: „Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadták be Őt.” (J 1, 11.)

A legújabbkori prófétálás útján érkező, - érhető, hihető - isteni igazvalóság ismeretanyagának hitépítő értékétől vezetve - **kötelességünk rámutatni az egyházi „tévedhetetlenség” tévhiedelme kárhozatos voltára**, amely kizárólag a papi méltóságok hiúságától éltetve - erős másfélszáz év óta - kultúremberiségünk 5-6 generációját fosztja meg a harmadik kijelentés^{10*} üdvösségre vezető értékétől.

Ezzel magukat olyan nagyon-nagyon hosszantartó munkára ítélve, amíg csak az utolsó - miattuk halálban maradt lélek is üdvösségre nem jut, - **mégpedig éppen földi papi köntösükben egykor megvetett „harmadik kijelentés” igazságainak betanítása és személyes megélése által**. Mindezekből következően: egyházaink - kizárólag saját hibából elmélyült (sokszázmilliók tömeg elhitetlenedését okozó!) - ismeretbeli hiányosságai nemcsak kérdéssé teszik, de egyenesen megvon-

^{10*} L. alább

ják bárminemű bírálatuk jogát - a Szent Szellem megvilágításai által minden részletében érthető, hihető, - Istenünk legfőbb jellemzőivel és a szent Igével tökéletesen egybehangzó, (e munkában kifejtésre kerülő) megújított hittani elvek felett!

E. A „Harmadik kijelentés” indulásáról()**

Ennek, - az Urunk Jézus közénk jövelele utáni legnagyobb égi ajándéknak hatásos érvényesülése érdekében, - legelőször azt a töményen negatív sugalmazású, általános keresztény egyházi közfelfogást kell erélyesen módosítani, amely szerint: „...a Biblián kívül egyéb kijelentésekre nincs szükség.”

Ez minősíthetetlenül téves és káros vélemény, mert Urunk Jézus - utolsó vacsorai búcsúbeszédének - egyik csúcspontosságú részletét, a szent szellem hozzánk küldéséről adott kinyilatkoztatását utasítja vissza! Ebben Urunk oly sok, - éppen az apostolok és a kor **értelmi befogadó-képtelensége** miatt át nem adhatott mondanivalót említ, (J 16, 12.) amelyeket a minden igazságra elvezérlő szent szellem, - **majd csak egy** minden testre kitöltendő és folyamatosan mindörökké tartó építő, tanító prófétai munkával lesz képes a mindenkori emberiséggel közölni.

A Szent Szellem elküldésének bejelentése egy újabb, - **immár harmadik mennyei ismeretforrást törvényesített**, - amelyet az égi hatalmak az 1840-es évektől szolgálatba is állítottak. (Csel 2, 17 - 18. Joel 2, 28 - 29.) **Ez az ószövetségi első, az újszövetségi második után érkező „harmadik kijelentés”.** Ezt pedig az Atya és a Fiú nevében tanítóknak kötelességük igénybe venni, mert ezért adatott! Enélkül valószínű megvilágításokat nyújtani lehetetlen!

Ezért kérjük, hogy az alábbi kifejtéseket tömegsorsdöntő súlyuk miatt legyenek szívesek halálos komolyan figyelembe venni! Pl.:Ha Urunk Jézus a J 16, 12. versben kijelenti: „még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok”, akkor földi halandók már sem mondhatják ki,

hogy: „a biblián kívül egyéb kijelentésekre nincs szükség.”

Különösen akkor nem, ha Urunk következő mondata (J 16, 13.): „De amikor eljön amaz, az igazságnak szelleme, elvezérel majd titeket a teljes, **(minden) igazságra. Ez a bejelentés minden eddigi hittitok felnyitását, azaz korunk mindent érteni is kívánó emberének valóságghú tájékoztatását, és ezáltal szilárd hitre jutását teszi lehetővé!**

A folytatásban (várható, de) felesleges emberi aggályokat oszlat el Urunk, így: „Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjeleníti néktek.”

J 16, 14.: „az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjeleníti néktek.”^{11*}

Mi jogon fosztanak meg keresztény egyházaink generációkat másfélszáz év óta, Urunk Jézus még át nem adhatott, sok mondanivalójától (J 16, 12.), amikor Ő az elveszettek megkereséséért jött (Mt.18,11.), és „minden általa lett, ami lett, és nála nélkül semmi sem lett.” (J 1, 3.)

Így Ő a legjobban ismerő szakértője mindennek. Éppen ezért Urunk a legilletékesebb a Szent Szellem(ek) és jelenkori prófétáik (Joel 2, 28 - 29.) útján történő taníttatásunkra. (J 14, 16. 26.)

És hogy milyen nagy terjedelmű, *minden fontos kérdést átölelők (!)* ezek a „jézusi mondanivalók”, az kitűnik a J 16, 15. versből, amelyben Urunk még azt is kimondja: „mindaz ami az Atyáé az enyém, azért mondom, hogy az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.” E 15. versből még az is következik, hogy Ő nemcsak viszonylag „parányi” naprendszerünket, hanem a teljes teremtettséget, a tiszta szellemek által lakott tejút-rendszerek milliárdjait is jól ismeri. „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” (J 10,16.; 14, 2.)

Tehát a 15. vers értelmében Urunk még a túlvilági rendről és állapotokról is hitelesen tájékoztatni kívánja

¹¹ *Itt ajánlatos az I Kor 12, 3. versét megszívelni.

korunkat Szent Szelleme(i) által. Abból, hogy Megváltónk az utolsó vacsora drámai feszültségében - a J 16, 12 -15.-ben - a megjelent, ill. elvezérel szavakkal négy versen belül **négyszer is kimondja új ismeretközlő szándékát, érzékelhető mily nagy fontosságot tulajdonít e minden igazságra elvezérlő új kinyilatkoztatásoknak!**

Szabad-e hát eme - mindörökké korszerű - messiási tanító szándék áldásaitól bárkit is megfosztani, és még ma - a 20. század végén is - csupán a szentírás kb. három és félezer éves látásmódjához utasítani?! Ez napnál világosabb sátáni érdek! **A taglalt igék összefüggő szövegét nagyon ajánlatos szavanként, mondatonként mélyen átgondolni.**

I. sz. isteni ígéret()**

- J16,12.: „**még sok mondanivalóm van hozzátok**, de most el nem hordozhatjátok.
- J16,13.:”**de amikor eljön amaz, az igazságnak szelleme**, elvezérel majd titeket minden igazságra. mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelentí néktek”
- J16,14.:” az engem dicsőít^{12*} majd, mert **az enyemből vesz, és megjelentí** néktek”
- J16,15.:”mindaz ami az atyáé, az enyém, azért mondanám, hogy az enyemből vesz, **és megjelentí** néktek”

Ezen ígéket alaposan elemzőkben - minden nagyszerű ígéretük mellett - tudatosulnia kell annak az isteni végzésnek is, hogy az örökérvényű erkölcsi parancsokat kivéve, **szentírásunk a földünknek szánt mennyei ismeretvagyonnak csak az ókor emberének felvevőképességéhez „szabott” töredékét tartal-**

^{12*} Minden jelenkori prófétai, (médiumi) megnyilatkozásnak EZ A PRÓBAKÖVE. Amely közlemény nem sugározza Urunk szellemiségét, ELUTASÍTANDÓ! A Szent Szellem tanító munkája állandó éber szellemi minősítő tevékenységünket igényli.

mazza, amit urunk Jézus a J16, 12.-ben teljes nyíltsággal ki is mondott! E nyilvánvalóan korlátozó kijelentés ellensúlyozásául a J14, 16. 26. igékben viszont **irányadóan rámutatott** - az ő távozása utáni, - tehát napjaink világosság igényét is kielégítő **új hitbeli ismeretek forrására**, a szent szellemek mindörökké tartó és a teljes igazság megismeréséig eljuttató tanító munkájára. Mindezt maradandó haszonnal terjedelme miatt sem közölhette, és így szentírásunk sem tartalmazhatja! **Ezek miatt nem lehet a biblia korunk és világunk kizárólagos hitbeli ismeretforrása!**

Éppen emiatt - **a felvilágosodás korszakának felívelése után**, - Isten kegyelme elindította a Szent Szellem(ek) általi tanítástunkat, a kiemelt igékben foglaltak tettbe valóstásával, **hatalmasan kitágítva keresztény hittanaink ez idáig Szentírásunk két fedele által behatárolt ismeretanyagát**. És mint-hogy a törvényesek árnyékában „sok hamis próféta is jött ki a világba” (1J, 4, 1.; 2Pét 2, L), ez bizony kemény, kitartó, alapos lényeglátó egyeztető szellemi szűrőmunkát igényel az Atya és Fiú nevében tanítóktól, de az egyszerű hívőktől is, minthogy **csak szigorúan jézusi szellemségű tanítások fogadhatók el**.

Vége a kornak, amelyben egyházaink a hit és lét teljesen kikerülhetetlen nagy és kemény kérdéseit - a Szent Szellem mindent megoldó eligazításait nem ismerve; - „**erre nincs kijelentés, nem tudjuk, titok**” szavakkal voltak kénytelenek elhárítani, hitsorvasztó kétségek között vergődni hagyva a természettudományosan egyre műveltebb és gondolkodóvá érlelődő tömegeket.

Eme alapvetően új helyzetben valóban elvezettünk minden, ma igényelhető igazságra. **Így minden értelmes és jogos hittani kérdésre megadatott(!) a Teremtőnk tökéletességéhez méltó, teljes megnyugvást adó igehű, egyszerű, érthető válasz**.

Ezek közénk juttatása pedig úgy történt, ill. történik napjainkban is, hogy a Csel 2, 17 - 18.-ban hivatkozott Joel

próféciaikban foglaltak az 1840-es évektől -A Szent Háromság akarátából - a számszerűségbeli túlzásoktól eltekintve (majd-hogy-nem szó szerint) - valóra váltak!

Íme:

II. sz. isteni ígélet: (**)

„És léssen az utolsó napokban^{13*} - ezt mondja Isten, - ki-töltök az én szellememből minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. és éppen az én szolgálaimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban és prófétálnak.” (Csel 2,17-18./Joel2, 28-29.)

Isten kegyelme e prófécia megvalósításához **először az ellenreformáció zaklatásai elől Amerikába települt puritán protestánsokat találta alkalmasnak.**

Értelemmel párosult erkölcsi tisztaság alapján kiválasztott hívó közösségekben, a prófétálás lelki ajándékának (IKor 12, 14.) mind gyakoribb szolgálatba állításával elindultak, majd néhány év múltával a teljes keresztény kultúrvilágban folyamatosan megsokasodtak a kb. 5-10-15 főnyi zárt, főleg családi, baráti, hittestvéri körökből alakult, és az **evangéliumok szellemében vezetett házi gyülekezetek**, a mennyei küldöttek, angyalok, azaz szellemek, „spirit”-ek tanító igehirdetéseinek fogaadására, az ezeket közvetítő eszközök, (médiümök) köré csoportosulva.

Ezzel kezdetét vette az Urunk Jézus ittjártakor még át nem adhatott (J 16, 12.) sok mondanivalónak *mindörökké tartó* közlési folyamata, **-a harmadik kijelentés korszaka**, a J 14,16.

¹³ * *Ha* a Péter apostolon, mint prófétán át szóló szent szellem, az „utolsó napok” kifejezést helyénvalóan alkalmazta, *akkor ez* - utolsó évszázadainkra, azaz - jelenünkre még fokozottabban érvényes! Mi jogon utasítják hát el keresztény egyházaink a jelenkori prófétálás lehetőségét, törvényességét, üzeneteinek hitépítő és világmentő értékeit?

26. ige jegyében, - a szent szellem tanító munkája által.

Hogy - keresztény egyházainak véleményével szemben, - **Urunk Jézussal mennyire nem zárult le az isteni kinyilatkoztatás, bizonyítja az 1kor. levél 12. és 14. fejezetének megszületése is!** (csak kivonatosan közöljük.)

1Kor12:

A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom atyámfi, hogy tudatlanok legyetek.

3. Azért tudotokra adom néktek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.

4. A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.

5. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.

6. És különbség van a cselekedetben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben.

7. Mindenkinek azonban haszonra **adatik a Léleknek** kijelentése.

8. Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint.

9. Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által.

10. Némelyiknek csodatevő erőknek munkái; **némelyeknek meg prófétálás**; némelyeknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása.

11. De **mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi**, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.

12. Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is.

13. Mert hiszen egy Lélek által mindnyájan egy testté kereszteltünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

27. Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.

28. És pedig némelyeket rendeli az Isten az anyaszentegyházban először apostolukul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.

31. Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezen felül még egy kiváltképpen való utat mutatok néktek.

1Kor 14:

Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.

2. Mert aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat.

3. **Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésére, intésre és vigasztalásra.**

4. Aki nyelveken szól, magát építi; **de aki prófétál, a gyülekezetet építi.**

5. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, **de inkább, hogy prófétálnátok**; mert nagyobb a próféta, mint a nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.

6. Ha már most, atyámfiái, hozzátok megyek és nyelveken szólok, mit használok néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok?

22. A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; **a prófétálás pedig** nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.

23. Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl, és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é hogy őrjöngtök?

24. **De ha mindnyájan prófétálnak és bemegegy egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltetik.**

25. És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesz-

nek; és így arcra borulva imádja az Istent, hogy bizonynal az Isten lakik tibennetek.

27. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, még pedig egymás után; és egy magyarázza meg:

29. A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg.

30. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson.

31. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen;

32. És a prófétaelkek engednek a prófétáknak;

39. Azért atyámfiai törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok.

40. Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

*

A jelenkor prófétái - isten eszközei (médiukai) közvetítik a szent szellem(ek) mindörökké velünk maradó (J 14, 16.), - mindenre megtanító (J 14, 26.), - minden igazságra elvezérlő munkáját (J 16, 13.), - hogy megvilágosodásunk teljességre juthasson.

III. sz. isteni ígéret()**

J 14,16. „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. J14,26. Ama Vigasztaló pedig a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.”

Ámde mintha az idézett igék pünkösdkénti felolvasása és kitárgyalása meg sem történnék, - keresztény egyházaink - nemcsak szent érdeklődéssel nem várják ezen igecsoport beteljesülését, - hanem ha e tárgyban egyáltalán megnyilatkoznak, - elmélyült elemzésük helyett, - a legelszomorítóbb ellenszenvvel rágalmazzák sátáninak, e múlt századközéptől - a prófétálás lelki ajándéka útján, - megszámlálha-

tatlan evangéliumi kisközösségbe érkező és Urunk Jézus igéivel egybehangzó tanításokat.

Ez a hozzáállás - a Mt 12, 31 - 32-ben adott jézusi intelem értelmében - a szent szellem káromlásának megbocsáthatatlan bűnét gyakorolva, - százmilliókat zár(t) el a jézus-arcú istenkép (Mt 5, 44 - 48.) megismerésétől

Itt kell kimondanunk, hogy az Atya és Fiú - I. II. III. jelű - ígéretei értelmében a hit írásbeli forrásait ismerő őreinek, a Biblia „teljesnek” nyilvánításával egyidőben (Kr. u. 370.) elemi kötelessége lett volna egy, a prófétai működés, ill. a lelki ajándékok jelenségeiben tájékozott, **nagy tárgyilagosságú, átfogó hatáskörű figyelő szolgálat kiépítése**, az igazság szent szellemei által vezérelt prófétai jelenségek észlelésére, az érkező mennyei üzenetek rögzítésére, elemzésére, hasznosítására.

Az ókori hitépítés ezzel, - a szükséges áttekintés híján, - érthetően adós maradt. Ezzel szemben: a hivatkozott I. II. III. sz. ígékben adott isteni és messiási ígéretet kb. 2600, ill. 1900 év óta ismertek, Urunk J 16, 7.-ben leírt tudatosító szavaival súlyosbítva!

És, minthogy a hit „hivatott” eszmei őreinek sem e közel kétezer év alatt, de még **jelen századunk folyamán sem tűnt fel, egy ilyen figyelő szolgálat hiánya vagy létesítésének gondolata, - ez a keresztény felekezetek egyöntetű érdektelenségét, értelmetlenségét**, és teljes méltatlanságát szemlélteti, - az I. II. III. sz. ígéretetbe foglalt mennyei távlatokkal, **de még inkább** az utolsó vacsorán mindezeket közeli keresztthalála tudatának mérhetetlen pszichikai terhe alatt is elének táró, megváltó Urunkkal szemben!

Legalább e szörnyű élethelyzet kiáltó ajánlása nyomán illenék végre egyházainknak az I. II. III. sz. mennyei ígéretet érdeklődésük legelső sorába helyezni, hogy a minden biztonnal igen **rövidre szabott végidőnk még hátralévő részében a kétezer éves hittitkok hitromboló munkája helyett**, - végre Isten tökéletességéhez méltó, érthető, hihető megvilágítások nyomán

széleskörű hitre jutás épülhessen ki! Ennek érdekében az újabb kori kijelentések visszautasítására használt, két „igének látszó” bibliai vers - (Jel 22, 18 - 19.) - erre vonatkozó **világ-sorsdöntő illetéktelenségét** - e most következő sorok után bizonyítjuk.

A fentiekben egyáltalán nem túlzunk, **mert jól tudja sötétség fejedelme, mi szükséges e világ halálba dermesztéséhez:** - a Szent Szellem, - Urunk Jézus által megígért, - előzőekben említett igéinek szó szerinti életgyakorlatba vétele helyett, - maradjon csak a Biblia, - mintegy 1300 oldalnyi apró betűs szövegtengerében elvesző, minél kevésbé feltűnő, - alkalmankénti, beszédszínesítő, hatástalan, üres frázisanyag.

Ez az ő célja, - amit egyházainknál napjainkig - (1999) teljes sikerrel el is ért, minthogy az **említett igék megvalósulását felismerő, boldog rácsodálkozás helyett, - sátáni munkává rágalmozva**, a Szent Szellem káromlásának meg sem bocsátható bűnének (Mt 12, 31 - 32.) terhét vonják magukra.

De következzenek a Jel 22, 18 - 19. versek igei törvényen kívül helyezése! Százmilliók lelki sorsát meghatározó fontossága miatt - az újabbkori kijelentések visszautasítására használt, - két, „igének álcázott” bibliai vers, Jel 22,18-19. erre vonatkozó bűnös illetéktelenségét Urunk Jézus két perdöntő megállapításával szemléltetjük:

1. Mt 10, 24. „Nem föllebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.”
2. J 13, 16. „Bizony, bizony mondom néktek: a szolga nem nagyobb az ő uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte.”

E két ige értelmében a Jel 22,18 -19. sohasem volt Isten igéjének tekinthető, minthogy a szolga - János szava - nem ellenkezhet küldő urának szándékával!

Botorság feltételezni, hogy János e két lezáró verssel - érett, idős korában megtagadta volna a Szent Szellem minden igazságra elvezető tanító munkájának idő és témabeli határtalanságát (j 14, 16.26), - amelyről az utolsó vacsorán az Úr kebelén

nyugodva, - örök kijelentésként hallott, - és evangéliumának verseiben e világ számára - éppen ő foglalt írásba. **A fentiek alapján tehát a Jel 22, 18-19. versei a kanonizálók sötét sugalmazású, nagyon átlátszó önkényes betoldásai!**

Ezért Bibliánkat lezáró szerepük, - bár mindig is törvénytelen volt, - most végleg megszűnt, - a minden szellemi haladást megghiúsító „*sola scriptura*” =**egyedül a szentírás** - jelmonddal egyidejűleg. Hogy mindez e sorok megszületéséig így történhetett, és e bezáró szándék napjainkig is érvényesül, ez azt jelenti, hogy a Szent Szellem hozzánk küldéséről és hatásköréről - Urunk utolsó vacsorán elmondott, tragikus komoly-ságú szavai, - egyházaink számára a szentírásnak még ma sem értett területét képezik!

Éppen emiatt, Urunk segítő engedelmével ki nyilvánítjuk, hogy a Jel 22, 18-19. versek törvényen kívül helyezésével újszövetségi kereszténységünk igazság keresőinek a J 14,16. 26. igék elhangzásától kezdve joga, sőt kötelessége kérni, várni, fogadni, és a hitépítésben hasznosítani (Mt 28, 19 -20.) mindazokat:

- **az Atya ésFiú által közösen birtokolt, ...(J16, 5.)**
- **és a mindenkori krisztuskövetők számára is átadandó, (J16,15.)**
- **mérhetetlen mennyei ismeretkincsét hordozó, - (J16, 15.) és évezredes titkokat lelki haszonra feloldó új kijelentéseket, - amelyeket Urunk,**
- **a tanítványok elégtelen szellemi teherbírása miatt, - ittjártakor még át nem adhatott! (J16,12.)**

Ezek fogadásának - napjainkban is folyó egyházi tiltása, - mélyen át nem gondolt és igéivel nem elemzett tartalmuk sátáni tévtanná minősítő rágalmozása^{14*} kimeríti a meg nem bocsátható, - (Mt 12, 31 - 32.) szent szellem elleni bűn ismervét,- amire jelen írásunkkal ismételtelen rámutatni legelemibb keresztény testvéri kötelességünk!

¹⁴ * a lehető legelszomorítóbb „szakértői”(???) hozzászólás

Mindezeket összegezve - az elutasító véleményt, amely szerint „...a Biblián kívül egyéb kijelentésekre nincs szükség,” mind az eddigiek, mind pedig a továbbiak miatt is, - **a legmélyebb bűnbánattal törölni szükséges, - hatásos helyreigazító nyilatkozatok kibocsátása pedig - illendő lenne!**

F. Igaz világosság. ()**

Jézus után először, - a „harmadik kijelentés”^{*} hittanminősítő rendszere.

Az így előállott hittan bemutatása a „Korszerű hittanvázlat”-ban (ld. a következő - G fejezet), illetőleg a tárgyalási részben következik. Itt most keresztényi felelősségünk teljes tudatában „csak” annak kinyilvánítására szorítkozunk, hogy - **e hittanrendszer az eddigi megoldhatatlannak minősített, közel kétezer éves hittitkokról, mint pl.:**

1. az individuum létbepocsátásáról, - emberré létünkről,
2. a bűn reánk való átszarmazásáról,
3. az eleve elrendelésről és egyetemes helyreállításról,
4. az „örök kárhozatról”, - sátánról,
5. a helyettesítő véres engesztelő váltságshalál összetett kérdésköréről,
6. a feltámadásról, ill. az élet utáni anyagtalán létünkről,
7. a Szent-Háromságról,
8. a Szent Szellemről és munkájáról, majd pedig -
9. a hitre jutás esélyeiről szólva:

- I. - minden részletében, állításában kizárólag jézusi szellemű igékre hivatkozó,
- II. - a józan, csiszolt és jó szándékú értelem számára mindenben érthető, hihető,
- III. -a teremtettség - (és benne az ember) - általánosan és tudományosan tapasztalt jelenségeivel egyező **válaszokat ad, amelyek - szemben a jelen hittanaival,**

- még tökéletesen egybehangzanak az isteni abszolút:

IV. - bölcsesség,

V. - hatalom,

VI. - igazságosság, valamint

VII. - szeretet

általánosan értelmezett szempontjaival is!

E hét pont a „Harmadik kijelentés” hittan-minősítő rendszere. Ennek megfelelően - az Úr Jézus nevében, azaz törvényes - prófétai (médiumi) úton hangzó tanító igehirdetések, csak e pontokat maradéktalanul kielégítő „minőségben” fogadhatók el! Ez ma Isten kegyelméből reális lehetőséggé vált! **A Szent Szellem - fenti (1 -9. sz. hittitkok) témáiban, I. - VII. pont szerint adott válaszai messiási tudást^{15*} sugározva (J 16, 14 - 15.), közérthetővé teszik ember-létünk és szenvedésünk igaz-való okát, értelmét és célját^{16**},** amely ismeretek által földi életünk kegyelmi idejét a legcélszerűbb életvitellel, - személyes és egyetemes üdvösségünkre hasznosíthatjuk!

G. Korszerű hittanvázlat()**

A Szent Szellem legújabbkori megvilágításai alapján.

Nem kishitűség, hanem az egyházak még mindig túlzott magabiztossága, és a megszokotthoz való ragaszkodásának ismerete alapozza meg azt a véleményünket, hogy munkánk erősen kritikus ponthoz érkezett, amikor a Szent Szellem oktatásai alapján - a szellemteremtés és bukásról, Isten mentő intézkedéseiről, - ezen belül a megváltásról, - a Szent Szel-

¹⁵ * Az Úr nem hinni, hanem tudnivalókat küld!

¹⁶ ** Ezáltal egyben felmentik a világi bölcselést is, - azonos tárgyú évezredes válaszkérésének további erőfeszítései alól!

lemről, - az egyetemes helyreállítás eszközeiről és rendjéről kívánunk saját szavainkkal fogalmazott tömör áttekintést adni!

Kritikus pontról beszélünk, mert **félő, hogy az újszerű megvilágítások ellenérzést ébresztenek testvéreinkben**, mégpedig ugyanolyan jóhiszemű, (bár nem a világosság teljességére jellemző) indításból, mint amellyel például:

- **Izrael mindenkori „illetékesei” az Úr Jézust vissza-utasították; majd pedig**
- **Saul a jézuskövetőket halálba juttatta, és**
- **az ellenreformáció küzdött a protestantizmus ellen!**

Hogy az idézetekhez hasonló történelmi kihatású tévedések számát ne szaporítsuk, szeretettel kérjük és ajánljuk néhány nagyon komoly szempont, illetve körülmény szem előtt tartását:

1. A régítől üldözést szenvedett új és jobb „ideológia” végül is - bár tengernyi felesleges szenvedés árán - de állva maradt, és helyet kapott a nap alatt sokak életre vezetésére!

2. Amit a Szent Szellem tanításai alapján mondunk, az minden részében megfelel a „F” fejezetünk hittan minősítő követelményeinek, amelyek ellen pedig ép igazságérzettel és ítélőképességgel kifogást emelni egyszerűen nem lehet!

3. Magától értetődik, hogy a **J 16, 12 - 15. igék értelmében prófétai úton hozzánk érkező hatalmas ismeret, - igazság-anyag**, amelyet az Úr Jézus az emberiség akkori fejletlensége miatt elmondani céltalannak tartott, - és amely így a Szentírás szövegében rögzítésre sem kerülhetett, mint szuverén isteni adomány, a jézusi szellemmel való telítettség egyetlen feltételén kívül - senki ember fia, csoport, egyház vagy zsinat által esetleg elkívánt **-tartalmi, időbeli vagy személyi megkötés kereteibe nem szorítható**, hanem csak csendes alázattal megköszönhető!

4/a. „A rendszeres teológia nem szabhatja meg az exegézis módszerét, nem írhatja elő már meglévő egyházi tanok alapján, hogy milyen eredményekre szabad az exegézisnek

eljutnia.

4/b. „A dogmatika az egyház szolgálata, **de független a gyülekezetek és lelkipásztorok váradalmaitól, kívánságától, az egyházi közvéleménytől.**”^{17*}

A tárgyra térve igen lényeges, hogy a jó Isten intézkedéseit a helyesen megismert emberre vonatkoztassuk. A Szent Szellem tanításai alapján kimondhatjuk, hogy a keresztyény felekezetek, csoportok helytelen alaphelyzetből indulnak ki, amikor az emberteremtés és bűnbeeséstől, esetleg az egyes ember születésétől indulnak el vizsgálódásukkal.

Létezésünket nem e Földön és főként nem a földi történelemírás (vagy becslés) évszámaival mérhető időtávolságban kezdtük, hanem örökkévalóságokkal előbb hívott létbe Isten szeretete, mint testnélküli szellemlényt, - fejlődőképes (tehát nem kész tudással rendelkező) értelemmel, szabad akaratral és szeretettel megajándékozva, hogy Tőle tanulva legyünk az Ő elgondolásainak és szeretetének megértői, elfogadói és viszonzói. A Biblia ezeket az emberi szem számára láthatatlan, mennyei testű szellemi teremtményeket angyaloknak nevezi, minthogy a Szentírás számtalan helyén előforduló szellemjelenésben mindig mint Isten küldöttei (angelos = küldött, követ) léptek érintkezésbe a bibliai történetek főbb szereplőivel.

Csak közbevetőleg jegyezzük meg, hogy az ilyen feladattal megbízott szellemek azzal a képességgel rendelkeznek, hogy lelkük törvényes tartalmának megfelelően sugárzó fehér fényburokkal körülvett, ködszerű ritka állagú emberalakban jelennek meg emberi körben, **és teljesítik Istentől kapott megbízásaikat**, - mint a Biblia „szolgáló szellemei”. Zsid 1, 14. Irányítanak, oktatnak, vezetnek, intenek, sőt, ha kell erőhatásokra is képesek. Pl. I.Móz 32, 24.: Jákobbal a hajnal feljövételéig tusakodott egy angyal. Az Úr Jézus sírüregének nyílá-

¹⁷ * Dr. Kocsis E. „Dogmatikai Prolegomena” 10. és 27. lap. 26

sáról nehéz követ hengerít el, Péter láncait megoldja, és a vas-
kaput megnyitja.

Ma a parapszichológia tanulmányozza - „civil” tudósok kísérletei útján e rejtélyes erőhatásokat, amely nem egyéb, mint a láthatatlan, - azaz szellemvilág bizonyágtétele, a **minden szellemit tagadó materializmus gőgjének megtörésére.**

A legszigorúbb tudományos - e célra berendezett, műszerekkel és többszörösen ellenőrzött, - laboratóriumi körülmények között létrejött „rejtélyes” fény, hang és erőműtani jelenségek ezreit tartalmazó **kísérleti jegyzőkönyv gyűjtemények állnak elő századunkban világszerte, abszolút tudományos és erkölcsi tekintélyű, nem ritkán Nobel-díjas tudósok közreműködésével.**

E kis szükséges kitérő után **nézzünk a szellemsereg teremtése után történetekre!**

A szellemek az eléjük tűzött feladatokhoz és lehetőségekhez - éppen szabad akaratuk folytán, - különböző módon viszonyultak. A Teremtő által tanított és neki szeretetből engedelmeskedő (Ján 8, 28 - 29.), tőle soha a legkisebb mértékben el nem lazult hű gyermekei^{18*} hatalmas tudású, erejű, szeretetű szellemekké fejlődtek, és ezáltal az Ő istenségének osztályosaivá lettek. **Ez a messiások, elsődzsellemek hatalmas rendje,** amely a Szent-Háromságban a **Fiú** fogalmát, személyét adja élénk.

Természetesen az engedelmesség és a vele együtt járó haladás erőkifejtést és szorgalmat feltételez, állandó összeszedettséget kíván a vezetett személyektől, ez pedig, - tudjuk magunkról - nem kényelmes és kellemes feladat. Jobb a pihenés, szemlélődés, - és miként ma is, - a teremtési korszak után is **részleges elmaradozás lett a kényelemszeretet következménye.** Ennek egy másik forrása volt a szellemeknek ajándékozott (még fejletlen) teremtőerő isteni elvárástól eltérő módon való felhasználása is.

¹⁸ * A L 15, 4.-béli kilencvenkilenc juhval példázva.

A lemaradozók egy része igyekezett hatalmas erőfeszítéssel mulasztását pótolni, míg a többiek e helyett erőszak alkalmazásával kísérelték meg az engedelmesek eredményeiben való részesedést. Szándékuk természetesen meghiúsult, és a vereség, az irigység és dac bűneikben megkötözte őket, ami Isten akaratától való egyre mélyülő eltávolodásban, majd teljes érzelmi elszakadásban, sőt, ellentétes érzelmi állásfoglalásban nyilatkozott meg.

Ez az ellentét, (sátán = ellenkező) a bukott angyalok csoportja.^{19*} Még annyit tudunk, hogy az itt elmondottak emberi elme által be nem látható hosszú idő, aeonok sora alatt mentek végbe.

És mivel e bukottak **szellemi jobbitó hatások átvételére teljesen képtelenné váltak**, végül a mennyből való kényszerű kitelepítésüket érlelték be. De, - hogy további értéksüllyedésük **folyamata leálljon, sőt, visszaforduljon és valamiképpen mégis taníthatókká legyenek, ezért az Atya a Fiú által** - „minden általa lett, ami lett” (J 1, 3.) - a bukottak törvénytelen teremtéseiből előállott kaotikus sűrűsödések rendezése útján - **részükre lakóhelyül bolygó világtesteket formált, - köztük parányi Földünket, - ezeken pedig szintén évmilliók fejlesztő munkája árán a bukott szellemek testbe öltöztetésére alkalmas élő szervezeteket alkotott (I.Móz 1, 26.), hogy ezekhez az elbukott angyalsereg egy-egy tagját hozzákapcsolhassa.**

A test és „éltető” lélek kettőséhez kapcsolt „értelmes” lélekkel (pneüma = szellem) áll elő az ember hármassága. Miután pedig ez az „értelmes lélek” sajnálatos módon a rosszban mutat fel nagy jártasságot, folytatva e testben romlott szíve és értelme tartalmának kiélését, egyelőre igen találóan a Róm 3, 10 - 18.-ban foglaltak szerint jellemezhető.

¹⁹ * A példázatbeli századik juhhal szemléltetve (L 15, 4.). Ezzel némi támpontot kapunk a bukás 1 : 99 arányáról is, ami nem valós számszerűséget, hanem nagyon erősen elütő megoszlást kíván szemléltetni

A bukott szellemek emberi testbe telepítésének^{20} kegyelmi intézkedésére** azért volt szükség, hogy ebben a véges élettartalmú, halandó, sebezhető, fájdalmat érzékelő burkolatban - **szavak nélkül is érthető** -, **automatikus oktatást kapjanak a fontos felismeréshez**, hogy bántásra bántás a felelet embertársuk részéről. És így (ha szeretetből még nem is,) – legalább a megtorlástól való félelem alapján tartózkodjanak az erőszaktól, **hogy végül egy szelídebb életstílusuk idegződhessék be.**

A Menny szüntelen támogató irányítása mellett, több évmillióس gyakorlat után jutott el Földünk népessége arra a fejlettségi szintre, hogy rajta a Szentírásból megismerhető üdvtörténet elindulhatott. A bukott angyalok (szellemek) tehát e Földre lettek elkülönítve egyrészt, hogy ne zavarják jelenlétükkel a törvényben munkálkodókat; másrészt pedig, hogy ugyanakkor munkába vétessenek a megmentésükre küldött isteni élő Ige, az Úr Jézus és angyalai által. Láthatjuk tehát, hogy nem külső csábításnak, hanem ki-ki a saját lustaságának és engedetlenségének áldozata. **Senki senkit nem okolhat nyomorúságáért! Legkevésbé „összüleinket”!**

Láthatjuk a tökéletesen igazságos, de ugyanolyan irgalmas Atyát, aki megtévedt gyermekeit sem akarja elveszteni, hanem az évmilliók alatt belerögződött törvénytelen-ségeket türelmes szívvel neveli ki bukott gyermekeiből! Ez egy fizikai élet alatt természetesen lehetetlen, ezért az újratestetöltés^{21*} kegyelmi ajándéka által **szükség szerint többször, szent Igéjének újraformáló munkája alá helyezi****

^{20**} Ez létbeli újraformáltatásunkat, ill. szellemvilágbeli előéletünket, préegzisztenciánkat (p) tudtul adó,- első kulcs ismeretünk. Tétéles igei igazolása a „J” fejezetünkben. (J 17, 16. 18.; 1J 3, 8.)

²¹ *** = reinkarnáció (r). Ez a nagy titoknyitó, - második kulcs ismeretünk is a Szent Szellem(ek) általi közlésre fenntartott (J 14, 26.) isteni ajándék. Messiási bizonyágtételek sora alapján erről is a „J” fejezetben szólunk.

bűnös gyermekét!

Mindezt azért mondtuk el, hogy meglássuk: **Isten valóban nem személyválogató! A teremtésakor egyenlőek voltunk elindulásunkban.** De közben széthúzódások és elmaradások álltak elő! Ami szemünk előtt lejátszódik, abban ismét Isten végtelen bölcsessége és igazságossága nyilatkozik meg - amikor a születéskor különböző körülmények fogadják az embergyermeket, aszerint, amint előző életeiben a bukásokon belül is, hozzásimuló vagy ellenkező magatartást tanúsított, - az érdekében megnyilatkozó isteni mentő szándék irányában!

Ha tehát **eddig egyházaink keresték az emberi sorsok különbözőségének alapját**, és azt meg nem találva Isten kifürkészhetetlen bölcsességének és szuverén teremtői hatalmának, valamint az Ő „titkos tanácsvégzése” hangoztatásával akarták a fájdalmas körülményekbe született százmilliók jajkiáltásait és az igazságkeresők kételkedését elhallgattatni (sikertelenül), akkor álljanak meg az Isten Szent Szellemének újabbkori kijelentései előtt levet sarukkal, hogy megkapták az Isten bölcsességébe és szeretetébe vetett hitüket egyedül biztosító megvilágítást.

Bizonyára gyakran elgondolkodtak kedves Testvéreink **a gonoszság egy-egy szembetűnőbb megnyilatkozásakor, hogy is lehet az ember ennyire romlott?** Gondoljunk itt politikai vagy gazdasági hatalomra törés által kiontott tengernyi vérre, könnyre és verítékre; vagy az alacsonyabb szinten és arányokban mozgó egyes emberi életek bűntevéseire, az egymás erkölcsi, érzelmi, gazdasági, családi és biológiai értelemben vett életének szörnyű mélységű megkárosítóira! Az elvadultságnak és erkölcsi szennynek a rendőrségi évkönyvekben összefoglalt gyűjteményére!

Hol lehet megnyugtató magyarázatot kapni ezekre a kérdésekre? Ember hiába is keresné, ha Isten kegyelme - Szent Szellem által, - meg nem adná a nagyon érthető, vigasztaló, és **az Ő megszégyenítő nagylelkűségét bizonyító választ:** Azért van e földön sátáni gonoszság, mert a föld lakosai nem mások,

mint a sátán emberi testben járó angyalai! Ki sötétebb, ki világosabb lelki ruhában, aszerint, hogy az újrateremtés kegyelmi lehetőségével élve, az isteni Ige újjáformáló hatása mennyit oldott fel a bukással járó megköttözöttségből. Azért fontos ezt tudnunk, mert a későbbiekben az ellenkezésben állókat figyelve, így megérthetjük, **miként lehetséges egyesek könnyebben menő megtérése, megigazulása, és mások bűnben való hosszadalmas vergődése.**

A szellemek szabadságából következők, hogy a hűen maradottak táborán belül is fejlődtek buzgóbbak, Isten akaratát lelkesülten, szárnyalva keresők, híven teljesítők és lanyhábbak is. Így állott elő a hű angyali rendek tagozódása, buzgalmukhoz képest való előrehaladásuk mértéke szerint: fejedelmek, magas, közép és alsóbb vezetők és vezetettek osztályaira, szellemi felkészültségük szerinti munkakörrel megbízva.

Isten szeretete az atyai hajléktól érzelmileg elszakadt gyermekei visszavezetésének munkájára hűen maradt angyalait állította be. Azonban ezek állandó fejlődése és a hűtlenség ugyancsak állandó süllyedése folytán a két csoport közötti (értelmi és érzelmi) távolság oly nagyra lett, hogy ennek áthidalása a hűen maradt elsődök által közvetlenül már nem volt lehetséges. A végtelen szeretetű Isten e nagy szakadékot a szellemi teremtmények egy második csoportjának létbeocsátásával hidalta át. Ezeket Isten a hűségük folytán isteni magasságokra emelkedett elsődök, messiások bevonásával teremtette.

Ezt sejtetik Bibliánk - „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”^{22*} ..stb. (I.Móz 1, 26.; J 1, 3.) „minden általa lett, ami lett” szövegei. E másodrendű szellemi gyermekek - teremtőiktől - **Messiásoktól nyertek kiképzést főfeladatukra**, a bukott szellemeknek Istenhez való visszave-

^{22*} Ez a teremtmény a „szellem” Atya és „szellem” Fiú képére és hasonlatosságára alkotva még mindig csakis szellemi testtel bírhatott! (J 4, 24.; 17, 14. 16. 18.)

zetésére. Erre a mestereikhez képest viszonylag még alacsonyabb - de törvényes - értelmi és érzelmi erőlködésük tette őket alkalmassá! Még fejlődésben lévő erejükhez mérten volt megszabva a határ, ameddig elmehettek munkájukban, nehogy a bukottak áldozataivá váljanak. Itt is megvan a - bár erősen képletes - párhuzam a Biblia szavaival: „A kert minden fájáról bátran egyél, de a jó és gonosz tudásának fájáról ne egyél!”

Sajnos, a másodteremtésűek egy része a bukottak közötti munkálkodásban az isteni meghagyásokat áthágva, és engedve azok csábításának, egy újabb szellembukás kozmikus méretű tragédiáját idézte elő. Itt találjuk meg a másodteremtésű szellemek (a későbbi - testbeöltötött alakban - emberek) elbukása bibliai történetének gyökereit.

Az így elesettek is az első bukás lázadóinak gyűjtőhelyeire zárattak, míg - a sikerrel megállott munkálkodók tapasztalatban és erőben növekedve, - mestereik (az elsődök - messiások) színvonalára való fejlődés lépcsőfokain jutottak előbbre az ige jegyében: „A tanítvány nem feljebbvaló a mesternél, hanem mikor mindent megtanult, akkor olyan lesz, mint a mestere.” (L 6, 40.)

A másodteremtésű szellemek (angyalok) tevékenysége nyomán, illetve ezek romlatlan szépsége láttán - a büntől torzult és megfáradt bukottak egy része tévedésére ébredt. **Ennek eredménye lett az atyai hajlékba való visszatérés folyamatának elindulása,** (L 15, 18. 20.) - mely tart mindaddig, míg csak egyetlen lázadó is lesz az atyai hajlékon kívül.

A kérdés nem ilyen egyszerű, de lényege fedi a leírottakat; az elvet pedig, mely szerint ez végbemegy, igazolja és példázatban elénk adja az Úr a L 15, 4 - 10.-ben, ahol: úgy az elveszett juhot, mint a pénzdarabot elvesztője **addig keresi, míg meg nem^{23**} találja.**

Az ellenkezésből megtértek - (L 20, 35 - 36.) - becsü-

²³ ** A L 15, 4 - 10.-ben az újra testetöltés elvi alapját mondotta ki Urunk Jézus!

letes megfordulásuk jutalmául engedelmet kaptak Istentől a még ellenkezésben járó testvéreik közötti mentő munkálkodásra, a sohasem bukott hű szellemek, messiások vezetése alatt!

Itt látjuk természetes értelemmel felfoghatóan és szerepükre nézve az Isten Igéje által igazoltan a **Szent Szellem**^{24***} fogalmát adó szellemi teremtményeket, mint szolgáló szellemeket, - „elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget.” (Zsid. 1, 14.) A Messiás irányítása alapján ők a cselekvő megvalósítói a bűnben járó világ hitbeli és általános megismerésre való elvezetése sok szeretetet, áldozatot igénylő munkájának.

Ezek a lelkek öltenek testet a földön, mint bárányok a farkasok között, a hitért vagy tudományos haladásért való életáldozatok meghozóiként. Tanítványok, apostolok, vértanúk, áldozatos életet élő, szenvedő bizonyságtevők, nagy, tiszta eszmék hordozóinak kategóriája ez.

A Szent Szellem gyűjtőnév alatt munkálkodó szellemi teremtmények szolgálatukhoz az Atyától és Fiútól kapnak erőt, világosságot, szeretetet, mely szellemi ajándékokban szolgálatuk gyakorlata folytán is gyarapodnak. „Az engem dicsőít majd, mert az enyéből vesz és megjeleníti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, azért mondom, hogy az enyéből vesz és megjeleníti néktek.” (J 16, 14 - 15.)

Összegezve az eddigieket, látjuk, hogy a **teremtés lényegében két térfélre oszlott meg: a törvényben, illetve az azon kívül élőkre**. A törvényen kívül állók zavarják a teremtés harmóniáját, üres helyük fájdalmat szerez a szerető Atyának és a Fiú testvéri szívének. Ezért az Atya és a Fiú szeretetüktől indítatva a diszharmónia megszüntetését határozták el az ezer évek millióinak távolában a bukások megtörténte után. Termé-

²⁴ *** Működésmódjáról részletesen a „C” és „E” fejezeteinkben - általánosabban - teljes terjedelmükben szólunk.

szetesen nem oly módon, miként azt a különböző felekezetekben hirdetik - megosztva teljes megsemmisítés vagy kárhozat helyén való örök szenvedtetés - hiedelmének Istenhez teljesen méltatlan megoldásai között. Az Igazság Szellemének újjabkori kijelentése: **a harmadik kinyilatkoztatás** azonban „elvezérel bennünket minden igazságra”, (J 16, 13.) így sok más mellett a bukott angyalok atyai hajlékba való visszavezetésének a valóságon nyugvó megismerésére is.

Ha ez a megoldás némelyek számára szokatlanul hangzik is, az **Isten Igéje alapján való tételes igazolás(!)** előtt kérjük az alábbiak alapos átgondolását: Ha egy gyermek, vagy akár egy érettebb korú fiatal, neveltetése folyamán a helytelen erkölcsi utak különböző fokozatait járja meg, - egészen a súlyos bűnözésig, - vajon gondolnak-e szülei a gyermek elpusztítására?

Ugye nem elpusztítani óhajtják, hanem inkább visszavezetni a jó útra, és örvendeni a megjavult tévelygőnek, úgy, mint a soha el nem tévedettnek. Így érez és gondolkodik a földi ember, **akiről pedig a Megváltó így beszél**: „ha ti gonosz létekre tudtok a ti gyermekeiteknek jó ajándékot adni, ha kér tőletek...” stb. (L 11, 3.)

Milyen nagyfokú félreismerése és szomorúan sértő lebecsülése az Isten bölcsességének, szeretetének és hatalmának, ha egyesek még a gonosz emberi szívnek is elképzelhetetlen megoldást tulajdonítják módszerül a végtelen szerető Istennek. **Határozott hangon hirdetik Istenről, hogy bukott gyermekeit elpusztítja, vagy örökkévaló szenvedésbe taszítja**, akiket pedig az Ő szeretete hívott életre, és akikben az Ő lelkének szikrája él, ha még olyan mélyre is temetve a törvénytelenység, bűn és szenny halmaza alatt.

„Az én gondolataim nem a ti gondolataitok” és „amennyivel magasabb a menny a földnél, annyival magasabbak az én gondolataim a ti gondolataitoknál” - mondja Isten, akinek módszere tehát nem a megsemmisítés, hanem a vissza-

vezetés! Az Úr mondja magáról: „Én azért jöttem, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról”; „Én világossággul jöttem e világra”; „Én azért jöttem, hogy megkeressem és megtartsam, ami elveszett”; „Nem az igazakat jöttem hívogatni, hanem a bűnösöket a megtérésre”; „Nem az igazaknak van szüksége orvosra, hanem a betegeknek”. (J 12, 46.; 18, 37.; Mt 9, 13.)

Látjuk tehát, hogy az **Úr Jézus e földön a mennyből elveszettek megkeresésének és megtartásának feladatát végzi az Ő testnélküli munkatársaival**, a Szent Szellem gyűjtőnév alatt munkálkodó angyalaival. A jóra nem hallgató, emberré lett bukott angyal e testben a hozzá hasonlóan romlott indulatú embertársai között szinte automatikusan kap oktatást arról, hogy: „ne tégy másnak olyant, amit magadnak nem kívánsz”. Ugyanis, ha nem eszerint tevékenykedik, rövid időn belül megtorlásban részesül sértett társa részéről. Így oktatják őt az élmények! A jóra jó, a rosszra rossz a felelet! (Mk 4, 24.)

Hosszú, kínos tapasztalatszerző életek egymásutánja lassan kifárasztja a gonosz utak keresésében, és látva az őt tanító mennyei küldöttek boldogságát, megszületik elméjében a gondolat: „Az én Atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg. Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és azt mondom néki..” stb. (L 15, 17.) Mindannyian jól ismerjük a továbbiakat. Ez a menete az atyai hajlékot elhagyott szellemek megfordulásának!

Erről a tételes bizonyításban még sokat beszélünk, hogy még világosabbá és elfogadhatóbbá váljon a bukott angyal - ember azonosság! Most még egy dolog említendő: Mégpedig az, hogy a **bukott angyal időtlen idők óta tartó ellenkezéséből egy emberi élet alatt képtelen kigyógyulni a bűn betegségéből**. Ezért Isten kegyelme - megfordulásának véghezvitelére - több testet öltést engedélyez. Hogy a megtérés könnyelmű halogatást ne szenvedjen, ismertette Urunk Jézus a talentumokról szóló példázatban az egy talentumot nem kamatoztató szolga sorsát. (Mt 25, 14 - 30.)

Így van ez azzal a lélekkel is, aki könnyelműen halogatja megtérését! Keserves körülmények magját hinti el a következő életére! De gyorsan leszögezzük: nem Isten büntetése ez rajta, hanem kijózanító élmény, amely az ismétlődések elkerülésére adatik Isten végtelen kegyelméből! Az egyes földi életek alatt a Megváltó világosságának megragadása, vagy a mellette való közönyös elhaladás, esetleg ellene való munkálkodás szerint alakulnak a következő élet körülményei, a legszigorúbb viszonyosság alapján. „Aki mit vet, azt aratja.” (Gal 6, 7.)

Az egyes leélt életek alatt elért erkölcsi haladás, a jóban fejlődő teremtmény **szellemi vagyonát gyarapítja, amely következő élete szellemi kezdő tőkáját képezi.** Az a lélek, aki figyel az Úr Jézus által adott törvényekre és éli azokat, elkerüli a szenvedtető oktatás keserveit, mert a törvény a jó, csak jót szül! Ez a lélek gyorsan és szenvedésektől viszonylag megkímélten haladhat.

Ez a megváltás! Ezért nevezzük az Úr Jézust megváltónak! Ő szenvedte bűneink terhét, mert eljött, **szenvedett és meghalt, hogy nekünk elmondhassa,** miként kerülhetjük el méltán megérdemelt szenvedéseinket! **Eljött közénk e bűnbarlangba szeretetétől indítva, hogy a bűnökben való bukácsolás fájdalmas, lassan gyűjthető felismerései helyett a leggyorsabb, legegyszerűbb utat (J 14, 6.) mutassa meg.** A benne és neki hívó ember, ha az Ő szellemiségét felöltözi, máris átment a halál térfeléről az örök életbe. Nem kell többször születnie, sem meghalnia, mert a szívben az Úr Jézus szellemisége elvégezte az újjáteremtés munkáját. Ahonnan a bűn kiköltözött, a halál is távozott.

Már itt kétszeresen aláhúzzuk azt az igazságos isteni rendelkezést, hogy a haláltól csak az mentesül, aki felöltözi az Úr szellemiségét! Még a legbecsületesebb elméleti megtérés sem mentesít a földi élettől és a vele együtt járó haláltól. **Az Úrtól kapott útmutatás szerint leélt életek cselekvő bizony-**

ságai alapján mentesül csak az újratestetöltés keserveitől a törekvő lélek! Csak ha a megismert igazságokkal teljesen egygyé lett, és minden rezdülésével azok szellemében érez, gondolkodik és cselekszik, akkor lehet csak annak a léleknek újjáteremtéséről beszélni. „Akinek van, annak adatik.” (Mt 13, 12.) Aki az isteni kegyelmet megragadva igyekszik az Úr Jézus szellemiségét belsőleg felöltözni, annak adatik erő ehhez! És így megmenekül az ítélettől, mely tartatik azok felett, akik a rendelt időre nem szereznek maguknak menyegzői ruhát. (Mt 22, 12-13.) Ismét hangsúlyozzuk, hogy bár a menyegzői ruhát az Úr Jézus adja reánk, **de azért nekünk keményen meg kell dolgoznunk!**

Minden ellenkező hiedelemmel szemben - noha a kegyelem segít a bűneinkkel való birkózásban, - mégis, aki meg nem tagadja önmagát, és meg nem öldökli a lélek és a test különféle helytelen indulatait, - **meg nem kapja e menyegzői ruhát.** Igaz, hogy ez elég hosszadalmas küzdelem árán sikerül csak, de az örökkévalóságokon át beidegzett ellenkezés és bűn törvénytelenységét általában nem lehet egy rövid emberi élet alatt levetkőzni!

Ezért teljesen irreális az egyházak ama tanítása, hogy egyszer élünk, és utána vagy üdvösség, vagy kárhozat következik. Istennek van ideje, szeretete és bölcsessége, hogy érthető elgondolás alapján adjon menekülést az eddig meg nem értett, de mégis hirdetett megoldások helyett. Mint a tételes bizonyításnál ezt nagyon világosan látjuk majd: az Igazság Szent Szellemének újabbkori kijelentései azok az új korszakot nyitó megvilágítások, amelyek Isten tökéletes módszereit ismertetik meg a világgal, és amelyek a legjobb felkészültségű elmét és a legigazságosabban érző hívő szívet is ki tudják elégíteni **az evangéliumok szellemiségével való teljes egyezés mellett.** Betöltve tökéletesen azt a feltételt, mely a Gal 1, 8.-ban van lefektetve: „De ha szinte mi, vagy mennyből jövő angyal hirdetne is valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk - legyen átok!”

Nem tanít Isten Szent Szelleme semmit, ami Isten írott igéjében évezredek óta le ne lenne rögzítve! Ezért biztosak lehetnek kedves Testvéreink, hogy az eddig leírtak most következő bizonyítása folyamán mi sem állítunk semmit anélkül, hogy az „F” fejezetbeli „hittanminősítő” szempontokkal tökéletes egyezésben ne lenne. **A régen megírt és magyarázott kérdéseket az eddigi megszokott helyett új, kézzelfogható, praktikus megvilágításban látják majd viszont!** Sokszor az eddig ismerttől nagyon is eltérő értelmezésben, - de mindig a jézusi Ige szellemével - és sokszor még betűivel is csodálatos egyezésben.

Ebben az írásműben éppen erre mutatunk rá! Kérjük kedves Testvéreinket, hajoljanak meg az Isten Szent Szellemének világossága előtt, és a kötelező óvatosság mellett helyezkedjenek az új megvilágítás gondolatmenetébe. A Szentírás alapján való bizonyításból meggyőződhetnek majd, hogy az itt közreadott hittitkok megvilágításával **támadhatatlanná és egységessé teszik a keresztény hittant. Isten bölcsességét, hatalmát, igazságosságát és szeretetét pedig lenyűgöző tökéletességben állítja eléink.** Nem kell többé az értelmet elhallgattatni, amikor az élet vagy hit egy-egy fogas kérdése kér az értelem által is elfogadható választ.

Örök hála érte a Szent Háromságnak!

H. Most pedig kénytelenek vagyunk gyászhirt mondani! ()**

Az egyházak – lelki gondozói munkájuk útján, - hallo-másból észlelték emez új megváltás-értelmezés gondolatmeneteinek és a prófétálás lelki ajándéka jelenségeinek egyre gyakoribb és világszélességű megnyilvánulásait, de az erre vonatkozó igék:

Joel 2, 28 - 29.; J 14, 16. 26.; 15, 26.; 16, 12 - 15.; továbbá az 1Kor 12. és 14. fejezetek több, mint gyakori olvasása el-

lenére **sem ismerték fel bennük Isten időszerű világmentő ajándékát.** Hanem - mert mondanivalóban eltért a megszokottól - minden alapos vizsgálódás mellőzésével a III.Móz 19, 31.; V.Móz 18, 10 12.; És 8, 19. igékre hivatkozva, **átfogóan sántáni erők tévesztő megnyilvánulásainak minősítették(?)**. Pontosan úgy, amint a kortárs írástudók az Urat is ezzel vádolták! (Mt 12, 24 - 29.)

A keresztény egyházak véleménye máig sem változott, és ezzel közel másfélszáz év óta - azaz 4-5 modern generáció terhére folyamatosan, - **napról napra intézményesen követik el a Szent Szellem elleni bűnt,** (IV.) amelyről pedig az Úr nyomatékkal mondta ki, hogy az egyetlen, amely meg nem bocsátható! (Mt 12, 31 - 32.)

Hogy miért, azt a Szent Szellem világította meg. Semmi esetre sem a Menny könyörtelensége miatt. Hanem mert - azért, hogy **e rágalommal távol tartják a tömegektől e megmentésére egyedül képes hittant,** mint abszolút érthető, hihető, kimeríthetetlen gazdagságú istenközpontú elmélkedési anyagot, - olyan **ismeretbeli úrt tartósítanak mind az egyénben, mind a társadalmakban,** amit az egykori rágalmozók-nak, az általuk világosságtól megfosztott tömegekkel együttes, (Isten kegyelméből elkövetkező) újra-testetöltéseik, és az egykor megtagadott hittani elvek bölcs felhasználásával, majd csak a rászoruló teljes megvilágosodását hozó, igen hosszadalmas, nagyon alázatos tanítómunkával lehet majd betölteni, - bocsánatadással sajnos nem! Ez a dolog természetéből világosan következik! Amíg ez az ismeretbeli úr tölti ki az ember tudatvilágát, addig csak negatívumokat halmozva a halál térfelén vegetál!

Erre a kárhozatos pályára kényszerítették az igaz valóságra érzéketlen egyházak **ama istenkereső százmilliókat, akik a hittan ellentmondásokkal, titkokkal minden irányban lezárt labirintusában elfáradva, hitüket veszítve, erkölcsi tengely nélkül tengődnek az életben, és lesznek végül töme-**

gesen depresszió, alkoholizmus, narkómánia, öngyilkosság és egyéb végzetes utak áldozataivá.

De lehetne mindez fordítva is!

Mert ha az egyházak legalább már a múlt század végétől, a Szent Szellem (bármely gyakorlati tudományággal egyezően) érthető, hihető, szigorúan logikus, minden részletében Isten iránti bizalmat építő hittanát sugározták volna, **akkor a hívő/hitetlen arányszám a jelenleginek bizonyára a fordítottja lenne, mert a Szent Szellem hittanát egyszerűen nem lehet értelmes ellenérvekkel visszautasítani!**

Már csak azért sem, mert itt a „Világ Világosságának” szellemi képességeihez kell viszonyítanunk! Ez pedig a legciszoltabb emberi értelemnek is mérhetetlen többszöröse!

Az eddigi hittan tételeit kizárólag az igék betűi alapozzák, (I.) - több **ízben nem is jézusi szelleműek!** Ez a hétből csak egyetlen, és csak látszólag pozitívum, mert hittitkokba torokolló tételei az emberi értelem számára elfogadhatók soha nem voltak, minthogy az **isteni bölcsesség, hatalom, igazságosság és szeretet szempontjaival** - az „I” fejezet bizonyossága szerint - **egyenesen ütköznek!**

Eme titkok miatt váltak le százmilliók az egyházak tésztérő! A Szent Szellem hittana viszont, - a plusz hatszoros (II.+III.+IV.+V.+VI.+VII. pont) világosság többletével (ld. az „F” fejezetet), **megdönthetetlen erőháttere a jövő századok keresztény bizonyágtételének!**

A hét pont követelményeinek **egyidejű** betöltése (!) alapján kimondható, hogy a Szent Háromság akaratából előállott, - a korunk természettudományában mindinkább képzett, - logikus gondolkodóvá fejlődött embere számára végre elfogadható, - minden részében érthető, hihető, **ellentmondásoktól, hitsorvasztó titkoktól mentesített hittan**, - amely nélkül gyülekezetépítés már a jelenben sem valósítható meg! Visszautasítása egyenlő a Szent Háromság arculcsapásával, újabb ajtónyitás a halál előtt!

I. A hitelenség eláradásának legfőbb okairól(**)

A keresztény hittanok ó-, ill. középkori megszövegezőit az általuk vezetett - zömében írástudatlan, ösfoglalkozású – tömegek, következetesség vonatkozásában nem állították nehéz feladat elé, minthogy e gyülekezetek az elébük adott hittételeket utánolvasással, más íráshelyekkel egybevetni, átgondolni nem tudván, egyszerűen elhitték, esetleg kényszerűen elfogadták!

Mi sem természetesebb, minthogy ugyanezek a hittételek ma, a magas szinten közművelődő társadalmakban, a hétköznapi beidegzett racionalitásával kezelve, súlyos elmentmondásokkal terhelt pontjaikkal, azonnal fennakadnak a vizsgáló értelem szűrőjén!

Ez a hivatalosan is „megfejthetetlen hittitoknak” minősített kérdéscsoport (1. F/31. old.) évszázadokon át létezhetett különösebb kártétel nélkül, ám kb. az 1800-as évektől már százmillió tömeget indított el a hitbeli közöny halálos útján! Munkánk rendeltetése, hogy a Szent Szellem által felnyitott titkokat, ige és emberközelségre hozva, e pusztító irányzatot megállítsa, sőt, mielőbb visszafordítsa! E törekvésünkben először megvilágítjuk a hitromboló hittitkok tarthatatlanságát, hogy senki ne vonakodjék búcsút venni tőlük, - majd bemutatjuk ugyanezeknek a Szent Szellem által feltárt, isteni tökéletességű megoldásait a ma emberének jó esélyű megközelítésére, hogy a tékozló fiú atyjával példázott istenképhez kapcsolható bizalom felépülhessen érzelmvilágában! (L 15.) Amely hittétel, tanítás vagy kijelentés ezzel az igénnyel szemben a legkisebb mértékben is megghiányolható, annak el kell hallgatnia! Mint pl. amit –

I/1. - az individuum létbebocsátásáról (**)

egyházaink ezidáig tanítottak. E kérdés egyértelmű tisztázása-

val minden keresztény dogmatika adósunk a mai napig is. A kapcsolódó nehézségek miatt újabban egyszerűen hallgatnak róla! **Pedig ez a kérdések kérdése**, mert mint majd látjuk, valóságot nem fedő megválaszolásától százmilliók hitre jutásának esélye válik nullává.

Korábbi szerzők, akik néhány sorban (!) egyáltalán megemlítik, három feltételezett lehetőséget sorolnak fel: Ám szerencsétlenül, éppen a Szent Szellem által ihletett, majd Urunk Jézus, - és a következő (J) fejezetbeli ígék sokaságával cáfolhatatlanul igazolt, - platóni ill. origenészi megvilágítást, mint

- **elsőt, amely** szerint földi testünkben már csak ezt megelőző létezéseink, (préegzisztenciánk) során elkövetett botlásaink tanító ill., büntető következményeit éljük át, - mint pogány görög beszüremlést, (az 543-ban tartott konstantinápolyi zsinat határozatának megfelelően, de saját, alapos ellenőrző átgondolás nélkül!) - fölényes biztonsággal egységesen elvetik!
- **A második** lehetőség az ember szellemi és testi létbelépését a generációk egymás utáni fogantatásával tartja összekapcsolhatónak, hasonlóan a futónövények indáiból képezhető bujtás (= tradux) által új egységet gyökereltető szaporítási módhoz. Ez a „**traducianizmus**” leginkább az evangélikus látásmód számára elfogadható megoldási elképzelés.
- **A harmadik**, - mondhatni, - uralkodó dogmatikai álláspont szerint Isten minden egyes fogamzáshoz újonnan teremti meg, „gondolja hozzá” a hármasság két anyagtalan alkotóját, a szellemet^{25*} és lelket.

Ez a „kreácianizmus” - a római katolikus és református egyházak hivatalosan elfogadott „tanítása”. Első pillanatra engedelmes, magától értetődő vélemény benyomását kelti, ki is

^{25*} Egyházaink a szellemről a mai napig nem beszélnek, ezért volt szükség a „B” fejezet beiktatására

teremthet lelket, szellemet, ha nem mennyei Atyánk! **De egy kicsit jobban átgondolva a dolgot, előáll a kérdés:** hogyan? Bármily megalapozatlan vagy egyenesen nemkívánatos fogamzás - pl. **erőszak esetében, - a bűnös emberi akarat lenne az uralkodó, és Isten ennek alárendelve, mint egy jól működő automata, lelket, szellemet teremt a létbe kényszerített emberi test számára?** Miféle fordított világ ez? Ha pedig rátekintünk elmúlt 45 évünk közel hatmillió - csak magyarországi - művi terhesség-megszakítására, **miként is gondolható el,** hogy az ember leghátsóbb gondolatait is ismerő Mennyei Atyánk - teremtő hozzájárulását adná, - az eleve szennyes indíttatású kapcsolódást - néhány hét múlva magzatgyilkossággal betetező bűntények millióihoz - világviszonylatban - milliárdjaihoz!?

Egy még alaposabb mérlegelés után, szinte kiáltva merül fel a tiltakozás minden értelmes elmében. Amennyiben a tétel állítása fedné a valóságot, akkor - a mindent előre is tudó, - a bölcsességben

1. hatalomban
2. igazságosságban
3. szeretetben
4. egyedül tökéletes

Istenünk miért ad, és ha már ad, akkor milyen lényegtörvényű szellemet ill. lelket ad pl. a leendő kis és nagystílusú gonosztevők, csalók, tolvajok, hazugok, gyilkosok, hitetlenek, gyógyíthatatlan betegek, vakok, értelmi és testi fogyatékos, leendő háborús halottak tízmillióinak, eleve éhhalálra ítélt millióknak, élethosszig tartó éhezés vagy nyomor várományosainak, stb., **és miért nem csak a pozitív kimenetelű életek számára,** ha a lét és nemlét az Ő szuverén teremtői ismeretében és hatalmában nyugszik!? Tovább vezetve a gondolatot odajutunk, hogy ez a tétel nem is lehet igaz, mert **ilyen tömény gonoszságra a legelvetemültebb bűnöző sem lenne képes, nemhogy a mi Mennyei Atyánk, aki a szeretet!** (1J4,8.)

Ez a vélemény az egyházi tanítóhivatalok tekintélyét roppantja derékba, és a gondolkodó hívők rétegében így indul el a köteléki lazulás. Ezzel párhuzamosan az eleve felületes tömeggondolkodás még messzebbre megy, és e hajthatatlan egyházi állítás alapján teljes meggyőződéssel százmilliószámra kimondja: ha ilyen az Isten, akkor már ezért sem igényeljük,- de biztos, hogy nincs is Isten, mert ha lenne, nyilván véget vetne e földi kintengernek!

Összegezve: Azáltal, hogy a kreácianizmus tévtanítása a legindokolatlanabbnak látszó egyéni és tömegszenvetések felelősségét - bár akaratlanul, - de Istenre terheli, a tömeghitetlenség közvetlen oka és éltetője! Ezért, és így válik az individuum létbelépésének mikéntje a kérdések kérdésévé, **ami az isteni (1., 2., 3., 4. sz.) fő tulajdonságokkal harmóniában lévő választ sürget**, amennyiben az egyház értelmes emberek figyelmére igényt tart! Ilyen nélkül - mint látjuk, - a bizonyoságtétel hitelképtelen, sőt, egyenesen hitromboló! A Szent Szellem - e vonatkozásban ideális - tanítását a következő (J) fejezetben ismertetjük. Az individuum létbebecsátása kérdéskörré mellé a **legveszélyesebb hitrombolók** osztályába kell sorolnunk még^{26*}:

2. az eredendő bűnről,
3. az eleve elrendelésről,
4. az örök kárhozatról,
5. a helyettesítő véres engesztelő váltságshalálról, valamint
6. a hitre jutás esélyeiről

ma hangzó tanításokat is, **mert bántóan ütköznek a mennyei Atyánkat jellemző abszolút: bölcsesség, hatalom, igazságosság és szeretet szempontjaival.** Íme pl.:

²⁶ * Az „F” fejezetben alkalmazott sorrendet követve!

I/2. Az eredendő bűnről(**)

kialakult hivatalos nézet, (elismerve ugyan, hogy a Biblia ilyenről egyetemes tanítást nem ad) a Róm 5, 12.-ben véli megtalálni a hivatkozás alapját: „Annak okáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy „mindenek vétkeztek”.

A Szent Szellem által e kérdésben fel nem készített Pál apostol fenti véleményével a keresztény hittan legkeményebb kettős hittitkát hívta életre! Megoldásának évezredes találgatása az eredendő bűn biológiai úton való továbbítása hiedelmében látszott stabilizálódni, de napjaink dogmatikusai - nagyon helyesen - már ezt is elvetik, mert köztudottá lett, hogy egy **szellemi-erkölcsi állásfoglalás illetve fokozat, nem telepíthető tovább, fizikai osztódásunkkal. A bűn tehát jelen van bennünk, ha eredete és kapcsolódásának módja az egyházak számára tisztázatlan is!** És mert e világban ilyen nagy dolgokban a végpontokon - a hitetlenség ellenére is Istent szokás hibáztatni, - tekintélyét e páli örökség - már a megváltástan legelőjén aláaknázza! **Az eredendő bűn titka tehát - égető sürgősséggel - érthető, hihető, igaz valóságot fedő megoldásért kiált, az isteni abszolút bölcsesség, hatalom, igazságosság és szeretet hitelének helyreállítására!** E választ a 2. sz. és a „J” fejezet adja közre!

I/3. Az eleve elrendelés(**)

Mint kezdettől a leghűsbavágóbb hittitok - tantétel, **bizalomromboló hatásában vetekszik az előző kettővel!** Rövid lényege: „Eleve elrendelésnek nevezzük Istennek azt az örök végzését, amellyel önmagában elvégezte, hogy akarata szerint mi történjék, minden emberrel. Isten ugyanis nem egyforma állapotra teremt mindenkit, hanem némelyeket az örök életre, másokat pedig az örök kárhozatra rendelt, már kezdettől fogva.” **Így hangzik a kettős eleve elrendelés tana kálvini megfogalmazásban, amit még leírni is istenkáromlás!** (Mentségére szol-

gáljon, hogy kialakulásáért Pál apostol ill. Augustinus hordozzák a fő felelősséget!) Bár nem kevesen a hősi helytállás erőforrásának is tartják, de **jó két évszázados hitromboló kártétele helyrehozhatatlan! Azonos értékelésből kiindulva, - a magyarországi református egyház 1967. évi zsinata, - bár fontosságával arányban álló publikálás nélkül, végre tévedésnek nyilvánította! Kiegyenlítésére évszázados vívódások után, igen lassan és kétes sikerrel kér létjogosultságot az egyetemes helyreállítás feltételezése.** Ez ugyan már nem sérti Isten szent felségét, sőt, egyenesen telibe találja az igaz valóságot, de (a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő kiegészítő megvilágításai általános ismeretének hiányában) - az ellentapasztalatok túlsúlya miatt teljesen komolytalan vágyálom benyomását kelti, és így hitépítésre még ismét nem alkalmas! **Ezért az eleve elrendelés - mindenkit legközvetlenebbül érintő kérdése, - több mint sürgősen igényli e titok Isten tökéletességével harmóniában lévő megvilágítását!** Enélkül megalapozatlan és főleg hatástalan a Róla szóló bizonyosságtétel! Egyetemesen ideális megoldását a 3. fejezet adja közre.

I/4. Az örök kárhozat()**

hirdetéséről azt kell mondanunk, hogy azok, **akiknél - éppen hitetlen életvitelük miatt e beszéd megszívelése ajánlatos lenne - csak legyintenek rá, és megmosolyogják hiszékenységünket.** A megfontoltabbakban meg már ilyenféle gondolatok ébrednek: Az általunk érzékelhetetlen örökkévalóságú Isten,

- miként ítélhet örök kárhozatra egy Őhöz képest - időben töredék pillanatig is alig élő embert; - akihez
- nem biztos, hogy az evangélium ismerete eljutott,
- de biztos, hogy (hittanaink szerint) személyéhez - akaratára és beleegyezése nélkül eredendő büntetést kapcsol, - a világba lépés ez idáig(!) érthetetlen rendje,
- akit még eleve elrendelt sorsában - szerencsétlenségére - netán a negatív mezőbe soroltak, és esetleg a hit ajándé-

kozásából is kimaradt...

Ezek bizony nem építik az Isten iránti bizalmat! A Szentírásban járatosak pedig **már kezdettől fogva sem képesek valós nyugvópontra jutni**, mert mind az örök kárhozat, mind az egyetemes üdvözülés igazolására **számtalan ige mutatható fel**. Ezidáig tehát hatástalanság, tekintélyrombolás és alapokat is megkérdőjelező bizonytalanság jellemzi az örök kárhozat hittételét!

De nem térhetünk ki itt egy további súlyos kérdés elől sem:

Bár egyedül Isten a szívek és vesék vizsgálója - felkészült hívő statisztikusok becslése szerint jó, ha a népesség 3%-a betölti a hitélet üdvre vezető követelményeit, 97% tehát az örök kárhozat várományosának látszik! De ha nem 3, hanem 10 vagy 20% az üdvre jutók aránya, **akkor is megdöbbentő a 80-90%-nyi feltételezett veszteség, különösen az alábbi jézusi nyilatkozatokkal szembeállítva**: „Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, **hogy egy is elveszen** e kicsinyek közül.” (Mt 18, 14.) „Az pedig az Atyának az akarata aki elküldött engem, hogy amit nekem adott, **abból semmit el ne veszítsek**, hanem feltámasszam azt az utolsó napon.” (J 6 39.)

Ezek fényében megdöbbenésünket is ki kell fejeznünk ama hideg és könnyed természetesség felett, amely az örök kárhozat hirdetésénél egyházi és hívő oldalról megnyilatkozik! Nem túlzás, hogy szinte jóleső elégtétellel veszik tudomásul a hitetlenek örök kárhozatra jutásának gondolatát! **Nyoma sincs annak a jézusi együttérzésnek, amely Őt közöttünk testet ölteni, fájdalmas földi útját értünk és miattunk végigjárni kényszerítette. Aki azért jött, hogy megkeresse azt, ami elveszett... (L 19,10.; Mt 18, 11.)** Mindezek ellenére semmi sem hiúsíthatja meg az Atya akaratának érvényesülését, amelynek eszközeiről, módjáról a „**J**” ill. **3. sz. fejezetben** részletes igei bizonyossággal szolgálunk - a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő tanításai alapján!

I/5. A helyettesítő véres váltságahalál(**)

súlyos részproblémákkal is megterhelt tantétele - **ma különösen is megnehezíti a hitben maradás, de még inkább a hitre hívogatás esélyeit.** Világháborúk, forradalmak, népirtások, - majd a naponkénti egyes vagy tömeggyilkosságok megdöbbentő, véres - színes TV jelenetei olyan stabil vér-undort építettek ki a tömegekben, hogy amely ügyre fondorlatos erőszak vagy gyilkosságnak csak az árnyéka is vetül, attól irtóztatlan elfordulnak!

Nem lehet ebben kivétel a keresztény megváltástan sem, amelynek leghatalmasabb központi hívogató érvei: (Ef 1,4-7.; Róm 5, 8 - 10.; I.Pét. 1, 18 - 19.) pontosan egy bestiális gyilkosságban kapnak súlypontot, ahol hatalomféltés, hamis tanúzás és kicsinyes anyagi érdekek is szerephez jutottak. Az egészet erősen súlyosbítja, hogy mindennek időbeni, messze előre kitervelése, elhatározása, passzív igénylése, végrehajtásának el nem hátrítása legalábbis az e kérdésben mértékadónak tekintett apostol tanúsága szerint (ld. Róm 3, 25.) az áldozat egyenes ági felmenőjét terheli!

És mert a ma embere - fejlett jogérzékkel így minősít, - az Istenhez hívogatás eleve veszett ügy a vázolt összefüggések miatt! Ha pedig pl. a tizenéves konfirmandust sikerül is a keresztény hittan e súlyponttá tett véres részletén pillanatnyilag - fennakadás nélkül - túljuttatni, a néhány esztendő múltán elérkező eszmélődéskor annál súlyosabb bizalmi válságba kerül Istennel szemben! **A helyettesítő véres váltságahalál fent érintett vetületei** természetesen csak az Úr Jézus ittjártakor még át nem adhatott (J 16, 12 - 15.), de a Szent Szellem által jó másfélszáz éve (kb. 1840-től) kinyilvánított, minden igazságra elvezérlő „**sok mondanivalójának**” **egyházi elutasítása miatti ismerethiány folytán válhattak ilyen erős hitromboló tényezővé!** Az érthető, hihető szellemi megváltásértelmezést az 5. sz. fejezetünkben adjuk közre.

I/6. A hitrejtés esélyeinek(**)

titkát vizsgáló ember ma még örök töprengésre van ítélve, mert egyrészt aszerint nyílik üdvösség számunkra „amint Isten adja kinek-kinek a hit mértékét”. (Róm 12,3.) Míg máshelyütt az tűnik ki az igéből, hogy mégsem várhatunk hitet nagy általánosságban - „mert nem mindenkié a hit” (2Thess 3, 2.) - amint ezt a népeesség túlnyomó zöméről látjuk is! Ám azt is olvashatjuk: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.” (1Tim 2,4.) **Ha pedig Isten valamit akar, azt végre is hajtja**, annak ellenére, hogy napjaink látszata ennek határozottan ellene szól!

A felcsillanó, majd ismét lehanyatló reményeink eme hitromboló hullámozásában - (bevalljuk vagy tagadjuk) - Istenről komoly meggyőző erővel bizonyosságot tenni egyszerűen lehetetlen! E pontban is egyedül **a minden igazságra elvezérő Szent Szellem nyújtja az isteni tökéletességgel tökéletes harmóniában lévő, azaz ideális megoldást**, amelyet 9. sz. fejezetünkben ismertetünk.

*

Végül, hogy a fejezet címét megválaszoljuk: **A hitetlenség és vele az erkölcsi nyomorúság eláradásának az oka - nem a felvilágosodás, korszellem vagy az ateista ideológiák elterjedése^{27*}**, - hanem kizárólag az **isteni tökéletesség fő ismerveinek** - (abszolút bölcsesség, hatalom, igazságosság, szeretet!) **még nyomait is nélkülöző (fentebb vizsgált) hittételek erőszakolt életbetartása!**

A ma gondolkodó embere ugyanis az ezekben joggal keresett isteni négy főtulajdonság helyett- értelmetlenséget, tehetetlenséget, szeszélyes igazságtalanságot, - tömény sza-

²⁷ * Itt rögzítjük azt a nagyon határozott véleményünket, hogy a Szent Szellem által az 1840-es évektől átadott korszerűsítő megvilágítások egyházi elfogadása esetén, azaz - e fejezetünkben áttekintett primitív támadási pontok teljes hiányában, - ateista ideológia ill. propaganda ki sem bontakozhatott volna!

dizmust lát, és e véleményét ki is mondja! Tárgyilagos cáfolatokra pedig hiába vár! Hogy ezt a megterhelést a jelen hittana mennyire nem bírja, azt az elhitetlenedett százmilliók szemléltetik! De a vizsgált hittételektől más nem is várható, mert:

- az ó- ill. középkori ismeretszintű „hittudósok” által,
- a J 16, 12. alapján Urunk szerint is befejezetlen kijelentés nyomán megfogalmazott,
- így emiatt már akkor sem értett,
- és azóta is megoldhatatlan hit(titok)-tételeknek

semmi kapcsolatuk nincs az igaz valósággal, Istenünk abszolút tökéletes - és a Szent Szellem által korunkban közzérhetővé tett (J 16, 12 - 15.) - világ és üdvrendjével!

Misem természetesebb, minthogy a közerkölcsöt mai szintre züllesztő, érthetetlen, hihetetlen, Isten tekintélyét porig romboló, és káromlásra indító hittételek eddigi értelmezéseinek az Ő képviselőit színtereiről távozniuk kell. Reméljük, hogy e régieket leváltó új hittani látásmód ige-hűsége, méltó észszerűsége és erkölcsi magasrendűsége ezt a nagyon elkésett helycserét megkönnyíti. **Mindezek után a jelen keresztény hit tanait örömhírnek nevezni enyhén szólva komolytalanság!** Örömhírről - joggal - majd csak az individuum létbebecsátása igaz valóságát feltáró „Micsoda az ember” c. fejezetből megismerhető isteni nagylelkűség bemutatása után beszélhetünk!

J. „Micsoda az ember” (Zsolt 8, 5 -7/Zsid 2, 5 - 8) (**)

(A két kulcsismeret^{28*} bibliai igazolása)

A következőkben a Szent Szellem legújabbkori, minden igazságra elvezérlő tanításainak - (későbbiekben: III. ki nyilatkoztatás) - általunk legfontosabbnak ítélt tételeit ismer tetjük, amely két „Kulcs-ismeret” által, a szó szerint is „égígé rő” több ezeréves hittitkok legtöbbször egyszerre megoldódik. Ezáltal megnyílik az érthető, hihető keresztény hittan felépíté sének, majd pedig hirdetésének lehetősége, amellyel belátha tatlan embertömegek feltámadása indulhat el, - ha éppen nem is az eddig megszokott egyházi elképzelés, hanem az Úr Jézus értelmezése szerint: „én vagyok a feltámadás” (J 11, 25.). De maradjunk a főtémánál.

Előre bocsátjuk, hogy a Szent Szellem által tudatosított e két - egyén, egyház és világsorsdöntő - „kulcs-ismeret” is mért az Úr Jézus (éppen nem véletlenül elejtett) szavaira, és egyéb világos igei bizonyosságokra épül, hogy testvéreink teljes bizalommal társulhassanak e - nem kis szemléleti változást hozó igazságok kifejtéséhez, végig viteléhez, - néhány átme neti válságot is előidéző gondolatsorához.

Ezek a jótékony „válságok” azonban éppen a jelenlegi tömeges elszakadásból, ill. távolmaradásból esedékes halálos válság végleges felszámolására adatnak Istentől! **Nagyon kér jük, hogy e „kulcs-ismeretek” egyszerűsége ne legyen az elfogadás akadálya**, hanem inkább Isten tökéletességének és atyai szeretetének mintegy „kézzelfogható” bizonyítéka!

Előzőleg azonban arra a felbecsülhetetlen értékű segítő

²⁸ * Múltbeli létünk, életeinkről szólva préegzisztenciánkról - (P) - jelenünkből elkövetkező; esetleges testi létünket említve reinkarnációnkról - (R) beszélünk. A P ill. R fogalmak ugyanazon végtelennek mondható létfolyamatunk egy bizonyos szakaszának nézőpont szerint változó értel mű megnevezései.

körülményre mutatunk, amely az általunk tanulmányozott korszerű református dogmatikában^{29**} a „mindenség univerzális hazavezetése, meggyógyítása, újjáteremtése, helyreállítása” kifejezésekkel jellemzett irányzat nagyon határozott képviselőjében rejlik. Az „**univerzális helyreállítás**” és e „kulcshelyreállítás” fogalma ugyanis olyan, egymást nem nélkülözhető viszonyban vannak, mint pl. a mágnes sarkak egymás iránti vonzása, vagy a robbanásszerűen egyesülő kémiai elemek! Kapcsolódásuk e munkára is előnyösen hat ki. **Általa egyházaink eljutnak az egyetemes üdvözülés folyamatának részletes, hiteles ismeretére**, - nekünk pedig ennek elismertetéséért nem kell külön keményen harcolnunk, - ami pedig nem is olyan régen elkerülhetetlen lett volna!

Hogy az **egyetemes helyreállítás mechanizmusa** nagyon egyszerűen érthetővé váljék, ahhoz azt szükséges lehetőségek tartanunk, hogy

- amint fizikai világunk igen-igen sokféle alkotó anyaga - egyetlen építőelem - különböző arányú és formációjú kapcsolódásából állott elő –
- úgy a láthatatlan (szellem-) világ minőségbeli sokfélesége is, Isten egyazon teremtési elemének, - a szabad akaratú szellemnek - az **Ő törvényéhez való különböző viszonyulása folytán alakult ki örökkévalóságok sora alatt**,
- a legmagasabb isteni szférákban szolgáló szeráfok, kerubok, főangyalok, majd gyülekezeteket, prófétákat vezérlő, - minden egyes embert, gyermeket őrző, vezető és egyéb szolgáló angyalokon át, - a bukottak széles skáláján
- le egészen a sátán legelesettebb angyalaiig. (Amint ezt „G” fejezetünkben át is tekintettük.)

Végül a fentiekből, mint előzményekből következő

^{29**} Dr. Kocsis Elemér „Dogmatika” 1976, Debrecen.

J/1. Első kulcs-ismeret(**)

lényege abban áll, hogy kegyelmes Istenünk a bukott angyalokat emberi testbe telepítette,

- mégpedig azért, hogy lehetőleg az Ő szent Igéje által,
- és ha erre még elfogadóképtelenek, - akkor először a „szemet-szemért” szenvedtetve nevelő viszonzossági (karma) törvény útján, - (Mk 4, 24.) - szelídségre, szeretetre nevelve, újjáteremtve, - az egykor könnyelműen elhagyott atyai hajlékba ismét befogadhatók legyenek!

*

Mivel az egyházak, illetve a dogmatikusok minderről hallani sem akarnak, a Szent Szellem minden (szükséges) igazságra elvezető oktatásai alapján **Urunk Jézus egyedül mértékadó igéit sorakoztatjuk fel meggyőzésükre! Az ütközés abból a felületesen megalapozott tévhiedelemből ered, amely szerint Isten az engedetlen angyalokat visszafordíthatatlanul örök kárhozatra taszította volna, szemben a bűnös emberiséggel, amelynek számára a megtérés lehetőségét az Úr Jézus által megnyitotta.**

Kétségtelen, hogy maga az Úr beszél örök tűzről^{30**}, (Mt 25, 41.) ami a sátánnak és az ő angyalainak készítetett, - (ez az egyházak tévhiedelmét némileg mentheti), - azonban e kijelentésével szemben az ezt elvben(!) érvénytelenítő igék sorozatát mondotta el, - a dolgok végső megvilágításának feladatát pedig egyenesen a Szent Szellemre ruházta. (J 14, 26.;16,13.)

³⁰ ** Ez alatt a kárhozatra kerülők lelkiismeretének - megtérésükig - égető lángja értendő. Az eredeti görög Szentírásban „aion” áll, ez azonban nem az „abszolút” örök kárhozat = „aion ton aionon” - hanem csak „aion” (a latin „eon”), amely csak egy örökkévalósági ciklust jelent.

Levezetéseinket az Úr alábbi kijelentései hitelesítik:

- „és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok” (J 8, 28.) „Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam.” (J 8, 38.)
- „Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, Ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek!” (J 12, 49.)

Mint pl. amit esetünkben e földi életünket megelőző szellemi létezésünk, préegzisztenciánk (P) kinyilatkoztatásául mondott. Méghozzá eme „első kulcs-ismeret” helyes istenkép alapozó fontosságának szemléltetésére (J17,14-18.) **háromszoros megerősítésben**, hogy tudomásulvétele elől semmiképpen ne lehessen kitérni!^{31**}

Urunk Jézus teljesen egyértelmű - egyén, egyház és világ-sorsdöntő mondatai így szólnak (J17,14.):

- „Én a te igéidet nékik adtam, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.”

És most Isten „hivatalos” szolgálói által - közel kétezer éven át - nemlétezőnek tekintett^{32*}, teljesen egyértelmű három jézusi mondat (J 17,14-16-18.) ki nem értékelésének bepótlására vessük fel a kérdést: „Miért gyűlölték az apostolokat is?” A világsorsdöntő választ Urunk szavaiban kaptuk meg. Azért mert (J 17, 16.):

- **„nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.”**

³¹ ** Amint ez történt az 543. évi konstantinápolyi zsinaton, a Platón tanítása nyomán préegzisztenciánkat felmutató Origenész visszautasításakor, ill. eretnek(ség)nek bélyegzésénél. E halálos tévhatározat történelmi egyházainknak napjainkig is általános hivatalos álláspontját képezi, ami keresztény kultúrvilágunk 80-95%-os hitetlenségének és erkölcsi süllyedtségének fő oka.

³² ** azaz elsikkasztott

Itt gondolkodó igazságkeresés esetében indokolt a kérdés: „Hát az apostolokat nem e földi anya szülte?” De igen, amint Urunk Jézust is! Csakhogy létezésük éppen úgy, nem fogantatással kezdődött, amint az Úr é sem, mert ő „az Isten teremtésének kezdete.” (Jel 3, 14.; Péld 8, 22. 24. 25.).

Így az Úr **préegzisztenciája** kétségbe vonhatatlan! De barátokozunk meg e fogalommal emberi vonatkozásban is, mert Urunk válaszában, -az apostolok létezésének kezdetét is - a sajátjához hasonlónak, - „az idők mélyén” történtenek nyilatkoztattak ki!

Ez pedig tömör messiási bizonyágtétel, az ember testi megjelenését megelőző - szellemvilágbeli létbeocsátásáról - préegzisztenciájáról. Sőt, a J 17, 18. vers is azt mondja ki, hogy az apostolok létezése sem földi fogantatással kezdődött, **hanem szellemvilági létükből helyezte át őket Urunk e földi segítőivé:**

- „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” (J 17, 18.)

Urunk préegzisztenciájához nem férhet kétség. **De a fentiek nyomán A tizenkét apostoléhoz sem!** Közöttük Júdás külön kategória, mert reá mondta Urunk:

- „egy közületek ördög” (J 6, 70.)

Őt minőségileg egybekapcsolja a farizeusok „ördög atyától való” osztályával. (J 8,44.) **ez már egy népes szervezet,** amelynek préegzisztenciája (p) ismét vitathatatlan, **„mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik”** (1Ján 3, 8.). **A préegzisztenciát egész emberiségünkre kiterjesztő ige pedig így szól:**

- „Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van...” (1 Ján 3, 8.)

Ezzel bukott angyságunk kapott hiteles igazolást, az Urunk által szeretett apostol, mint legilletékesebb nyilatkozó útján, - „aki nyugodott is ama, vacsora közben az Ő kebelén”. (J 21, 20.)

Urunk Jézus ill. János apostol fenti, egyszerű világos mondatait még a legrosszabb akarattal sem lehet félreértelmezni! Egyházaink részéről történt mellőzésük - a földi sorsalakulásunk rejtélyeit feltáró, eme **első „kulcsismeretünk”** gondos elsikkasztása, - és ennek a durva hibának, - közel kétezer év alatti nem észlelése, elvi helyesbítésének elmaradása, maga sem minősíthető, döntően negatív befolyásnál enyhébben. Mindez a Szent Szellem messze úzésének elszomorító bizonyítéka, - az egyházi tanító hivatalok bitorolt tekin-télyének indokolatlan továbbörzése érdekében.

*

A szintúgy egyház és világ-sorsdöntő –

J/2. Második kulcs-ismeret()**

az újratestetöltés (reinkarnáció) (R) igei igazolása előtt, ismét mélyen szívleljük meg Urunk Jézus előző oldalunkon jelzett mondatait. **Ezek értelmében mértékadónak kell elfogadnunk** a tékozló fiúról szóló kozmikus érvényű példázatot, **ahol az Úr csak két fiúról szól, nem pedig háromról.**

Az egyházak ugyanis - örök kárhozatot hirdető állás-foglalásukkal, - **elvileg hármat** szerepeltetnek, éspedig:

- **Egy olyan elsőt**, aki végleg elszakadt atyjától, és emiatt örök kárhozatra jutott. Számára nincs visszafogadás!
- **Egy másodikat**, aki elhagyta atyját, de később nyomorában magába szállt, visszatért, bocsánatot kért és kapott.
- **A harmadikat**, aki **fizikailag** el sem távozott.

Ezzel szemben a példázat csak két minőségi változatot szemléltet: a szolgálatban megmaradót, és az atyától átmenetileg eltávozót! A végleg elvetett megmenthetetlenről szó sem esik! Egyébként, nemhogy Istennél, de még egy normális érzelmvilágú embernél sem képzelhető el, hogy két jócskán engedetlen gyermeke közül az egyiknek megbocsát, a másikat

pedig engesztelhetetlen keménységgel örökre törli atyai szívéből. Milyen alapon merészelik az egyházak Isten szeretetét ilyen képtelen részrehajlással és könnyel megvádolni? A tékozló fiú példázatának lényeghű értelmezése esetében tehát - **a bukkott angyalokat**^{33*} **semmiképpen nem lehet kizárni a megtérés lehetőségéből!**

Ezt megerősítőleg: Az Úr az Atyánál látottak és hallottak alapján(!) a Máté 5-ben a következő életszabályok betartását tanácsolja igéi hallgatóinak, hogy a teremtményektől elvárható (relatív) tökéletességre eljussanak: „Én pedig azt mondom néktek: (44. vers)

- szeressétek ellenségeiteket,
- áldjátok azokat, akik titeket átkoznak,
- jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék stb. + 45., 48. versek.

Ha tehát „ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete” (Jel 3, 14.) a mi Urunk Jézus, akkor az egyházaknak sürgősen fel kell adniuk az Istennel szemben engedetlen angyalok (szellemek) és **emberek örök kárhozatba taszításának tévhiedelmét.** Mert ehelyett (bármily nehéz elhinni, de mint majd látjuk) a megtérés feltétele alatt, - szeretetet, áldást, jótéteményt gyakorol felettük!

Mindezt pedig az Ő abszolút bölcsessége, hatalma, igazságossága és atyai szeretete legmélyebb hálára indító tökéletességével viszi végbe az alábbi (részben ismert) irányelvek, illetve eddig elfogadhatatlannak bélyegzett módszerek szerint: Az Úr számtalanszor és rendkívül határozottan hangoztatta:

- „**Térjete meg,** mert ha meg nem tértek, bizony elvesztek”

A megtérést azonban csak cselekedetekben megvalósítva tudja elfogadni. (Mt 7, 21.; 25, 40.) Azonos irányzatú a Mt 5, 26-beli

³³ * akik e fejezet - messiási igéinek bizonyoságtétele alapján is -mi, emberek vagyunk. (1Ján 3, 8.)

figyelmeztetés:

- „Bizony mondom néked: Ki nem jössz onnan, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig.”

A megtérés tehát ki nem kerülhető, Isten felsége, abszolút hatalma és igazságossága ehhez szilárdan ragaszkodik.

*

De, hogy a megtérés serkentő nyomatókat kapjon, - a végtelenségig sem húzódjon és felesleges szenvedésektől mentes lehessen, - a **szereket paranca mellett Urunk közölte a szigorú viszonsóság törvényét is**. A lelkiismeretükre nem hallgatókon és a szeretettörvény könnyebb vagy durvább megsértőin saját érdekükben ez a viszonsósági, un. „karma” törvény érvényesül, (ld. az alábbi hat ígét) mert az effajta lelkeket csak az olyan, esetleg ráadással is megtetézett **szenvedés** (Mk 4, 24.) képes **gondolkodásra és jobb erkölcsi irányvételre bírni**, mint amilyeneket ők okoztak másoknak, - előző életeik egyikében. Ez a viszonsóság - isten ígében évezredek óta, - előre bejelentve várható mindazok számára, akik életükben a szeretet törvénye ellen ilyen súlyosan vétének. Íme:

- „Aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki.” I.Móz 9, 6.
- „...mert akik feyvert fognak, feyverrel kell veszniük.” Mt 26, 52.
- „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek, sőt, ráadást is adnak néktek.”
(Mk 4, 24.)
- „Jaj néktek, akik beteltetek, mert éhezni fogtok, jaj néktek, kik most nevettek, mert sírni és jajgatni fogtok.” L 6, 25.
- „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki feyverrel öl, feyverrel kell annak megöletnie.” Jel 13, 10.6

- „Amit vet az ember, azt aratándja is.” Gal 6, 7.^{34*}

Ezek az igék egészen határozottan e földi, és nem túlvilági tanító átélésekről szólnak, amint azt a reinkarnáció ellenzői értelmezni szeretnék! Vért ontani, sírni, éhezni, jajgatni, megöletni, fogáságba hurcoltatni, csak e fizikai síkon lehet!

Azáltal pedig, hogy ilyen történések Földünkön **ösidők óta**, sok milliárdos tömegben szakadatlanul zajlanak, ezzel egyben a préegzisztencia (P) és a reinkarnáció (R) világrendjének megannyi „élő” és **letagadhatatlan bizonyítékát szolgáltatják** mindazok számára, akik Isten feltétlen igazságosságának, szeretetének igei dokumentumait készek igaznak tartani.

Ez a kivételt vagy engedményt nem ismerő igazságosság azonban, határt alig ismerő **irgalmas szeretettel munkálkodik!** Minthogy a bukás a szellemvilágban aionok sokasága alatt ment végbe - és így a „rossz” beidegzése átható mélységű, - az **Úr kimondta, hogy a jó pásztor addig megy az elveszett századik juh után, és az asszony is addig keresi az elgurult drachmát (L 15, 4. 8.) mígnem megtalálja!** Elvben egyértelmű ezzel a 70 x 7-szer, azaz végtelen sokszori megbocsátás ajánlása (Mt 18, 22.).

E három ige minden szűklátószerű időbeli és érzelmi lehatárolás lehetőségét kizárja! **Ennek szellemében létesítette Isten bölcsessége, szeretete és igazságossága a reinkarnáció kegyelmi világrendjét**, hogy az emberi testbe telepített bukott angyalokat, - szent Igéjének, az igazság beszédének oktató életsorozatokon át való rásugárzása útján, gondolat és érzésviláguk, bibliai szóhasználattal, - **szívük újjáépítéséig eljuttassa**, - „mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések” stb. stb. (Mt 15,19.)

A messiási figyelmeztetések, tanácsok megszívleléssel, illetve enélkül lefolyt földi élet után, a szellemvilágban nagyon alapos, (makacs eseteknél igen-igen hosszantartó!)

³⁴ * Ugyanezen idézetek a 3. fejezetünknek más szemszögből is kitűnő bizonyító „igeanyagát” szolgáltatják.

elemző kiértékelés helyezi fókuszba a még meglévő törvénytelenéseket, - mindaddig, amíg további leküzdésükre irányuló életfolytatás szilárd szándéka kitörölhetetlenül „bevésődik” az új testet öltés előtt álló szellemébe. Ezzel párhuzamosan a gondviselés angyalai az elérendő cél érdekében mindig segítőtleg, - és mindig a viszonyossági törvény értelmében határozzák meg az elkövetkező földi élet körülményeit, fontosabb történéseit, sőt, testi adottságait is.^{35*}

Az irányító „véset”, - mint hajlam, „tudatalatti irányfény”, - mint **a lelkiismeret szava segít elkövetkező földi életünkben a kitűzött erkölcsi célok minél jobb megközelítésében**. Aki erejét megfeszítve e munkában magát nem kíméli, és az újabb élet kegyelmi lehetőségét a 10-5-1 talentum példázatán okulva jól kamatoztatja, az hamarabb jut el Isten békességébe! (Fil 4, 7.) De egyszer - akár örökkévalóságok sokasága után is, - e módon el kell jönnie a teljes megvált(oz)ásnak^{36**}, amikor minden térd meghajlik Isten előtt, és Ő lesz minden mindenben (Róm 14,11.; Ézs 45, 23.)

A földi ember tehát örökkévalóságokat átívelő előléttel, préegzisztenciával bíró teremtmény, - és e vonatkozásban hasonló az Úr Jézushoz, - bár Ő, mint „Isten teremtésének kezdete” (Jel 3, 14.) - „minden (fizikai testtel bíró) teremtmény előtt született...” (Péld 8, 24 - 25.)

E két „kulcs-ismeret” két szóra redukálva is kifejezhető, mint - „**préegzisztencia**” és „**reinkarnáció**” - **amelyek eddig beépíthetetlen fogalmaknak voltak minősítve a keresztény dogmatikákban**. A bűnös ember = bukott angyal azonosság feltárásával azonban olyan szerephez jutnak, mint ama, - „építők által megvetett kő, - amely lett a szegletnek fejevé.” (Zsolt 118, 22 - 23.; Mt 21, 42.) Tulajdonképpen nagyon sajnáljuk egyházi őrálló testvéreinket, hogy ilyen mély-

³⁵ * Bővebben kifejtve a 3. fejezetben.

³⁶ ** Bővebben kifejtve a 5. fejezetben.

reható változást okozó ismeretekkel kell megterhelnünk tudatvilágukat, azonban mindez nem más, mint évtizedes nehéz tusakodásaikban mennyei világosságot kérő őszinte érzéseikre, **imáikra érkezett reális segítségnyújtás az Úrtól!**

Hogy önmaguk és a gyülekezetek előtt jó lelkiismerettel állhassanak meg az egyetemes fejlődés, egyházat megillető szektorának munkálásában, ezért a **„préegzisztencia”** illetve **„reinkarnáció”** fogalmak legalitását igazoló igék sokaságával szolgálunk a Szent Szellem megvilágító munkája alapján. **Előszőr a legismertebb bizonyossággal foglalkozunk**, amely az utóbbi évtizedekben, mint kellemetlen hírnök, már bizonyára nyugtalanította az alaposabban gondolkodó teológusokat: „Mit akar ez jelenteni? Talán a földi szerepét egyszer már betöltött teremtmény új testben, új feladattal való megjelenésének lehetőségét?” Igen!

J/3. A két kulcs-ismeret igei bizonyítása()**

Induljon hát a Szentírás, és ezen belül Urunk Jézus nagy bizonyágtétele!

- Malakiás 3, 1.: „Imé, elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat...”
- Malakiás 4, 5 - 6.: „**Imé, én elküldöm néktek Illést a prófétát**, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja...”

El nem hanyagolható körülmény, hogy a többszáz-oldalas Ószövetség két utolsó bekezdése éppen ennek a korszakfordító bizonyágtételnek van szentelve a Szent-Háromság bölcsessége által, mintegy 500 évvel az Úr megjelenése előtt, végső nyomatékos emlékeztetőül! Az idők múlnak..., - és az Úrnak anygala, többek között így szól Zakariás paphoz fiáról, a születendő Jánosról:

- L 1, 17. „**És ez Ő előtte fog járni az Illés szellemével és erejével...**”
- L 1, 76. „Te pedig kis gyermek a magasságos Isten pró-

fétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az Ő utait megkészítsed...”

E prófécia beteljesedik, - János prédikál, a megtérőket víz alá merítéssel beavatja - hatalmasokat fedd, és börtönbe kerül. Innen küldött két követének távozása után, az Úr az összegyűlt sokaságnak saját kezdeményezéséből szükségesnek tartotta Jánosról, mint a sok száz éves malakiási prófécia „tárgyáról” bizonytságot tenni a Mt 11, 7 - 19. szerint. Mi csak az e szempontból leglényegesebb részeket idézzük.

- Mt 11,10. „Mert Ő az, akiről megvan írva: íme én elküldöm a te orcád előtt, aki megkészíti előtted a te utadat...”
- Mt 11,14. „És ha be akarjátok venni **Illés ő, aki eljövendő vala**. Akinek van füle a hallásra, hallja.”

Teljesen elvitathatatlan **messiási bizonytságtétel a János-Illés személyi azonosságról!** Az Úr előre tudta, hogy lesznek kételkedők, ezért tette hozzá megjegyzéseit, és hasonlította hallgatói szellemi érettségét átfogóan - a piacon szórakozó gyermekekéhez - (Mt 11, 16 - 17.) De mi már ne legyünk ilyenek! Annál kevésbé, **mert Mt 17,10 - 13-ban újra e kérdéssel találjuk szemben magunkat**, ezúttal azonban a tanítványok által felvetve, a megdicsőülés hegyén történt felocsúdasuk után:

- Mt 17,10 - 13. „És megkérdezték őt az ő tanítványai, mondván: **Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljőnie?** Jézus pedig felelven monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít; De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerték meg őt, hanem azt mivelék vele, amit akarának. Ezenképpen az ember Fiának is szenvednie kell majd őtőlük. **Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik.**”

Ha nem helyénvaló a tanítványok kérdése, az Úr hallgatott, vagy leintette volna őket, de ehelyett **másodszor is világos**

bizonyoságot tett a János-Illés személyi azonosságáról. A Szent Szellem pedig Márk és Lukács útján még kétszer írásba rögzítette - mint késői időkben elhangzó, - minden igazságra elvezérlő tanításainak támadhatatlan alapját! Mielőtt további igei bizonyosságokat sorakoztatnánk fel, még egy többször tapasztalt, csúnya próbálkozást kell megemlítenünk a 3. sz. idézettel kapcsolatban. Mégpedig azt, amely szerint sok teológus e szövegrészt: „És ez Ő előtte fog járni az Illés szellemével és erejével” úgy próbálja értelmezni, mintha itt „**egy** Illés szellemével lenne írva, nem pedig „**az** Illés szellemével”. Ez azt jelentené, hogy csak egy Illés-szerű szellem öltene testet Jánosban, de nem az az individuum, aki annak idején Illés próféta szerepét betöltötte.

Ez a fordítási szándék az Úr Jézus teljesen egyértelmű bizonyoságtételének semmibevételét jelenti! Egyébként korszerű fordítások e helyen (Mt 11, 14.) mindig az: „er selbst ist Éliás...”; Johannes ist tatsächlich der Élija”; „er ist tatsächlich Éliás” értelmezést alkalmazzák. Ha az eredetiben nem így állna, biztosan nem így írnák, de a tudományos tisztesség erre kényszeríti a fordítókat.

Még azzal sem hiúsítható meg a **János-Illés azonosság** elismerése, hogy János a neki feltett kérdésre: „**Illés vagy-e te?**” (J 1, 21.) - a „nem vagyok” tagadó választ adta. Ugyanis arra a kérdésre: a próféta vagy-e? - szintén tagadó választ adott, - holott erre ugyanúgy, mint **Illéssel** való azonosságára vonatkozóan, a legilletékesebb nyilatkozó - az Úr Jézus - azt állapítja meg: „Mert mondom néktek, hogy azok között, akik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál, stb.” (L 7, 28.)

Tehát Illéssel való azonossága - ennek tagadása ellenére éppen úgy az Úr által bizonyított, mint prófétai mivolta, - ennek tagadása ellenére! János előtt letakart volt a múlt, de Krisztus előtt nem! Keresztelő János a dolgok rendje szerint nem tudhatta, hogy ő minémű szellem, amint az Úr bizonyosága

szerint tanítványai sem tudták, és senki sem tudja az Úr Jézuson kívül, hogy minémű szellem lakik kiben-kiben. (L 9, 55.)

Milyen csodálatos az Ő neve, illetve szolgálatának jellege: kiáltó szó, útkészítő. Ma is tökéletesen ráillik. Ugyanis a róla megírt biznyság, mint kiáltó szó, a mennydörgés erejével jelenik meg az újabbkori kijelentések bevezetésénél. Ajánljuk lelkipásztor testvéreinknek (mert az ő oldalukról tapasztaljuk a legnagyobb merevséget e kérdés helyes megítélésével szemben) - kíséreljék meg nagyon alapos, minden részletre kiterjedő munkával megvizsgálni, mit akart a jó Isten előrelátó bölcsessége a Keresztelő Jánosról írottakkal elérni? Mert, hogy határozott célja volt vele, az biztos! **Malakiás és az evangélisták nem valami fantasztikus véletlen folytán írták le róla szóló egybehangzó feljegyzéseiket.** Újból kérjük: vizsgálódjanak írástudó testvéreink, - jó vagy rossz eredmény származik az azonosság elismeréséből?

Mi e munkánkban **állítjuk és bizonyítjuk, hogy Isten szándékának megértése**, és a róla hirdetett tulajdonságok (abszolút bölcsesség, hatalom, szeretet, igazságosság) **csak a János-Illés azonosságából következők elismerése által tarthatók fenn, illetve vezethetők le!** Az eddig hirdetett hittanok e négy fő szempontnak egyenesen ellene mondtak, és ezért az általános hitetlenség elsőszámú alap-okává váltak.

Ezek a Keresztelő János-Illés azonosságát bizonyító idézetek teljes egyértelműséggel ismertetnek meg bennünket azzal a ténnyel, hogy a földi embernek születését megelőzően minden esetben szellemi létezése és fizikai élete, azaz préegzisztenciája van. Az ember nem más, - mint Isten szellemi teremtményeinek testet öltött megjelenési formája, valamilyen - Átala szükségesnek látott célzattal. János-Illés esetében nem bűnhődés vagy tökéletesedés volt a testben való megjelenés célja, hanem szolgálat. Angyal = Angelos = küldött, követ.

Az idézetsorból látható, hogy János az Úr Jézus követe,

küldötte, angyala volt. A földi ember bizonyos körülmények szüksége szerint vagy Isten angyalának vagy pedig a sátán angyalának megjelenési formája. Hogy melyik szerepben él, az szellemének és szívének tartalmától függ!

A János-Illés azonosságának mintegy erkölcsi ellenpólusa olvasható Tírus királyáról az Ezekiel 28-ban: (olvassandó 1 - 19-ig) csak kivonatosan idézzük:

- „Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben... **Édenben Isten kertjében voltál; Valál felkent oltalmazó kerub...** Feddhetetlen voltál utaidban stb... belső erőszakossággal telt meg, és **vétkezél**, azért **levetélek** téged az Isten hegyéről, és elvesztelek te oltalmazó kerub... **A földre vetettelek...** a királyok előtt adtalak szemük gyönyörűségére... És tevélek hamuvá a földön mindenek láttára...” (vissza a 9. vershez): „Vajon mondván mondod-e megelőőd előtt: Isten vagyok én, holott ember vagy, és nem Isten a téged átütőnek kezében. Körülméletlenek halálával halsz meg, idegenek keze által.” stb.

Ez az idézet a János-Illés azonossággal együtt az esetek prototípusa! A János-Illés azonosság el nem vitatható! Ebből következően pedig az ezékieli idézet szintén nem egy képletes történet többé, hanem ragyogó bizonyosság arra, hogy a fényes nagyhatalmú angyalból földi nyomorúságba, megaláztatásba kényszerített ember lesz, ha az isteni rend szolgálata helyett gőg és az erőszak veszi át a szív feletti uralmat.

Ez az idézet az előbbiekkal egyezően bizonyítja, hogy a Földre testesült bukott angyal=bűnös embernek szellemvilágbeli előélete, préegzisztenciája van. **Tehát az ember pályafutása nem a földi megszületéssel kezdődik.**

Nézzük tovább - mi az ember!

- Olvasandó Lukács 15, 10. Itt nyilván látjuk, hogy örvendeznek a mennyei angyalok egy bűnös ember megtérésén. **Megtérni csak oda lehet, ahol már valaha vol-**

tunk! Miként az elveszett juh, drachma, sőt a tékozló fiú is oda került vissza, **ahonnan elveszett**, és **ott örülnek neki**, ez nyilván adja a felismerést, hogy a bűnből megtérő ember is oda jut vissza, **ahonnan elveszett**, és **ott örülnek neki!** Tehát a **bűnös ember nem más, mint mennyből elveszett, lebukott angyal.** Nagyszerűen egybevág ez az Ezékiel 28, 14. 17. 18. bizonyoságtételével!

- Olvassuk továbbá az Efezus 1, 10-et: "...az idők teljességének rendjére nézve, hogy **ismét** egybeszerkeszt magának mindeneket Krisztusban, mind amelyek a mennyben vannak, mind amelyek e Földön vannak." Itt is világosan adja eléink az Ige: „**ismét egybeszerkeszteni**” **csak azt lehet, ami már egyszer együtt volt.** A Föld lakosai a mennyből kiszakadt angyalok testet öltései, ezekért jött Jézus, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Honnan vészett el? A mennyből. (L 19,10.)
- Olvasandó Filippi 3, 20.: „Mert a mi országunk a mennyekben van.” Itt Pál kb. ezt mondja: mennyei lakosok vagyunk, csak most egy időre elszármaztunk onnan.

De következnek Urunk Jézus egyedül mértékadó (és semmiféle ellentmondást nem tűró!) kijelentései. Pl:egy emberi testbe telepített ördögről:

- J 6, 70.: „Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenketőt? És egy közületek **ördög.**”
- A J 8, 44-ben **nagyszámú**, - emberi testben élő **ördögről** szól, - így: „Ti az ördög atyától valók vagytok...”

Az Úr fenti kijelentései hitelesítik a János és Pál apostolok által írottakat, amelyekben már - igen csekély kivételtől eltekintve (pl. missziós szellemek) - a teljes emberiségre kiterjedőleg kell értelmeznünk ördögi eredetünket. A minden idők barbár népirításai után napjaink - sátáni gonoszságú - terrorizmusa erről mindenkit hatásosan győzhet meg!

- 1J. 3,8. 10.: „**Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van**”

stb.

- 10. v.: „Erről ismerhetők az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki igazságot nem cselekszik, az egy sem Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát!”
- Így jellemez bennünket, bűnös embereket Pál a Róm 3, 10 - 18-ban: „Nincsen csak egy igaz is, nincs aki megértse, nincs aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs aki jót cselekedjen, nincsen csak egy is! Nyitott sír az ő torkuk, nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra, útjaikon romlás és nyomorúság van, és a békességnek útját nem ismerik.”
- Jel 12, 9.: „És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó - aki neveztetik **ördögnek és sátánnak**, aki mind az egész földkerekséget elhitei, - **vetteték a Földre, és az Ő angyalai is övele levettetének.**” stb.
- Jel 12, 13.: „Mikor azért látta a sárkány, hogy **Ő levettetett a Földre**, kergetni kezdé az asszonyt, aki a fiút szülte.” stb.

Napnál világosabb bizonyságunk, hogy földi ember a mennyből idehelyezett bukott, lázadó angyal!

Az utóbbi hét idézetnek **teljes minőségi ellentéte:**

- J 17, 14. 16. 18.: „Én a te igédet nekik adtam: és **a világ gyűlölte őket, mivel hogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.**”

Megváltónk eme döntő fontosságú nyilatkozatai - ha még egyáltalán szükséges - tovább erősítik azt a tényt, hogy a **földi ember jövevény, akinek e földi élete előtt már volt létezése egy másik világban.** Megtudjuk ebből az idézetből, hogy a tanítványok egy másik világból, égitestről az Úr Jézus által szolgálatételre kiválasztott, e földre **küldött** munkások - angyalok!

Tehát egy jobb csillagzaton már élték szellemi életüket, minként az Úr Jézus is az Ő istenfiúi életét. Tökéletes bizonyság

arra, hogy a földi ember - ha Isten törvényében él - a menny angyala, küldötte; ha törvénytelen, akkor a sátán angyala, és hogy **mindkettő préegzisztens teremtmény!**

További bizonyságok az újra testetöltésre:

- Mt 23, 29 - 31.: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! Mert építitek a próféták sírjait, és ékesgetitek az igazak síremlékeit. És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna bűntársaik a próféták véreben. **Így hát magatok ellen tesztek bizonytságot**, (mint) hogy fiai vagytok azoknak, akik megölték a prófétákat.”

Akikkel az Úr beszélt, azok elítélték a próféták gyilkosait, **nem tudván, hogy ők maguk voltak azok a gyilkosok előző életeikben.** De az Úr felfedte ezt **előttük és előttünk!** Isten Szent Szelleme pedig írásba rögzítette 2000 évvel ezelőtt, hogy - ha elérkezik a titkok megnyitásának ideje, - írott alapja legyen mindannak, amit ugyanez a Szent Szellem tanít napjainkban, hogy senki ne mondhassa: „nincs leírva Isten Igéjében!”

Egy másik, ugyancsak világos bizonyíték az újratestetöltés bibliai fellelhetőségéről az agg Simeon történetéhez fűződik: Olvasandó: L 2, 25 - 35. Simeon áldást mond a gyermek Jézusra, prófétál az Úrról, saját haláláról és Mária szenvedéseiről. Ennek alapján érthetjük meg a J 8, 56-ban írottakat, melyben ugyancsak maga az **Úr Jézus mondja a zsidóknak:**

- „Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat, látta is, és örült.”

Ábrahám testben ismét megjelent, mint Simeon, így vált lehetővé, hogy lássa, és örülhessen Jézusnak.

- Ide kívánczik a haladékot kapott fügefesete is! L 13, 6 - 9. A gyümölcsszolgáltatás három meddő éve után még egy negyedik esztendő is juttatott a kegyelem a fügefeseté számára az irgalmas kertész tanácsára.

Az ember élete végén is mérleget vonnak az égi hatalmak, és

bizony gyakran kell meddő életet megállapítaniuk! Kérdezzük: **a fügefa itt nem a bűnös, haszontalan embert példázza-e?** A haladék pedig - egy teljes gyümölcsöző esztendő - nem felel meg egy újabb teljes emberi életnek az újra-testetöltés törvénye értelmében? Bizony, elvileg tökéletesen megfelel! Ezt a példázatot is azért mondotta el az Úr, hogy az egyetlen földi élet hite mellett kardoskodókat meggondolkodtassa!

- Mt 5, 48.: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Ugyan mikor lenne egy földi ember alkalmas az angyalok társaságára, ha csak egyetlen életünk lenne?

De a végtelen szeretetű Atya Isten örökkévalóságokat áthidaló türelmével várja vissza tékozló gyermekeit, hogy ismét az Ő hajlékához illő lelki ruházatban jelenhessenek meg. **Ezt a ruhát segíti ránk az Úr Jézus beszéde és ennek hordozói: az Igazság Szellemi az újratestetöltés kegyelmi intézménye útján.** Enélkül Urunk felszólítását teljesen irreális fecsegésnek lehetne csak minősíteni. De ennek ismeretében azonnal reálissá válik. Az Úr esélyt ad a L 6, 40. szerint is: „Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél, hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint mestere.” Ehhez azonban mérhetetlen munkálkodási idő szükséges, ami az ismételt testet öltésekkel adatik is - kegyelemből.

A préegzisztencia kiváló bizonyítékát szolgáltatja a

- Róm 9, 12 - 14. verse: „Megmondott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Miképpen meg van írva: Jákobot szerettem, Ézsaut gyűlöltem.”

Mit mondunk tehát: Vajon nem igazágtalanság é ez az Isten-től? Távol legyen! De a kérdésnek nem a következő vers a nyitja, mely szerint Mózesnek ezt mondja: „Könyörülök akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek.” Isten tökéletessége ilyen ötletszerű, önkényes állásfoglalást nem engedhet meg, mert ellenkeznek igazságosságával és szeretetével. **A kérdésre az újratestetöltésben találunk megnyugtató vá-**

laszt.

Ha Isten ilyen súlyos megkülönböztetést tett, - és írásba is rögzítette, - akkor ezt csak az előző életbéli magatartások alapján mondhatta, az igazságosságába vethető hit lerombolása nélkül! **Néhány beszédes ószövetségi igehely az újratestetöltés, illetve préegzisztencia igazolásához:**

- Sám I. 2, 6.: „Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz.”
- Zsolt 84, 8.: „Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”
- Ézsa 27, 13.: „És lesz ama napon, hogy megfűjják a nagy kürtöt, és eljönnek akik elvesztek Asszíría földében, és akik kiűzettek Egyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent Jeruzsálemben.”
- Jer 1, 5.: „mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek...”
- Jer 12, 16 - 17.: „És azután, ha **kigyomlálom őket**, ismét könyörülök rajtok, **és visszahozom őket**, kit-kit az ő örökségébe, kit-kit az ő földébe. És ha megtanulják az én népemnek utait, és az én nevemre esküsznek ilyen módon: él az Úr, amint megtanították népemet esküdni a Baálra, akkor felépülnek majd népem között” stb.
- Jer 18, 4.: „És **elromla** az edény, amelyet Ő készít vala, és amely agyag volt a fazekas kezében, **és azonnal más edényt készíté belőle**, amint a fazekas jobbnak látta megkészíteni. És szóla az Úr nékem mondván: **Vajon nem cselekedhetem-é veletek úgy, mint ez a fazekas**, óh Izrael háza? Ezt mondja az Úr ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, óh Izrael háza.”
- Az Úr a **teremtés mozzanatait** vázolja és mondja Jóbnek a Jób 38, 21-ben: „Tudod te ezt, hiszen **már akkor megszülettél**, napjaidnak száma sok.”

Az idézetek megátadhatatlan határozottsággal bizonyít-

ják, hogy az ember létezését nem a földön, hanem a teremtettség más helyén, az Atya házában egy más hajlékában kezdette el, és a Földre csak szellemi elbukása után került Isten végtelen kegyelméből! Bizonyítják továbbá a többszöri testetöltés rendjét, melynek természetes folyománya - az egyes földi életek közötti öntudatos szellemi élet, - hasznosan kitöltve a kiértékelés, illetve a következő életre való felkészülés feladatával. A Bibliában az élet és hit kérdéseire vonatkozó példákat és válaszokat találunk, az eseteknek úgynevezett prototípusait, hogy az élet gyakorlatában előforduló esetek a legilletékesebb helyen, a Szentírásban megírt alappal rendelkezzenek!

Istenünk végtelen szeretete és bölcsessége rendezte ezt így, hogy a Szent Fia által elküldendő, és minden ismeretre elvezérlő Szent Szellem tanításainak jogalapot adjon.

Még sok hasonló idézet kínálkozik, de közlésük felesleges, hiszen az egész Szentírás nem áll másból, mint Isten hosszú távú visszafogadó kegyelmének szemléltetéséből, mégpedig az isteni kijelentés fokozatosságának rendjében!

Nem szükséges bővebben taglalni, hogy Mózes szigorú, haragvó és bünt könyörtelenül büntető Istenét az Úr Jézus már a tékozló fiú példázatában mint elszakadt fiáért bánkódó, és azt örömmel visszafogadó szerető Atyát állítja elénk! Mi, e késői kor gyermekei engedjük meg Istennek, hogy az Ő Szent Szelleme még tovább menjen szeretete mértékének megmutatásában! Amit mond, az írott Igében le van rögzítve évezredek óta, csak **meg kell látnunk a megszokott szavak mögött az új tartalmat!**

*

- **Az újratestetöltés törvényének hatalmas erejű igazolása nyugszik az isteni kijelentés fokozatosságában is!**

Az a módszer, amellyel Isten az emberiséghez szól

- 1./ Mózes,
- 2./ Jézus és

3./ Szent Szelleme által - csak abban az esetben érthető és indokolt, ha a fokozatos kijelentés – nem **mindig más és más**, de ugyanolyan értelmi és érzelmi kezdetlegességgel bíró személyeket talál a földi élet munkaterületén, **hanem ha az Ő fokozatosan - mind gyengédebbnek kinyilvánított szeretete az időkben periodikusan megjelenő, - tehát állandóan fejlődő ugyanannak a személynek adatik tudtul.** Még egyszerűbben: az embernek szellemi megérleléséhez, vagyis a halálból az életre való eljutásához Isten kijelentésének minden fokozatát megismernie és abból vizsgáznia kell!

- Kitűnően megerősíti eme égi tanító-gyógyító módszer igaz valóságát Urunk J 14,16 - 26.; 16, 12 - 15. sz. igéiben a: „hózzátok; hordozhatjátok; titeket; nektek; veletek” **megszólító szavainak**, (már a búcsúzás tragikumából is folyó) **-abszolút személyes jellege.**

E hat mondaton belül - teljesen egybehangzóan tíz alkalmazásban - mind az időben újra testet öltő apostolokra, mind pedig reánk, az úgyszintén kegyelemből - még többször megjelenhető igeolvasó, - jézuskeresőkre is értelmezve.

*

Azt tudjuk, hogy a mózesi idők embere a tízparancsolat betartása által életre jutott! Az **Úr Jézus felemelte a követelményeket, és ugyanezeknek a törvényeknek a cselekvő megtartásán felül, szellemben való élését írta elő:** ne gondolj, ne kívánj, ne haragudj, ne nézz, stb.

Isten nem személyválogató, hogy egyes gyermekeitől

- **Mózes előtt semmit,**
- **Mózes korában már határozott szabályokat,**
- **Jézus tanításai által pedig még a lelket, szellemet is megkötő parancsok betartását követeli,**

hanem az Ő bölcsessége ugyanazt a személyt állítja az egymást felváltó korokban fokozódó követelmények elé! Amint az iskolákban ugyanannak a gyermeknek fokozatosan mind komolyabb anyagot kell elsajátítania. Mit érne az az oktatás, ha egy csapat 6 éves gyermeket gépiesen elosztanának 8 felé, és mind-

egyik csoport az általános iskola egy-egy emelkedő osztályának tananyagában részesülne!

Kérjük, ne tartsák ezt haszontalan példálódzásnak! Az elsős képességeinek megfelelő feladat elé állana, a többivel azonban semmit sem tudna kezdeni a tanítója, mert még nem sajátította el a megelőző évfolyamok tananyagát!

Nos, így van Isten a bűnös emberrel is! Miként az iskolában, állandó munka folyik a legalsó osztálytól az egyetemek legfelső évfolyamáig, ugyanúgy **az emberi lelkek is fokozatosan tanulják meg az Isten törvényei szerint való járást, érzést, - a szemet-szemért elvtől kiindulva a „tartsd oda a jobb orcádat is” színvonalig!** E két szélsőség között sok osztály, sok próbálkozás, tanulás helyezkedik el. Nem kívánja Isten, hogy a csúcson kezdjük!

*

Az eddigiek összegzésül: - láthatjuk tehát, hogy a Szent Szellem egyik újabbkori kijelentése - mely szerint a **bűnös földi ember nem más, mint a mennyből engedetlensége miatt eltávolított, és megtérésre utasított bukott angyal testbeöltötött megjelenési formában**, - tökéletesen betölti a „Hittanminősítő szempontok” feltételeit: („F” fejezet)

1. Mert egyezik Isten írott Igéjének szellemével, de még betűjével is!
2. Mert egyezik a józan értelem igaz ítéletével, semmi ésszerűtlen vagy hihetetlen nincs benne, és
3. mert teljes egyezésben van az életben tapasztalható jelenségekkel.

Továbbá mindenben egyezik az isteni tökéletességből eredő

4. abszolút bölcsesség
5. abszolút hatalom
6. abszolút igazságosság
7. abszolút szeretet szempontjaival.

Mindezzel ma, a „hit kérdésében tévedhetetlen” (???) egyházi

tanítóhivatal -(Origenészt elítélő zsinatának^{37*} ember milliárdokat hitetlenségbe döntő) tévedését helyesbíti Isten irgalmazó szeretete! A most következő „K” utáni - 1 - 9 sz. - fejezetekben ellenállhatatlan erővel nyilvánul meg a napfényre jutott igazság, amikor is **az individuum létbelépésének** valóságot fedő alapozása által - **mintegy varázsütésre, az összes, - eddig értelmetlen hitromboló hittétel, - Istent dicsérő himnuszá alakul, minden értelmes igazságkereső előtt!**^{38**}

(Az erkölcs hirdetői)

K. Valóságot tagadnak, - valótlan tanítanak!

(**)

Az Urunk Jézus által megígért, minden igazságra elvezető Szent Szellem(ek) (J 14, 16. 26.) kb. 1840 óta - iskolai rendszerességgel hangzó tanításainak köszönendően - kultúrvilágunkban sok helyütt, - nálunk a „J” fejezetünkben állott egybe az isteni igaz valóság szikláján nyugvó (Mt 7, 24.), ezáltal többé el nem titkolható (sikkasztható), világrendező erővel bíró, látásnyitó igecsoport.

Rendeltetése, hogy leválsa a kultúr-emberiséget közel kétezer év óta uraló tévtanítást, a kreacionizmust, amely szerint egyetlen földi életünk a test fogamzásával indul, majd Mennyei Atyánk által ekkor odateremtett, halhatatlan lélek - (majdani) - kilépésével ér véget, és kerül életvitele szerint örök üdvösségbe vagy kárhozatba.

Ezt a világhitetlenséget szülő, ókori ismerethiányt tükröző, nagyon emberi elképzelést törli el Urunk Jézus a J 17, 14. 16. 18. versbeli igéivel. - (ld. még: „J” fejezet kiemelésait, és 19. pontját) - amelyekben létezésünk elindulását háromszor

³⁷ * Konstantinápoly 543.; a préegzisztencianizmus eretnekséggé nyilvánításával

³⁸ ** Sűrített áttekintésük a 9. sz. fejezetben található!

megerősítéssel az övéhez nagyon hasonlóan - (nem azonosan!) a szellem, (angyal) világban kezdődőnek nyilatkoztatta ki, - tehát nagy nyomatékkel - **préegzisztenciánkat (P)** adta tudtul világunknak.

Ezáltal az „okkereső embert” ősidők óta, - de legújabb **korunkban különösen kízó világrejtély, - a sorsok, képességek, testi-lelki alkatok különbözősége okának megismerésére segíti** el, - az eltérő mélységű angyalbukásból isten végtelen, visszaváró **atyai kegyelmének köszönhetően** (I 15, 4. 8.), javító tanulásra többször is testet öltő, reinkarnálódó (R) földi embert - az urunk Jézus által - igéiben elének tárt út (j 14, 6.) tökéletes elsajátítására segítése céljából. (Mt 5, 44 - 48.)

A préegzisztencia és reinkarnáció világrendi kulcsfogalmak ismeretében és alapos átgondolásával, - valóságot fedő magyarázatot kapunk életünk nehézségeinek eredeztető okairól, melyek nem a „sors szeszélyéből” méretnek ki reánk, - hanem bukott angyalmúltunkból következően, - szellemvilágbeli és testi előéleteink (préegzisztenciáink) különböző mélységű törvénytelenégeinek **viszatatükröződései**, - amelyek - elhagyásukra ösztönző, tanító, nevelő következményekként érnek utol bennünket e földi életünkben. Égi pontosságú rendben, az I.Móz 9, 6.; Mt 26, 52.; Mk 4, 24. ; L 6, 75.; Jel 13, 10.; Gal 6, 7. igék szellemében. (szövegüket 1d. a 99-100. oldalakon).

Így az ember ezt megtudván többé nem Istent vagy a „Gondviselést” okolhatja (káromolhatja) esetleg hátrányos körülményekkel (látszólag teljesen alaptalanul) **terhelt életért. Hanem ki-ki csak saját magát okolhatja, mert nagyon is volt előzmény.** Csakhogy ennek lehetőségét egyházaink - alapos tanulmányozás helyett - a Szent Szellem(ek) 1840-es évek óta hangzó, - minden igazságra elvezérlő (J 16, 13.) munkája ellenére is betegesen tagadják.

Ebből eredően - minden, meg nem ismert előzményű szenvedés nyomában ébredő, évezredes átok és káromlás-tömeget még hitetlen ajkáról is, - maguk a keresztény egyhá-

zak - teljesen akaratlanul, - **automatikusan terelik végtelen szeretetű Mennyei Atyánkra**, - aminek következtében Isten abszolút jóságáról embertömegeket meggyőzni - mint látjuk, - kb. 85%-ig sikertelen törekvés.

Az ilyen arányú hitelenség gátlástalansága pedig - nem is lassan - alig elviselhetővé rontja még a hitben élők életét is!

*

Miképpen került kultúrvilágunk (is) eme - nem túlzás, - pokoli állapotba? Akképpen, hogy a lelkek szolgálata (L 22, 27.; Mt 20, 28.; Mk 10, 43.) helyett, - uralmat gyakorolva, az 543. évi zsinaton a **préegzisztencianizmus eretnekséggé nyilvánításával** a hatalmat magukhoz ragadó egyházvezetők, - félve hivatali tekintélyük (és jövedelmük) megrendülésétől, - semmi józan változást meg nem engedve, az addigi **egyetlen földi életünk tévhitét, a kreacionizmust erőszakolják vilá-gunkra még napjainkban is!**

Indokoltan kérdezhető: Miért világ-életfontosságú ilyen újnak tűnő fogalmakat, mint préegzisztencia ill. reinkarnáció - ma a keresztény hitélet kb. 15% hatásfokú gépezetébe irányítani?

- Mert ez, az Urunk Jézus, és Isten sok-sok ígéje által egy-ségesen kinyilvánított igaz valóság, - (ld. „J” fejezetet) - aminek eddigi elsikkasztása az isteni végtelen jósággal szemben a legnagyobb tiszteletlenség, - és nem szépíthető - a legtümönyebb sötétség vezetése alá állás.
- Mert a megterésre szoruló emberre nézve élet-halál fon-tosságú, hogy ő minden érzését, gondolatát, tervét, cse-lekedetét a jézusi szeretet-törvény szellemében (Mt 22, 37. 39.) úgy formálja meg, hogy azok a Mk 4, 24. ige: „Amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek, sőt, ráadást adnak néktek...” - viszonyossági, un. „kar-ma” törvény szempontjából helyteleníthetők ne legyenek, és **így az újabb szenvedtetve javító, nevelő újratestöltés szüksége alól mielőbb mentesülhessen.**

*

Szemben az 543. évi zsinat préegzisztenciát illetve reinkarnációt megtagadó erkölcsi világhatártrófiába döntő kihatásával, amikor is a megtérésre, és kegyelemből javító-nevelő testet öltésre szoruló ember

- a préegzisztencia illetve reinkarnáció halálbiztos, **oktató megtorlást** végrehajtó világtörvény **ismeretétől gondosan elzárva,**
- a Mk 4, 24. és a 69. oldalunkon található további hat ige intését pedig komolyan nem véve,
- az „örök kárhozat” idők távlatába vesző fenyegetését lemosolyogva, - amint ezt a véres világtörténelem, közelmúltunk, sőt jelenünk is tanúsítja,
- gátlás nélkül éli ki az isteni szeretettörvényt kellő komolysággal nem tisztelő „szíve” halálba vivő indulatait, amivel **erősen meghosszabbítja e földi rabságát, a sötétség legnagyobb örömére.**

Már emiatt is, de főleg az isteni szépséges, hibátlan igaz valóság felmutatása céljából legnagyobb részben lelkipásztor restvéreinkre háruló feladat e lelki halált eredményező, - kizárólag egyházainkat terhelő - világtévesztés, az egyetlen földi életünket hirdető „kreacionizmus” hazugságfolyamának türelmes, de határozott felszámolása.

*

Az 543. évi konstantinápolyi zsinat - préegzisztenciát eretnekségnek bélyegző határozata, és napjainkig is **érvényben tartása az alaptévedést rögzítő, tervszerű tévesztésnek minősíthető.**

Mert teljesen valószínűtlen, hogy az azóta eltelt kb. másfélezer év folyamán - nem is kis számban, - már ne éltek volna a Szent Szellem(ek), (angyalok) által segített világos gondolkodású olyan katolikus, ill. protestáns teológusok, akik egyebek mellett, a háromszoros igei bizonyosság (Mt 17, 14. 16. 18.) szövegű értelmezésében - az Urunk Jézus tényszerű préegzisztenciájához erősen hasonló, - apostoli (és emberi)

előéletek kijelentés jellegét fel ne ismerték, és ennek hangot ne adtak volna.

Ez teljesen elképzelhetetlen! De annál elszomorítóbb, hogy ezeket a menny által helyes értelmezésre ihletett, **Jézus-hoz hű hangokat alaptévedésükre épült tekintélyük, hatalmuk, jövedelmük védelmére, - az egyházak vezetői mindenkor eretneknek bélyegezve, fogság, kínzás, máglya útján rendre elnémították.** Ugyanezt újabban kenyérmegvonással, kiközösítéssel és gondos, halálrögzítő ellenpropagandával intézik, még napjainkban is!

Mindenkori elvi hozzáállásuk: a kezdeti tévhiedelműkhöz ragaszkodva, - az isteni igaz valóság elhallgatásával, - szükség esetén eltagadásával, az egyszerű életünk valótanságát tanítják napjainkig! Azzal még máig sem törődve, hogy

- mindez által, - a Mennyei Atyát jellemző abszolút tökéletes: bölcsesség 1. hatalom 2. igazságosság 3. szeretet 4. isteni négyesét hitelképtelenné téve,
- a hitbeli közöny és istentagadás ál-érveit szolgáltatják világunknak, - a „sötétség fejedelmének” legnagyobb megalégedésére.

Mint láthatjuk, az egy, ill. szükség szerint többszöri földre születésünk kérdésköre egyáltalán nem egy száraz dogmatikai probléma, mert világunk szellemi sötétben vergődése, - ill. megvilágosodásának felgyorsulása függ valóságot fedő megválaszolástól.

E szókimondó fejezetcímnek végre írásban is meg kellett jelennie, - mind a hangadók, mind hallgatóik eszméltetésére, - kegyelmi időnk sürgős megragadását tanácsolva.

1. Az individuum létbebocsátásáról(**)

A bűnös ember = bukott angyal azonosságából egyenesen következik, hogy az individuum már a szellemvilág teremtésekor kezdte létezését, és nem az anyai testben létrejött fogamzáskor - amint ezt egyházaink tévesen tanítják. **Ezzel ugyanis** - akaratlanul és ki nem mondva - **mindennemű fogyasztókos, gonosztevő, vagy eleve nem kívánatos sorsúak megszületésének felelősségét Istenre terhelik**, mert abszolút hatalma és mindentudása alapján kézenfekvő a kérdés: ugyan miért adja cselekvő hozzájárulását a fogamzáshoz - újonnan teremtett(???) szellemek odakapcsolásával - erkölcsi vagy fizikai romlásban lefolyó, szenvedő életek százmillióinak megvalósulásához? **Vigyázat! Nem adja! Erről szó sem lehet!**

E hitromboló látszatot csak a préegzisztenciát elvető, Isten tökéletességét mélyen sértő, - kreácianista ill. traduciánista egyházi álláspont kelti a legszélesebb közvéleményben!

Hanem: Az Úr által meghirdetett „viszonossági törvény” értelmében (lásd a 69-70. oldal ígét) - e nehéz kortárséletek, - látszólag indokolatlan szenvedéseiben, - előző életekben elkövetett, akkor látszólag következmények nélkül maradt, és megtéréssel sem rendezett (!!!) törvénysértések tükörképei ismétlődnek meg az újabb tanuló testet öltésbe küldött egykori bűnösökön, kizárólag nevelő célzattal.

A világ e leghűsbavágóbb kérdésének megvilágítása hatalmas hitépítő célt szolgál: A háborús halál - elüzetés, tömeges éhínség - ill. halál és égbekiáltó **egyes bűnök százmilliókat szenvedtető eseteit** - ez idáig az isteni gyengeség, nemtörődömség, szeretetlenség, igazságtalanság bizonyítására, illetve **Isten létezésének egyenes tagadására használták fel!**

De: a bűnös ember = bukott angyal azonosság, a reinkarnáció, illetve préegzisztencia és a viszonossági törvény

kinyilvánításával - gondolkodó embereket feltételezve, - a további hitelrontásnak nincsenek esélyei, mert végre e kérdésen belül is bizonyítottá lettek a világegyetem és a **természet felépítése legkisebb részletében is megnyilvánuló isteni abszolút: bölcsesség, hatalom, igazságosság és szeretet szempontjai**. Ennek látása pedig a Szent-Háromság személyeibe vetett hitünk, belső békénk sziklaszilárd és örök szellemi erőforrását képezi!

2. Az eredendő bűnről^{39*}(**)

A bűnös ember = bukott angyal azonosság feltárásával és bizonyításával egyidejűleg automatikusan elesik az un. eredendő bűn eddigi értelmezése (Róm 5, 12.) hirdetésének további lehetősége! Miután azonban e hittételen, mint kiinduláson nyugszik az egész keresztény megváltástan, szükséges, hogy ennek teljes bibliai alaptalanságát még Isten írott Igéjének bizonyosságával is szemléltessük. Tartsunk rövid szemlét a különböző felekezetek kiadványaiban és hivatalos hitvallási irataiban, - mit kellett ez idáig hinnie a hívőnek a szívében fellelhető bűn eredetéről, - földi szenvedéseinek alapokáról.

1. **Heidelbergi káté.** III. Úrnapja 7. kérdése: „Honnan ered tehát az emberi természetnek eme romlottsága?” Felelet: „Első szüleinknek, Ádámnak és Évának paradicsomi esetéből, és engedetlenségéből; minek következtében a mi természetünk úgy megromlott, hogy mindnyájan bűnben fogantatunk és bűnben születünk.”

2. **Ágostai hitvallás:** Első rész. II. Az eredendő bűnről. „Továbbá azt tanítják, hogy Ádám bűnbeesése után minden ter-

³⁹ * Örömmel láttuk, hogy az eredendő bűn testi leszármazás útján való továbbjutása hiedelmét az általunk tanulmányozott korszerű „Dogmatika” elveti. Elfogadható megoldás hiányában a kérdést magyarázat nélkül hagyva „tisztá lapot” nyit a Szent Szellem minden problémát tökéletesen megoldó bizonyágtétele számára

mészetes módon származott ember bűnnel, azaz istenfélelem és Istenben való bizalom nélkül, a bűnös vággyal születik; és hogy ez az eredendő betegség vagy bűn valósággal bűn, s most is örök halálba és kárhozatba dönti azokat, akik a keresztség és a Szentlélek által újjá nem születnek.”

3. **Róm. kath. rövid dogmatika.** Rudolff-Kolos o.s.b. 66. old. Eredendő bűn: „Az első ember bűnével nem csak saját magának ártott. Ádám - mint a tridenti zsinat (1545-1563) mondja, - a mi számunkra is elveszítette a szentséget és megigazultságot és az egész emberiségre átszámazta a bűnt, a lélek halálát, a fáradtságot és a kísértést. Van tehát valami kötelék, amely által Ádám bűne végzetszerűen átszáll ránk és ez a kötelék a tridenti zsinat szerint a származás. Miként szállhat reánk a leszámazás útján a bűn, - az hittitok és az is marad, ezért soha sem tudjuk egészen megérteni.”

Az idézetekből elég is ennyi! Az eredendő bűnről hirdett dolog summája tehát ez:

Halandó életem minden nyomorúsága az ősszülők által elkövetett és belém testi leszámazás folytán elvezetett bűnös természet és romlott gondolkodás következménye, mely állapotban sorsom a kárhozat. Ha ezt a helyzetjelentést becsületes, elfogulatlan lélekkel vizsgáljuk, a legjobb akarattal sem mondhatjuk ki, hogy a bűn és következményének leszámazás útján való továbbvitele bölcs, szerető, ésszerű intézkedésekre képes, vagy igazságos Isten rendelkezéséből származna. **Hol van abban az igazság és bölcsesség, meg szeretet, ha az egyik személy által elkövetett bűnért más személy bűnhődik, szenved!** Az eredendő bűn eddigi értelmezése ugyanis tagadhatatlanul ezt állítja! (Ne ijedjünk meg, nem Istent éri itt a vád, hanem a hittétel teljes tarthatatlanságát domborítjuk ki. Mindenkor Isten abszolút igazságosságát hirdetjük!)

Itt nem élhetnek azzal az ellenvetéssel a régi értelmezés védelmezői, hogy hát mindenki mégis a saját bűnéért szenved, térjen meg belőle, és akkor felszabadul. **Ez a válasz a legke-**

vésbé sem vigasztalja meg a gyógyíthatatlan, nehéz betegség, nyomor vagy szeretetlenség stb. körülményeibe beleszületett, vagy önhibáján kívül belekerült szenvedők százmillióit! És a legkevésbé sem nyugtatja meg azokat, akik szeretnének az élet eme nagyon meggondolkodtató körülményeire Isten bölcsességéhez, szeretetéhez, de legfőképpen igazságosságához méltó választ kapni. E célból mindent megelőzően Mennyei Atyánk tökéletes igazságosságát megkérdőjelező - ker. hittanunkon belüli, - **hitromboló kettősséget kell egyetlen értelművé** tennünk, az ember valódi mibenlétének - Isten szent szelleme(i) által bővebben feltárt igéje alapján. Gondolkodó bibliaolvasó számára egyenesen megdöbbentő kell legyen, hogy keresztény felekezeteink „illetékesei”(?) az emberben lévő bűn forrásául egységesen az őszülők édenkerti bűnesetét nevezik meg, (I. Móz 3.) amely öröklődés(???) útján jutna el minden földi halandóba.

Ezzel szemben: Mennyei Atyánk - az emberiség gyermekkorához illő, képszerű megközelítésen felül (I.Móz 3.), - a majdani, gondolkodóvá érlelődő emberiség számára, - **a továbbiakat is szükségesnek tartotta szent igéjében kimondani – méghozzá isteni esküjével is megerősítve! (Ezék 18, 2 - 3.)**

Az I. Móz 3.-ra alapozott magyarázat tehát több ezer éves tévhit, az erre hivatkozó Róm 5, 12. és IKor 15, 22. állításaival együtt, amelyeket mind az örökléstan, mind Isten beszéde a leghatározottabban cáfol! **Mennyei Atyánk előtt öröklött bűnről szó sem lehet!** Íme:

- II.Móz 32, 33.: „És monda az Úr Mózesnek: **aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből.**”
- V. Móz 24, 16.: „Meg ne ölessenek az atyák fiaikért, se a fiak meg ne ölessenek az atyákért; ki-ki az ő bűnéért haljon meg.”
- **Jer 31, 29 - 30.:** „Ama napokban nem mondják többé: az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. Sőt inkább **ki-ki a maga gonoszságáért hal meg,**

minden embernek, AKI megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele.”

- **Ezék 14, 13 - 14. (+ olv. 15 - 23.):** „És lón az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! Ha valamely ország vétkeznék ellenem elpártolván tőlem, és én ki-nyújtván kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle embert és barmot; És volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób, akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten.”

Ezék 18. olvasandó teljes terjedelemben, itt csak a leglényege-
sebb részeket idézzük: az esküvel kezdjük:

- Ezék 18, 2.:” Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktá-
tok mondani Izrael földjén, mondván: Az Atyák ettek
egrest és a fiaik foga vásott meg belé? **Élek én, ezt
mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek
ennek a közbeszédnek Izraelben.**
- **18,3.:** Íme minden lélek az enyém, úgy az atyának a
lelke, mint a fiúnak lelke az enyém; **amely lélek vétke-
zik, annak kell meghalni!**
- 18,5.: És ha valaki igaz lesz és törvény szerint igazsá-
got cselekszik;
- 18,9.:Az én parancsolatomban jár és törvényeimet
megőrzi, hogy igazságot cselekedjék ez az igaz, ő élvén
él, ezt mondja az Úr Isten.
- 18,10.: És ha erőszakos fiat nemz, aki vért ont, és csak
egyet is cselekszik amazokból (bűnök), mindezeket pe-
dig nem cselekedte (erények), hanem a hegyeken evett
és felebarátjának feleségét megfertőztette; a szűkölkö-
dőt és szegényt nyomorgatta, ragadományokat ragado-
zott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte
szemeit, utálatosságot cselekedett; uzsorára adott és
kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezeket az
utálatosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vé-

re legyen őrajta!

- 18,14.: :S ímé, ha fiat nemz, és ezt látja atyjának minden vétkét, melyeket cselekszik, de nem cselekszik azok szerint (bűnök felsorolása 15 - 17.), törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban jár: az **ilyen ne haljon meg atyja vétkéért, hanem élvén éljen**. Atyja, mert nyomorgatást követett el (bűnök felsorolása) és ami nem jó, azt cselekedte népe között: íme meghal a maga vétkéért.
- 18,19.: És ti ezt mondjátok: **Miért ne viselje a fiú az apa vétkét?** Am a fiú törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolataimat megtartotta, s cselekedte azokat: élvén éljen.
- 18,20.: **Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia: a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét**, az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága.
- 18,21.: És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, melyeket cselekedett és megtartja minden parancsolataimat és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen és meg ne haljon. Semmi gonoszságról, melyet cselekedett, emlékezés nem leszen; az ő igazságáért, melyet cselekedett élni fog!
- 18,23.: Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? Ezt mondja az Úr Isten; nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?
- 18,24.: És ha az igaz elhajol az ő igazságától és gonoszságot cselekszik, minden utálatosság szerint, amelyet a hitetlen cselekedett - cselekszik, nemde éljen ő? Semmi igazságairól amelyeket cselekedett, emlékezés nem leszen: gonoszságáért melyet cselekedett és az ő vétkéért mellyel vétkezett, ezekért meg kell halnia.
- 18,25.: És azt mondjátok: Nem igazságos az Urunk útja! Oh halljátok meg Izrael háza: Az én utam nem igazsá-

- gos-é? Nem inkább a ti utaitok nem igazságosak-e?
- 18,30.: Ennek okáért **mindeniteket az ő utai szerint ítélem** Izrael háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok.
 - 18,31.: Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkezettetek és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket, miért halnátok meg, óh Izrael háza?
 - 18,32.: **Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában**, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete.

Az idézett igék Isten tökéletes igazságosságát szemléltetik! Ezzel ellenkező értelmezés tehát semmiképpen el nem fogadható, még ha az Isten Igéjében le lenne is írva, **mert csak ez a szellemiség biztosítja Isten tökéletes, árnyéknélküli dicsőségét és igazságosságát!**

Ezek után le kell szögeznünk, ha Isten ennyire élesen igazságos, és senkit más bűnéért nem büntet, akkor a végzetes mértékű elvilágiasodásnak, nem éppen a keresztény egyházak é az okozói, amikor a világban fellelhető minden nyomorúságnak kizárólagos indítékaul **még napjainkban is** az I.Móz 3-ban leírottakat hirdetik⁴⁰, **az idézett Ezék 18, 2 - 32. versben foglaltakról pedig hallgatnak, mintha soha sem találkoztak volna velük!**

Lusta értelmetlenségükre jellemző, hogy a két - egyaránt bibliai szövegből az isteni igazságosságra rossz fényt vetőt, - teljesen valószerűtlent karolják fel. (A sötétség fejedelmének legnagyobb meglepésére).

És nem szólnak a mindannyiunkra vonatkozó valós okról, - **az ősbűnről**, - amelyről bár szüksézáván, csak a lényegre szorítkozva, de egyértelmű világossággal, így szól az ige:

a./ Jel 12, 9.: „És vették a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, aki mind az egész föld-

⁴⁰ Pontosabban helytelenül értelmezik (a Szerk.)

kerekséget elhítheti, vettették a földre, és az ő angyalai is ővele levettetének.” **Hogy pedig ezalatt nem csupán a „levegőbeli hatalmasságot”, hanem a Földet benépesítő emberiséget kell érteni,** erről az

- b./ 1J 3,8.-ban **megszemélyesítve,** egyértelmű kijelentés szól így: „**aki a bűnt cselekszi, az ördögből van, mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik.**” stb. (Ez annál inkább is igaz, mert az emberiség elszomorító hányada olyan gonoszságokra képes, hogy akár az ördögök tanítómestere is lehetne.)

A Jel 12, 9. és az 1J 3, 8. is igei bizonyosságát adják annak, hogy **az emberiség nem a fogamzásukkal egyidőben újonnan teremtetett, - de már születésükkor „Ádámtól” örökölt „eredendő bűnnel” terhelt, halott lelkek tömege.**

Hanem: - az idők kezdete óta törvényes csillagvilágok milliárdjainak, - (a L 15-ben kilencvenkilenc juhval példázott,) - boldog angyal lakói mellől, - önfejlően törvénytelenységbe szakadt, - (az elveszett századik juhval, ill. a tékozló fiúval példázott) - **megtérésre szoruló halott lelkek, - kegyelemből emberi testbe öltöztetett összessége.**

Az angyalokkal „egykorú”, tehát préegzisztens teremtménycsoport, azzal a céllal éltetve, hogy több milliárd évnyi szeretetlen beidegződéseit, - először a „szemet-szemért” szenvedtetve nevelő „karma” törvény által (Mk 4, 24.) kényszerüljön vadságát elhagyni, majd pedig az Úr Jézus tanácsai szerinti szeretetben formálja át törvényesre érzésvilágát.

Isten szent Igéje bizonyossága alapján állítjuk tehát, hogy az eredendő bűn eddigi értelmezése:

- 1. Ellenkezik az írott Ige szellemével,** mert Isten tökéletesen igazságos Isten, aki ragyogó világosságú tömör szavakban kimondja, hogy a fiú ne bűnhődjön az apa vétkéért! Az eredendő bűn eddigi értelmezése pedig éppen azt mondja, hogy az utód is bűnhődik az ősei vétkéért! Miután ez a Biblia állításával ellenkező tanítás, tehát el kell hallgatnia!

- 2. Ellenkezik a józan értelem igaz ítéletével is,** mert az semmiképp nem érthető, hogy a bűn - mint egyéni szellemi és érzelmi állásfoglalás a törvénytelenység oldalán, - miként származhat át a fizikai mechanizmusnak nemzés útján való osztódásakor?
- 3. Ellenkezik a tökéletes bölcsesség szempontjaival,** mert hol van abban bölcsesség, mely szerint Isten lényeket teremt és még a világ színterére sem léptek, már anyjuk méhében bűnösök, de jönnek az életbe azért, hogy magukkal hozott bűneiket kiélve a kárhozatba hulljanak! Ugyanis az emberek legnagyobb része, a hívők elenyésző töredékétől eltekintve - az eddigi hirdetés szerint - átöröklött bűnében eltöltött egyetlen és megtérés nélküli élet esetében az örök kárhozat természetes következményével zárná életét. (De jó, hogy nem így van!)

Ezek szerint Isten a kárhozat helyének benépesítésére teremte?!! Ez hatalmas balgaság lenne, nem pedig Istenhez méltó bölcsesség! De nem csak balgaság, hanem a legnagyobb fokú tehetetlenség, szeretetlenség, és főleg igazságtalanság is.

Az eredendő bűn eddig hirdetett értelmezése tehát már ezek miatt sem lehet igaz! Mind eme, Istenhez oly méltatlan feltevések helyett mennyivel elfogadhatóbb, megnyugtatóbb az a magyarázat, amelyet Szent Szelleme a legújabb korban ad a valóságos állapotról: **Az ember bűnét nem örökli senkitől, mert a bűn sokkal nagyobb, sorsdöntőbb következmények magva, semhogy az örökléssel jutna egyik lélekről a másikra!**

Minden ember megtestesült bukott angyal, aki magával hozza sátáni szellemiségének bűneit, melyeket már Isten közelségében is saját akaratából melengetett szívében! Emiatt emberi testbe telepíti Isten kegyelme, hogy bűn által elsodort gyermekét a tökéletes isteni bölcsesség, szeretet és igazságossághoz méltó módszerrel, az újra testet öltés kegyelmi törvénye által biztosított ismétlődő és huzamos igei ráhatással újjáépítse.

Isten kegyelme lehetőséget és kellő vezetést ad a bűnösnek a szenvedésből való menekülésre, de ezt a lehetőséget magának komolyan meg kell ragadnia! Különben nincs szabadulás! Önkéntes volt a bukás, önkéntes vágyból kell a menekülésnek is indulnia. Itt nincs semmi erőszak, - nem kényszerít Isten senkit földi életbe „eredendő” bűnnel terhelve, - de nem is üdvözít senkit a saját akaratának kemény megfeszítése nélkül, csupán hit által! Megnézi Ő a hit által indított életmegnyilvánulásokat, sőt még az érzéseket is!

Összegzésül ki kell mondanunk a következőket:

Mivel az eredendő bűn eddigi értelmezése a - Szent Szellem által kimunkált hittanminősítő szempontok („F” fejezet) egyetlen követelményét sem tölti be, ezért az eddigi, - tévelygésre, hitetlenségre és istenkáromlásra vezető, bibliailag teljesen alaptalan beállítást, **Isten minden igazságra elvezérlő Szent Szelleme az írott Ige erejével semmivé tette!**

Helyette a keresztény hittant - az Isten Szent Szelleme által adott megvilágítások alapján felismert **bűnös ember = bukkott angyal** azonosság hirdetésével kell tökéletesen érthető igaz alappal ellátni! („J” fejezet) Van eredendő bűnünk, de ez nem őszüleinktől, hanem személyes **engedetlenségünkből ered**. Nem okolhatjuk tehát Isten igazságtalanságát vagy eleinket jelenlegi nyomorúságunkért, hanem kizárólag ki-ki csak saját magát!

Ezzel a megvilágítással a Szent Szellem sziklaszilárd alappal látta el az Isten tökéletes bölcsességébe, szeretetébe, hatalmába és igazságosságába vetett hitünket. **A nyert világosságért áldott legyen az Atya, a Fiú és a Szent Szellem mindörökké!**

3. Az eleve elrendelésről, és egyetemes helyreállításról()**

Az eleve elrendelés kálvini értelmezése **évszázadokon át pozitív indítéka lehetett** egy hívő kisebbségnek, de egyben a gon-

dolkodók nagy része közömbösségének forrása is, minthogy e tétel - ma már elismerjük, - teljes képtelenséget tanított. Megalkotói és képviselői mentségére szóljon, a hiten kívüli tömegek (akkori megítélés szerinti) kárhozatba hullása okának keresése, magyarázási kísérlete. Az általunk tanulmányozott dogmatikában nagy örömmel láttuk:

1./ **a kettős predestináció elvető oldala tévedésnek nyilvánítását**, és hogy mostantól

2./ megfelelő íráshelyek ígérete alapján az egész teremtettség hazavezetése hívő reményeink tárgya lehet, a túlnyomó többségre váró „örök kárhozat” eddigi nagyon lehangoló hiedelme helyett.

Minden tiszteletünk a világos látású és főleg bátor teológusoké, akik a fejbőlintók tömegével szemben képviselni merték, és dogmatikai áttörésre is vitték a végre helyesen megértett Örömhírt! Legyen ez az eset örök emlékeztető arra nézve, hogy milyen gyenge lábon áll egy-egy alapvető hittani kérdés helyes megítélésének ügye az adminisztratív úton megszerzett „illetékesség” kezeiben, minthogy a kettős predestináció melletti kiállítás, még századunk első harmadában is magasra emelve rombolta az időközben gondolkodásra érett tömegek hitét.

Véleményünk szerint azonban az 1. és 2. pontban említettek által eddig nem történt több, minthogy **egy istenkáromlás határán mozgó tévtanítás végre elhallgatott**, de a „sors” által (kárhozattal is felérő) szenvedtető helyzetbe juttatott százmilliók életalakulásának ésszerű magyarázatával továbbra is adós a keresztény dogmatika. És mivel e nehéz életekkel szemben, - bár jóval kevesebb, de el nem hanyagolható tömegben láthatók jó, sőt igen kedvező helyzetben lévők is^{41*}, - **a min-**

⁴¹ * A különösebb nehézség nélkül gördülő emberéletek háttere a többszörös próba lehetőség: miként sáfárkodunk szellemi, erkölcsi, anyagi javainkkal. Másik: nagy csoport a törvénybe felzárkózókból adódik, akik ennek megfelelően túl nagy helytelenségeket már el nem követnek, így nehéz következmények nem sújtják őket. Ez a réteg már érzésvilága építésének haladottabb

denkori gondolkodók feladata a különbségek okát tudakolni, mégpedig a hátrányos körülményekben vergődők kínjával arányos ügybuzgósággal, és az Úr Jézus szabadítói elszántságához legalább némi hasonlósággal.

Egyházainknak világosan kell látniuk, hogy **amíg a látzólag indok nélküli szenvedések okáról elfogadható magyarázattal nem tudnak szolgálni, addig minden egyéb szép és igaz erkölcsi tanításuk sem számíthat érdeklődésre**. Ugyanígy nem csupán a hívő tudásvágy kielégítésére tenne jó szolgálatot, ha az egyetemes hazavezetés lefolyására nézve igaz magyarázat válna közkinccsé! Mindkettőre igen nagy szükség van, mert ma már a kegyelemre szorult bűnös ember teljesen függő helyzete ellenére sem elégíthető ki az Isten szuverenitására, vagy titkos tanácsvégzésére hivatkozó semmit mondással!

*

A felvázolt problémák megoldására az alábbi gondolatmenettel kívánunk szolgálni a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő tanításai alapján; így a bűnös ember = bukott angyal azonosság valóságának, valamint az egyetemes hazavezetés szép céljának szem előtt tartásával.

A Teremtő alkotásainak legkisebb és legnagyobbjában, kivételt nem ismerő rend, pontosság, célszerűség, szépség - egyszóval tökéletesség tapasztalható -, ami e dolgok létrehozójának abszolút hatalmára, bölcsességére, szépérzékére, emberi értelemmel követhetetlen tudására és szeretetére enged következtetni.

Ennek értelmében teljesen megalapozott az a hívő váradalom, amely szerint **a teremtő Isten által alkotott, vezetett és szeretett teremtettségben a „véletlen” nem lehet érvényes fogalom, és hogy minden titkos isteni tanácsvégzés szuverén döntése is csak az Ő abszolút tökéletes bölcsessége,**

igazságossága és atyai szeretete szellemében formálódhat meg.

Ez változatlan sarkigazság ősidőktől fogva! E ponton azonban nehéz helyzetbe kerül a mégoly korszerű, de hagyományos alapozású dogmatika - mert:

1. az egyéni és tömegesen szenvedők erkölcsi halálba hullása mind a népszaporulat, mind pedig a gonoszság hatványozódása folytán ma intenzívebb, mint bármikor a történelem folyamán.
2. Ha Istent minden vonatkozásban a természetben érzékelhető tökéletességében kívánjuk szemlélni, akkor az 1. pont alatt említettekben feltétlenül tervszerűségnek, célszerűségnek, bölcsességnek, igazságosságnak, sőt szeretetnek kell megnyilatkoznia, majd
3. mindebből mégis egyetemes hazavezetésnek, üdvözülésnek kell előállnia.

Hogy „véletlen” valóban nincs, hanem csak tervszerűség, azt az Úr Jézus a fejünkről lehulló hajsza és a háztetőről leeső verebcske Istennél való számontartásával szemléltette. (Mt 10, 29 - 30.) Nyomatékuul hozzátette: „Ne féljeteK azért, ti sok verebcskénél drágábbak vagytok.”

E kedves példára nem építünk dogmát, de az isteni abszolút tökéletességre már biztonsággal alapozhatjuk azt a törvényerejű kijelentést, hogy az e világban szemmel látható, nagyon sűrűn előforduló baj, vagy maró nyomorúság, - **nem lehet véletlenül osztályrésze az abba beleszületett vagy belejutottaknak**, különösen nem az Úr által kijelentett **préegzisztencia, illetve reinkarnáció fogalmái**, és a szigorú viszonyosság - (karma) - törvényének alapját képező **alábbi igék együttes ismeretében:**

1. „**Aki embervért ont**, annak vére ember által ontassék ki.” (I.Móz 9, 6.)
2. „**Ha valaki fogságba visz mást**, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletnie.”

(Jel 13, 10.)

3. „...**mert akik fegyvert fognak**, fegyverrel kell veszniük.” (Mt 26, 52.)
4. „**Jaj néktek, akik beteltetek**, mert éhezni fogtok, jaj néktek kik most nevettek, mert sírni és jajgatni fogtok.” (Luk 6, 25.)
5. „**Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek**, sőt ráadást is adnak néktek.” (Mk 4, 24.)
6. „...**én az Úr a te Istened féltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiaikban**, harmad és negyedízigen...” (II.Móz 20, 5.)^{42*}
7. „**Én az Úr vagyok az**, aki a szívet fürkészem, és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő utai szerint, és cselekedeteinek gyümölcse szerint.” (Jer 17, 10.)
8. „**Amit vet az ember**, azt aratánda is.” (Gal 6, 7.)
9. „**Boldogok az irgalmasok**, mert ők irgalmasságot nyerne-
nek.” (Mt 5, 7.)

Az idézett igéken^{43**} érdemes nagyon mélyen elgondolkodni!

Igen figyelemreméltó, hogy eme idézetek következményeket bejelentő oldala pontosan azokat a szenvedésfajokat sorolja fel, mint amelyekkel a nehéz körülményekbe beleszületett sokmilliós tömegek vannak a „sors” által látszólag igaztalanul ma is megterhelve: háborús halál, éhínség, fogság. A kérdés elméleti taglalói becslés alapján megállapíthatják, hogy

- az erőszakkal harcmezőre hurcolt és elesett tízmilliók zöme saját akaratóból **biztosan nem gyilkolt jelen életében.**
- Az éhezésbe beleszületett százmilliók **senkit nem éheztet-**

^{42*} A reinkarnációt bizonyítva: azért nincs „másodízigen” a Szentírásban, mert senki nem lehet saját gyermeke. Saját unokája (harmadízigen) már igen!

^{43**} Eme íráshelyeket teljes számban a reinkarnáció ill. préegzisztenciát bizonyító harminchárom idézethez csatlakoztathatjuk (ld. „J” c. fejezetet) e mennyei rendezés kitűnő igazolására!

tek jelen életükben, mert hatalmuk vagy hatáskörük sem volt hozzá.

- A sok százezer számra fogságban vagy elüzetésben sínylődők - hasonló okokból, - **fogságba senkit nem hurcolhattak**, hanem csak egy előző életükben elkövetett sanyargatás eredményét aratják mostani testetöltésükben.

Még néhány példa elvi eligazításul a fentebb idézett igék konkrét utalásai után: A szellemi képességét állatívá tompító alkoholista gyenge elmével születik újra, és veszít értékes évszázadokat, miközben egykori évjáratának tagjai szép haszonnal jutnak előre a szellemi, erkölcsi fejlődésben. **Az édesanyját vagy feleségét testileg rendszeresen bántalmazó** túl temperamentumos vagy iszákos, legközelebb pl. nyomorék végtagokkal születik. **A környezetét semmibe vevő** mértéktelen dohányos legközelebb asztmatikus nehézségekkel küzdi végig életét, függetlenül az esetleg nem is dohányzó szülőktől, stb.

Az idézetek 6. pontjával (II. Móz 20, 5.) külön érdemes foglalkoznunk, mégpedig az V. Móz 24,16. ill. Ezek 18,20-ban rögzített elvvel való szembesítésben; V. Móz 24,16.: „Meg ne ölettessenek az atyák a fiaikért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyáikért, ki-ki az ő bűnéért haljon meg.” Amennyiben tehát:

1. **az isteni abszolút igazságosság** kifejezését (V.Móz 24, 16.; Ezek 18,20.) megmásíthatatlan és érvényes törvénynek ismerjük el;
2. **tudatunkból a „véletlen” mint sorsalakító tényező végleg törlésre került;**
3. az általunk figyelt szenvedő egyén vagy csoport jelen életében, ilyen súlyos következményt maga után vonó **előzmény nem található**, és
4. mert **Isten sem kerülhet ellentmondásba önmagával**,

akkor az **egyetlen helyes következtetés csak az lehet**, hogy

minden,^{44*} most látszólag igaztalanul szenvedő személy - szellem szerint, azaz individuálisan, - azonos a harmad vagy negyedízigleni (tehát bűnt elkövető) előddel, aki **ismét megjelent az élők sorában** azzal a céllal, hogy hajdani tetteivel egyező, fájdalmas következmények átélése által bűnével szembe kerüljön. Azt elszenvedve és elítélve attól elszakadjon, sőt tudatalatti emlékezetébe vésvé^{45**} elkövetésétől egyszer s mindenkorra megirtózzon, olyannyira, hogy vele szemben ezer kísértésben is szilárdan megálljon.

A kiemelten kezelt 6. sorszámú idézet - (II. Móz 20, 5.) - kapcsolva az V. Móz 24, 16. és Ezék 18,20. igehelyekkel a reinkarnáció egy újabb indirekt kinyilatkoztatását adja, mégpedig az e **világon tapasztalható, látszólag indokolatlan szenvedési esetek több-száz-milliószeres megerősítésében, egyben teljesen felmentve Istent az igazságtalanság, szeretetlenség vagy nemtörődömség vádjai alól.** A Szent Szellem kb. 3500 év óta olvasható igékből képzett *ilyen* kivédhetetlen logikai bizonyítékok feltárásával egyengeti az érthető és hihető keresztény hittan útját égetően sürgős tartalmi megújulásra.

Amíg a **préegzisztenciát, a reinkarnációt** és vele a viszonyosság szenvedtetve nevelő törvényét nem hirdette Isten, **addig bárki a „véletlen”-re háríthatta** körülményeinek kellemetlen vagy egyenesen végzetes alakulását, - amely esetben egy minden kis részletében a csillagok járásának pontosságával működő isteni igazságszolgáltató és nevelő törvényvilág említése teljesen gyermekes elképzelés lett volna.

De amikor a **préegzisztencia, ill. reinkarnáció** rendjét meg kellett ismernünk, a kilenc idézetből (99-100. old) is kive-

⁴⁴ * Egyetlen kivétel a missziós szellemek szenvedése.

⁴⁵ ** Ez az „emlék-véset” mint halk, ösztönös, belső jóra indító vagy rossztól visszatartó erő átsugárzik éber tudatunkba, és helyes döntésre segít jutni. A szellem eme, hosszú létezése folyamán megszerzett belső ítélőképessége, világossága, törvényes életmenet mellett csak gyarapszik és elveszíthetetlen. Következő földi testetöltésünk szellemi kezdőtökéjét képezi.

hető **viszonossági törvény** alapján a gondolkodó **embernek nem marad más választása, mint ezeket halálosan komolyan venni, és - saját jól felfogott érdekében - önmagából** csak Isten törvényével egyező, azaz szeretethatásokat kibocsátani. Ezért tanácsolja Urunk Jézus, hogy még az erőszakot sem toroljuk meg, szeressük ellenségeinket, imádkozzunk üldözőinkért, hogy következő testet öltésünk fájdalmas körülményeitől megkíméljen bennünket (Mt 5, 44 - 48.). Pozitív fogalmazásban: hogy következő tanuló testet öltésünket szenvedés helyett áldásos körülményekben élhessük le. **Így helyezi kezünkbe az Úr saját jövőnk esélyeit!**

Most pedig következék e fejezet lényege, amely a hagyományos elképzelésekkel szemben két igen konstruktív különbséget mutat fel! A születésünkkel bennünket fogadó körülmények szigorúan eleve elrendeltek, azonban:

1. **Korántsem** az emberteremtési világekorszak teljesen haszontalan kozmikus időtávlátában, és
2. **nem egy titkos isteni tanácsvégezés** indokolt alap nélküli szuverén döntésében meghatározva, **hanem** a minden egyes földi életünk befejezésekor történő kiértékelésben mutatkozó, még **meglévő bűnök, gyengeségek eltávolításához szükséges nevelő, esetleg próbakörülmények meghatározása által** - az időszerű és szigorúan gyakorlati szükségességnek megfelelően, - egyedül a mi erkölcsi felelősségünk alatt jól vagy rosszul lefolytatott **előző életünk visszhangjaként kialakítva.**

Pontosan az idézett kilenc igehely szelleme szerint. E körülmények részleteit az isteni szeretet, bölcsesség és igazságosság szellemében munkálkodó angyalok határozzák, programozzák és valósítják meg olyan ellenállhatatlan erővel és határozottsággal, hogy az emberiség szóhasználatában a „végzet hatalma” kifejezés teljes polgárjogot nyert!

*

Ezek után kötelességünk örömhírt is mondani! **Ameny-**

nyiben a földre testesült szellem a szenvedések lassú érlelése helyett az Úr Jézus tanácsán él, fejlődése meggyorsul, mert nagyon kevés vagy egyáltalán semmi negatívum nem terheli a halált követő minősítésnél. Így ennek arányában nehéz szenvedtető körülmények sem várják őt legközelebbi földi életében.

És ha továbbra is Isten Igéje újjáépítő hatása alatt áll, még inkább felöltözi az Úr Jézus szellemiségét, akkor ez az ember „általment a halálból az életbe”! (1Ján 3, 14.) Hagyományos szóhasználattal: **feltámadott!** (Rövid kifejtése a 6. fejezetben.)

Többé nem kell testet öltenie, következésképpen meghalnia sem Földünkön, - a teremtettség e szenvedésteljes - (egyik) kis javító-nevelő otthonában. **Egyszer és mindenkorra megszabadult** az újraszületés és halál kötelezettségétől - hacsak a bűnben bukdácsoló földi szenvedők segítése céljából ő maga nem kér egy-egy missziós testet öltést Isten iránti hálából - a korábban őt is életre segítő missziósok áldozatos munkájáért.^{46*} Hasonlóan jó eredményt szül, ha a földi halál után a túlvilági kiértékelés **eszmélési időszaka alatt jut valaki jobb belátásra**. Ha ez a megfordulás elég meggyőző, akkor próbatestetöltésre állítják be az égi hatalmak. Ha tudatalatti belső világában jól rögzítette a bűntől való tartózkodás szándékát, és mindannyiszor ereje van erre hallgatni, akkor **személyes szenvedései alól felmentést kap** az Ezek 18, 22 - 23. versei szellemében: „Semmi gonoszságról melyet cselekedett, emlékezés nem leszen; az ő igazságaért melyet cselekedett, élni fog. **Hát kívánom én a gonosznak halálát, ezt mondja az Úr Isten, nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?**”

*

A megmentendő, - erkölcsi elvek nélkül élő bűnösről

⁴⁶ * Közbevetőleg - a fentebb említett missziós testetöltésekkel kapcsolatban megjegyzendő, hogy ezek többnyire szenvedésteljesek, - de korántsem a viszonzásélag alapján, mert az ilyen gyógyult szellemet a maga részéről ilyen rendeznivaló nem terheli. Ez volt a mentő oldal!

(amely kategóriába a nyers, türelmetlen és vad természetűek is besorolandók) tudnunk kell, hogy az ilyen lelki alkatot csak az általa indokolatlanul bántalmazott személy(ek) könnyeire való kényszerű és tartós (több évtized, esetleg évszázados) túlvilági visszaemlékezés tudja jobb belátásra bírni, **azaz saját tettének elítéléséig eljuttatni!** (Ez az a ki nem alvó égető szellemi fájdalom, melyre Urunk a gyeheña tüzének említésével célzott! Mt 25, 41.)

De hogy az ilyen nyers lélek e pontig elérjen, ahhoz egy minden áldozatra kész szellem^{47*} is szükséges, aki mellette szeretetből elvállalja egy nehéz testet öltés végigjárását, és az őt érendő hántásokat megtorlás nélkül hajlandó elszenvedni. Így védence tettei egyáltalán nem menthetők! A testi halál utáni túlvilági kiértékelésnél ez a bántalmazó is csak az általa rendezett fájdalmas jeleneteket kényszerül **látni mindaddig,**^{48**} amíg a történetek feletti sajnálkozása a megjobbulás erős fogalmát lelkébe nem égeti olyannyira, hogy legközelebbi testet öltésénél ez mint tudatalatti intő sugallat, hasonló helytelenségektől visszatartsa! Ha sikerül bűnétől megszabadulnia, élete

^{47*} Ez a titka és egyedüli oka az Úr szörnyű golgotai halálának, akit Izrael, e kemény nyakú nép iránti sajnálata késztetett ennek soraiban testet öltetni! Ezt bizonyítják az Úr Mt 15, 24-ben feljegyzett szavai: „Nem küldtettem, (hanem) csak az Izrael házának elveszett juhaihoz.” Jóllehet az Úr ártatlanul elszenvedett halálában minden földi ember bűnrészes, - az Őt még ma is megtagadó izraeliták különösképpen, - de annak **tudatában** vállalta előre részleteiben is ismert földi útját (Zsolt 22, 14 - 19.), hogy egykor majd: „remám tekintenek, akit általszegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, amint keseregnek az elsőszülött után” (Zak 12, 10.) **és hozzá térnek!** Szó sem lehet az emberiség bűnei miatt felgerjedt „rettenetes” isteni harag istenfiúi vérről történő kiengesztelésének szükségéről, mert ilyen harag **igazoltan nem létezik** (ld. 5sz. „Továbbiak a megváltásról” c. fejezetet!)

^{48**} Ma, - a hangosfilm, de még inkább a videomagnó ismeretében ez teljesen hihető! Minderről a Jel 20, 12-ben még így olvasunk: „...és könyvek nyitattának meg,... és megítéltének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint.”

túlvilági kiértékelésénél **mély hálával gondol egykori áldozatára, hogy idáig juthatott annak szenvedése árán!**

E folyamatban előbb-utóbb megismeri azt az Erőforrást, Akiből megmentője megpróbáltatásai alatt táplálkozott. Példáján elgondolkodik, és tanul belőle. (Én példát adtam néktek... Ján 13, 15.) De mivel a bántásokat meg nem történtté már nem teheti, hálaáldozatát úgy tudja csak leróni, hogy ő is felajánlja magát a Gondviselés tisztségviselő angyalainak, osszák be egy-egy szenvedésteljes testet öltésre, amely után majd az ő könnyei^{49*} indítanak megbánásra, megtérésre egy újabb éretlen bántalmazót, és így tovább! Így megy ez mindaddig, míg csak egy lélek is lesz az atyai hajlékon kívül.

Erre a hosszadalmas megváltó munkára készítette fel népét Urunk Jézus, amikor tanácsolta: „áldjátok átkozóitokat, imádkozzatok ellenségeitekért, - ha megütik jobb arcodat, tartsd oda a balt is; ha egyre kényszerítenek, menj el két mérföldre; és ne szegülj ellene a gonosznak, hogy néma türéssel „eleven szenet” gyűjts bántalmazód fejére...” (Mt 5, 39. 41. 44.)

Ez az érthető, hihető, és az Úr igéjén nyugvó menete az egyetemes helyreállításnak. Lényegében így kerülnek át a halálból az „Életbe”, - lassan vagy gyorsabban a bukott szellemek, - mint e földi javító intézet átmeneti lakói, aszerint, amennyire fogékonyak az isteni jóhoz való csatlakozásra. A makacsok, könnyelműek, balgák nehezen, sőt örökkévalóságon át sem, csak ha jobb belátásra jutnak, és megtérnek! A hívogatás állandóan hangzik, csak az elhatározás, megtérési vágy szükséges. Mint a tékozló fiúnak, ezeknek is az önmaguk által szabadon választott szenvedés ad végül indítást az atyai hajlék felé. Ehhez később az erkölcsi belátás is felzárkózik.

⁴⁹ * Urunk Jézus Mt 5, 3-beli mondására - „Boldogok akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak” - is csak a reinkarnáció ismerete által vetül helyes értelmezés fényre!

*

Az eddigiekből látható: eleve **elrendelés, préegzisztencia, reinkarnáció, sőt „feltámadás” - mint az egyetemes hazavezetés, azaz megváltás eszközei** -, úgy függenek össze, mint a szőlőtő termő indái, melyeket egy erőáram táplál: a végtelen türelmű, bölcs, igazságos atyai szeretet. Mindezek ismerete hiányában: a középkor, de még a századeleje teológusai is - infra, sőt supra lapszárius predestinációról beszéltek, látva az örök kárhozatba hulló, és látszólag indokolatlanul szenvedők tömegeit.

Még hívő szívvel is, jogosultnak látszik a szenvedés tombolása mögött emberi értelemmel fel soha sem fogható titkos isteni tanácsvégzést vagy szuverén döntést, esetleg a vak véletlen rosszul sikerült játékát sejteni!

De csak azért, mert mint hittanalkotó atyáink is, a gyakorlatilag végtelenbe visszanyúló létezésünkről nem tudva, az élet filmjének **mindig csak egyetlen, a jelenlegi kockáját látják, és e parányi töredék szerint alakítják ki véleményüket - Istenről, életről, halálról, üdvről, kárhozatról, végzetről, igazságról, az élet értelméről - hitromboló keserűséggel. Ezért küzd a keresztény dogmatika ma is megoldhatatlan hittitkok sokaságával, - mindinkább hiába!**

Korunk gondolkodó emberének már kevés az V.Móz 29, 29-beli indoklás! Egyébként ki kell mondjuk, hogy ez a hivatkozás - a múlt század közepe óta, mint a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő munkájának kezdete óta - többé nem jogosult.

*

Az eleve elrendelés, mint leghúsbavágóbb hittani ős-probléma, - a Szent Szellem tanításainak köszönhetően, kilépett elvontságából. És új értelmezésében (a péegzisztencia és reinkarnáció bekapcsolásával) **benne azt a tökéletes nevelői gyakorlatot csodálhatjuk, amellyel mennyei Atyánk a bukott szellemlégiók egyetemes hazavezetését valósítja meg.** Ezek szellem egyedeit e törvények működése által mintegy indivi-

duálisan kezelve, gyógyítva, - világekorszakok egymásutánjában^{50*} szent Igéje újjáformáló erőhatása alá bocsátva, amíg csak egyetlen tékozló is lesz az atyai hajlékon kívül.^{51**}

Újból ismételjük: **a visszafogadás feltétele az őszinte és kellő számú próba tetetöltésben igazolt megtérés!** Így lett az eleve elrendelés - kezdettől fogva érthetetlen - sok meghasonlást indító hittitkából a keresztény megváltástan egyik legésszerűbb tanítása, amelyben az isteni abszolút:

- bölcsesség
- hatalom
- igazságosság és
- szeretet

szempontjai *teljes egyidejűségben* árnyékmentesen érvényesülnek a legmesszebb menő igei megalapozottságban!

4. Az „örök” kárhozatról – Sátánról^{52***}

(**)

Szükséges beszélnünk a levegőbeli hatalmasság, a sötétség világbírójáról, a sátánról is, mint veszélyes élő, ható e világi hatalomról, amely mint ordító oroszlán széjjel jár, keresvén kit nyeljen el. 1 Pét 5, 8.

Kedves testvérek! Mi a valóságos helyzetet Isten kegyelméből ismerve, nem becsüljük le a Sátán földi hatalmát, melyet a bűnös ember fölött gyakorol. Természetesen csak addig, amíg Megváltónk az ördög munkáit az emberi szívben le nem rontja! 1J 3, 8.

A sötétség fejedelmének tehát elsőrendű létérdeke, hogy engedelmes hadserege minél lassabban fogyjon el. **A tör-**

⁵⁰ * Ezt a fokozatosságot kitűnően szemlélteti Urunk a többórás különbséggel munkába állított, de a nap végén mégis egységesen bérezett szőlőmunkásokról mondott példázatban. (Mt 20, 14.)

⁵¹ ** Luk 15, 4- 10.

⁵² *** Lásd még a „J” fejezet 2. old lábjegyzetét

ténelem folyamán még főpapi palástok mögül is úgy intézkedik, hogy csak minél kevesebben értsék meg az ő tudományának halálos ellenmégét, az Isten Igéjét. De ki sem részletezhető az a körmönfonság, amivel képviselőin keresztül bomlasztja, mérgezi, lassítja a világosság kibontakozását, az ember helyes ismeretre jutását! Nem is bocsátkozunk kárhozatos működésének részletezésébe, ismerjük mindannyian. Sokszor megkörményekez bennünket is, és sajnos még nem mondhatjuk el, hogy bennünk nincs semmije!

Természetesen a mi sátán-képünk azért más, mint a keresztény egyházaké, mert mi tudjuk, hogy a sátán Istennel ellenkezésben álló serege **kézzelfogható valóság**. Nemcsak egy levegőbeli valami vagy valaki, aki kísért bennünket, hanem megváltó Urunk szájából tudjuk, hogy **magunk is az ő angyalai voltunk**, és amennyiben még nem szakítottunk el minden szálát a bűnnel, vagyunk is, bármennyire nem tetszik ez kedves testvéreinknek vagy a világnak, vagy akár saját magunknak!

Kérjük, a bűnös ember = bukott angyal azonosságbizonyító igéit a „J” fejezetben újból átolvasni, majd meglátjuk, hogy így van. Maga az Úr Jézus nyilatkozott ekképpen! Természetesen a **Föld lakosai különböző sűrűségű és erősségű kötelekkel vannak a sátánnal és az ő angyalaival összekötve**. Van aki még durva bűnök súlyos láncáival, - van, aki már csak egészen gyenge kötelékkel van vele kapcsolatban.

Mi emberek bűnözésünk arányában vagy aktív, vagy mesterünktől elszakadóban levő bukott angyalok vagyunk, egészen jó esetben: voltunk! Ennek mértékét csak a jó Isten tudja pontosan. Ez mindenesetre kijózanító és alázatra intő kinyilatkoztatása az Úr Jézusnak, és napjainkban az Igazság szent Szellemének!

Nincs tehát semmi alapunk arra, hogy gőgösen elhúzdjunk bűnös embertársainktól, démon testvérünktől, és megsemmisítő büntetést kérjünk a sátánra és gonosz szellemekre. Bizonyára sok fájdalmas sóhaj szállt már el a bűnben

elbukó ember ajkáról: miért kell így összevegyülve lennünk: jók, jobbak, rosszabbak, gonoszak, sátánian gonoszak! Miért kell szenvednünk egymást? (1J 3, 8.)

Aminthogy a gazdag és Lázár látták egymást haláluk után, és ebből igen hasznos felismerések indultak el a szenvedő volt gazdag lelkében, - nem kevesebb, mint féltő szeretet a hátramaradottak iránt, - ugyanúgy e földön egymás mellett élő - embertestbe öltöztetett - jobb vagy rosszabb démonok számára is életfontosságú felismerések forrása rejlik e végtelenül bölcs elrendezésben.

Első irány: fentről lefelé: a bűn kötelékének elvékonyításában elért bármilyen kis, vagy nagyobb eredmény megtartása, sőt növelése érdekében, - állandó figyelmeztető példa áll a javulni vágyó, emberruhába öltöztetett bukott angyal előtt, - a nálánál erőtlenebb, bűne miatt szenvedő embertestvére képében: nem lejjebb süllyedni!

Másik irány: letről felfelé: a bűn kötelékének rabságában vergődő és senyvedő lélek állandó, reális sikert ígérő biztatást kap a nálánál viszonylag javultabb, tehát némileg könnyebb helyzetben lévők megközelítésére: feljebb, feljebb a törvény útjára, hogy a szenvedéstől megszabaduljon. Ha túl nagy lenne az eltérés a két bűnös között, ez a hátrább állót - látva saját erőtlenségét, - csak elkeserítené. De a viszonylag kisebb feladat megoldása érdekében hajlandó és képes gyenge ereje megfeszítésére! Ha hozzá hasonló, de némi eredményt már elért szenvedő társa helyett - egy ragyogó fényességű és erejű angyalt állítana elé Isten, mint az általa is elérendő állapot biztató célpontját, csak elkeseredne, és meg sem kísérelné ereje megfeszítését!

Emellett az Ige kimondotta: „a nagyobb szolgál a kisebbnek! Aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok!” Ő realizálta ezt a felfogást, mert Ő mint a Menny és Föld ura azt mondotta magáról: „Én olyan vagyok köztetek, mint aki szolgál!” (L 22, 27.; Mt 23, 11.)

Lássák meg kedves Testvéreink, milyen reális elgondolás alapján emeli fel Isten a bűnben kisebb vagy nagyobb, sőt teljes mértékben elsüllyedt gyermekeit. Az Atya oldalán áll a Fiú. A fiú oldalán az angyal fejedelmek, ezek mellett a teljes angyalsereg; az erő, képesség és szeretet mértéke szerint, - kéz a kézben, mint láncszemek egymásba karolva, - a legmagasabb erőközponttól Istentől, le a fejlődési fokozatok végtelen szélességű skáláján, az atyai hajlékok lakóhelyein és dicsőségben egymástól különböző csillagvilágok során át Földünkig, ezen keresztül le a szenvedések még sötétebb világiáiig! Így juttatja el Isten az Ő életadó szeretetét, világosságát minden bukott teremtményének! Így szolgálnak a nagyok a kisebbeknek! (I.Móz 25, 23.)

Nagyon kérjük Testvéreinket, hogy e mentő, szolgáló és életközlő láncot ne képzeljék a földi ember szintjén elszakadottnak, hanem engedjék meg Istennek, hogy a még szerencsétlenebb helyzetben, a bűn még erősebb béklyóiban vergődő lelkekig, a sátán sötét angyalaiig is juttassa el, - a nekünk oly jóleső kegyelmes szeretetét és szabadítását.

Ha nem így viszonyulunk a kérdéshez, a tékozló bátyjához leszünk hasonlóak, aki a kétségtelenül bűnös fiú visszafogadását nem nézte jó szemmel! Erre nagyon figyeljenek az egyházak és egyének egyaránt! Egyébként tudnunk kell, hogy az un. sátán egy pillanatra sem képez leküzdhetetlen erőtevényt Istennel szemben. A sátán (és angyalai) kizárólag Isten hosszútávú szeretetének köszönhetik viszonylagos szabadságukat. A számára teljesen kilátástalan szembeállításba ő fárad majd bele, és ítéli el esztelen makacssága miatt saját magát, miközben volt angyalai már régen a megtértek boldog táborában dicsérik Isten mérhetetlen szeretetét!

Végül ő is meghajlik Isten törvénye és jósága előtt az Ige értelmében: „Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja.” (Ésa 45, 23.; Róm 14, 11.)

Röviden ennyit az „örök” kárhozat, ill. a sátán kérdésről így elkülönítve önmagában! Egyébként egész terjedelmünk majdnem kizárólag a bűn megszűnésének valóságos menetét ismerteti, ahol a bűnös földi ember külsője alá telepített bukott szellemek sorsa tárul elénk, - Isten visszaformáló szent Igéjének és szeretetének munkája alatt.

5. Továbbiak a megváltásról(**)

Annak ellenére, hogy lényege: a bukott angyal = bűnös ember újjáépítése Isten beszéde által - világekorszakok egymásutánjában az újratestetöltés kegyelmi rendje útján - az eddigiekből jól felismerhető volt.

E hosszadalmas gyógyító folyamat elején Isten bölcsesége kénytelen a környezetének sok fájdalmat okozó teremtményt hasonló társaságába zárni, hogy automatikus oktatást kapjon a saját helytelenségeivel kiváltott fájdalmas visszahatásokból. Az ezekből való alapos megfáradás után válik csak befogadó képessé a gyógyító isteni szó meghallására, követési szándék megérlelésére és gyakorlására! Ezekhez már utat talál az Úr hívása: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11, 28.)

A Szent Szellem értelmezésében tehát a megváltás (több-kevésbé) hosszadalmas folyamat! **Nagy örömeinkre szolgál, hogy ehhez hasonló felismeréssel találkozunk az általunk tanulmányozott korszerű dogmatikában:**

„Téves az a feltételezés, hogy a hit által való megigazulás elfogadásával már helyreállt volna minden, amint azt az orth. lutheránus tanítás vélte. Az új teremtés a hit által való megigazulás elfogadásával csak megkezdődött, de majd csak az eschatonban ér véget.” (Dr. Kocsis E. „Dogmatika” 79. old)
„Az az „ordo salutis” tan, amely juridikus és etikus részekre szakítja az üdvrendet, nem ismerte fel annak eschatológiai jellegét, ti. azt, hogy mind a megigazítás, mind a megszentelődés olyan

Istentől munkált folyamatok, amelyek nem lezárt és már készen lévő keresztény egzisztenciát hoznak létre, hanem olyant, amely kialakulóban és mozgásban van a teljesség, az eschaton felé.” (i.m. 154. old.)

Ez a lényegében igen hasonló két látásmód azonban teljes mértékben megkérdőjelezi a keresztény egyházak - e kérdésben - kétezer év óta vallott álláspontját: az emberiség bűnéért végtelenül haragvó, és **csak véres-halálos elégtételadás ellenében megbékülő Istenben való hitét**. Ahol a Szent Háromság második személyét, a „Fiú-Isten” Jézust adja eleve elrendelésével a golgotai kínhálálra, - saját rettenetes⁵³* haragja kiengesztelésére, - **amely helyettes elégtétel felmentő erejében őszinte megjobbulási szándék és hit által minden keresztény részesülhet**.

Minthogy már a fentiek átgondolt olvasása is borzadályt ébreszt minden ép erkölcsi érzékű emberben, mérjük le e felállítás évszázadok során át okozott kártételét, a mindenkori hallgatók és tanítási alkalmak számának szorzatában, amely teljesen kiegyenlíthetetlen, - folyamatos hitromboló hatás a közben gondolkodóvá érett, és minden öldökléstől megundorodott keresztények soraiban ma is folyamatosan pusztít.

Ezért - mint a Szent Szellem legújabb korbeli, minden igazságra elvezérlő megvilágításainak hallgatói, - kötelességünknek érezzük a **hagyományos megváltás-értelmezés teljes logikai és bibliai alaptalanságának felismeréséhez** sokrétű szemléltetéssel szolgálni.

Vezérigé: „A szellem az ami megelevenít, a test nem használ semmit.” (J 6, 63.)

5.1.

A megváltásról addig semmit nem ajánlatos mondani, míg nem rögzítettük, hogy mi a bűn. A bűn a tökéletesen **jó és**

⁵³ * A „Heidelbergi Káté” szóhasználata!; Róm 3, 25.

**szép isteni elgondolással való elvi és gyakorlati szembe-
helyezkedés**, amely az angyalok (testnélküli teremtmények,
azaz szellemek) bukásával indult el szomorú pályafutására.
Munkánk eddigi fejezetei Isten Igéjével egybehangzóan bi-
zonyították, hogy a **földi ember nem más, mint Isten megtar-
tó kegyelme által fizikai testbe öltöztetett lázadó angyal**,
azzal a rendeltetéssel éltetve, hogy több földi életen át a Meg-
váltó tanácsait hallgatva és megfogadva, - ismét Isten törvé-
nyével töltse fel értelem és érzésvilágát. Tudjuk ugyanis, hogy:
„A szívnek teljességéből szól a száj. A jó ember az ő szívének
jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívé-
nek gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.” (Mt 12, 34 -
35.) **A teremtmény minden tevékenységét szelleme tar-
talmának milyensége szabja meg!**

Ha a bűnös embert a szeretet Istene ismét az atyai haj-
lékban kívánja látni szíve indulata szerint, - akkor szabad akara-
tának tiszteletben tartásával - Ő is csak azt teheti, hogy a bűn
rabságában sínylődő (vagy néha magát jól érző) gyermekét a
törvénytelenésgből az ő bölcsességének és szeretetének türel-
mes szavával - Szent Igéjével - hívogatja szíve tartalmának ki-
cserélésére!

Ha a bűnös ember is belátja az isteni törvényekkel való
szembenállás tarthatatlanságát - jobb esetben méltánytalanságát
- és érzéseit, gondolatait és tetteit ez a jobb belátás veszi ural-
lom alá, akkor válik ismét az Isten országának alkalmas polgá-
rává! **Ezt a folyamatot Isten Igéje tömören megtérésnek ne-
vezi!**

Aki a Szentírást józan értelemmel tanulmányozta, az
minden mondanivalói között számtalanszor visszatérő szöveg-
ként hallhatta Isten hívó szavát, hol parancsoló, hol szeretettel
kérlelő, tanácsoló modorban hangzani: **Térjete meg, - Térje-
tek meg!** (L 13, 5.; Mt 3, 8 - 10.)

**Nincs más mód a bűnös teremtmény számára az Is-
ten országába visszajutni, csak ha az onnan való kivettetés**

okát, a bűnt ő maga is kiveti magából. Erre a belső nagy átformáló munkára egyedül az Isten szent Igéje képes, - mint személy, és mint szó - akképpen, hogy az ember helytelen útját, érzéseit, gondolatait, cselekedeteit, bűneit a Szent Szellem által erőteljesen megvilágítva - a bűnöst azok elhagyására indítja, és szívósan el is vezeti a tőlük való szabadulás állapotáig.

Itt ismét Istenünk tökéletes igazságosságát és egyetlen idevágó igényét szemléltető igéket kell idéznünk:

- „Mikor ezt mondom az igazról: Élven éljen; és ő bizván igazságában gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jó, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal.” (Ezék 33, 13.)
- „És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, amelyeket cselekedett és megtartja minden parancsolatimat és törvény szerint és igazságot cselekszik, élven éljen és meg ne haljon. Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem leszen. Az Ő igazságáért, melyet cselekedett élni fog. Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? Azt mondja az Úristen: nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?” (Ezék 18, 21 - 23.)

Kedves Testvéreink! Szeretnénk, ha meglátnák, hogy **Istennél nincs más mód a tőle elszakadt gyermeke visszafogadására, minthogy: vagy megtér, vagy kivettetik a külső sötétségre, ahol van sírás és fogak csikorgatása mindaddig, míg reá nem szánja magát a megfordulásra!** De ha ez megtörténik, akkor viszont nincs szükség engesztelő vér hullására, mert **meg van írva:** „Semmi gonoszságról melyet cselekedett, - emlékezés nem leszen!” (Ezék 18.22).

Még egy igen komoly elvi igazolása adatik a fent nyert tételnek a Lukács 15-ben. Nem akarunk hosszadalmasak lenni, mert **ez a legismertebb az Úr hatalmas elveket rögzítő példázatai között:** A fiú elszakad az atyától, aki fájó szívvel adja ki neki az örökséget, tudván mindennek a végét előre! De erőt vesz atyai szíve fájdalmán, nem nyúl hatalmi eszközhöz! Elengedi,

mert tudja, hogy csak idő kérdése, és a fiú visszatér! Igaz, hogy tekintélyes áldozatba kerül a fiú elhatározása, de tudja, hogy annál értékesebb felismerések születnek ebből az útból. A fiú távozik. Az idő múlik, az atya szenved. Biztos, hogy sokszor nézte az irányt, amely felől a fiának érkeznie kell! Egyszer csak beteljesedik várákozása. Az ismert szomorú előzmények után, szenvedéseiben született elhatározással elindul a fiú az atyai hajlék felé, hogy ott őszintén megalázva magát bocsánatért és életlehetőségért esedezzen! A tékozló hazafelé lépked.

„És mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya és megesék rajta a szíve, és odafutván nyakába esék, és megcsókoltá őt.”

Azután elhangzik az atya megkövetése, és feladatik reá a legszebb ruha, megkezdődik a vígasság. Majd elhangzik az idősebb testvér ünneprontó szemrehányása és megadatik reá az atya válasza: „Fiam te mindenkor énvelem vagy és mindenem a tiéd. Vigadnod kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

Reméljük, senki meg nem hiányolja az Úr Jézust amiatt, hogy e példázatból valamiképpen kifejejtette azt a részt, amikor a tékozló elégtételt és engesztelést szolgáltat az atyának! Helyesebben azt kellett volna írunk: engesztelést szolgáltat haragvó atyjának!

Kedves Testvéreink! Az Úr ismeri az Ő Atyját, és ezért nem is szólhatott haragvó Atyáról. Még kevésbé a fiú által szolgáltatott engesztelő elégtételről! Elvileg teljesen egybevág e történet az Ezékiel 18-ban foglaltakkal: „Ha gonosztevő megtér minden vétkeből stb. Élven éljen és meg ne haljon, semmi gonoszságról, melyet cselekedett emlékezés nem lészen.”

*

És nézzük mire tanít a házasságtörő nő esetén keresztül Urunk Jézus állásfoglalása. (J 8, 1 -11.) Az „ember” a törvényre hivatkozva igazságszolgáltatást, megkövezést, azaz elégtételt vár el, - az Úr ezzel szemben így látja helyesnek: „Eredj el, és többé ne vétkezzél.” **Engesztelés, elégtétel gondolata elő sem**

kerül! A Szent Háromság számára csak a megtérés jelent megoldást.

Szükséges tehát annak felismerése, hogy a bűnös önmagát bünteti, és megtetézi azzal, hogy nincs az Atyánál! A jónak, törvényesnek meg nincs más jutalma, mint hogy: mindenkor az Atyánál van, és ott mindent magáénak mondhat a L 15, 31. értelmében! Nem is kívánhatunk ennél nagyobb jót!

Összegzésül emeljük ki hát az Ezékiel 18; L 15. és a J 8, 1 - 11. alapján írt fejtegetésünk végigazságát: **Egyikben sincs szó engesztelésnek vagy véres elégtételnek szükségességéről!**

5.2.

Isten által megformált szellemi alkatunk – gondolkodás okkeresés, mérlegelés, elhatározás, végrehajtó akarat, - egyben meghatározta az Úr szolgálatának irányunkban egyedül hatásos munkamódszerét, **a szellemi reánkhatás által való újjáformálásban**. Ezért mondta ki az Úr: „A szellem az ami megelevenít, - a test nem használ semmit; a beszédek, melyeket én szólok néktek szellem(iség) és élet.” (J 6, 63.)

Minthogy fejezetünk helytelen súlypontú megváltás szemléletet kíván módosítani, kérjük, ne legyen fárasztó a menny szellemi reánk ható szándékának terjedelmes igei megvilágítása a következőkben: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közül, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok.” V.Móz 18, 15.

A meggondolgotató hasonlóság miatt kissé előrehozva:

- „Ez az én szerelmes fiam; őt hallgassátok.” (Mk 9, 7.)
- „Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közül, olyat mint te, és az én **igéimet adom annak szájába, és megmond nékik mindent, amit parancsolok néki.**” (V.Móz 18, 18.)
- „És ha valaki nem **hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon.**” (V.Móz 18,

- 19.)
- „És eljönnek sok népek mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákob Istenének házához, **hogy megtanítsion** minket az ő utaira, és mi járjunk az ő ösvényein, mert a **tanítás** Sionból jó, és Jeruzsálemből **az Úr beszéde.**” (Ésa 2, 3.)
 - „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökeireiből egy virágszál növekedik. Akin az Úrnak szelleme megnyugszik: **bölcsességnek és értelemnek szelleme, tanácsnak és hatalomnak szelleme, az Úr ismeretének és félelmének szelleme.**” (Ésa 11,1 -2.)
 - „**Igazságban** ítéli a gyöngéket, és **tökéletességben bíráskodik** a föld szegényei felett, megveri a földet **szájának vesszejével, és ajkai lehével** megöli a hitetlent.” (Ésa 11, 4.)
 - „Nem ártnak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert **teljes léssen a föld az Úr ismeretével,** mint a vizek a tengert beborítják.” (Ésa 11, 9.)
 - „Íme igaz szolgálóm, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, **szellememet adtam belé, és törvényt beszél** a népeknek.” (Ésa 42, 1.)
 - „...a törvényt **igazán jelenti meg...**” (Ésa 42, 3.)
 - „...és a szigetek várnak **tanítására...**” (Ésa 42, 4.)
 - „És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgáljává alkotott, hogy Jákobot Ő hozzá **megtérítsem,** és hogy Izrael hozzá gyűjtessék.” (Ésa 49, 5.)
 - „Kevés az, hogy nékem szolgálóm légy a Jákob nemzetségeinek megépítésére, és Izrael megszabadultjainak visszahozására; sőt **a népeknek világosságul adtalak,** hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.” (Ésa 49, 6.)
 - „Az Úr Isten **bölcs** nyelvet adott énnekem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat a **beszéddel.**” (Ésa 50, 4.)
 - „**Figyeljetek reám** én népem és **reám hallgassatok** én nemzetem, mert **tanítás** megy ki tőlem, és törvényemet

- a **népek megvilágosítására** megalapítom.” (Ésa 51,4.)
- „És adtam **beszédemet** a te szádba, és kezem árnyékával földöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: én népem vagy te.” (Ésa 51, 16.)
- „Az Úr Isten szelleme van énrajtam, azért, mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet **mondjak**, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy **hirdessek** a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy **hirdessem** az Úr jókedvének esztendejét.” (Ésa 61, 1-2.)
- „Akkor azt **mondom**, a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem én Istenem, a te törvényed keblemnek közepette van.”
- „Vígán **hirdetem** az igazságosságot a nagy gyülekezetben, ímé nem tartom vissza ajkamat te tudod óh Uram. Igazságosságodat **nem rejtem el** szívemben, **elmondom** a te hűségedet és segítségedet; **nem titkolom el** kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.” Zsolt 40, 8-11.)
- „Figyelj én népem az én **tanításomra**; hajtsátok füleiteket **számnak beszédére**.” (Zsolt 78, 1.)
- „Mert az embernek Fia azért jött, hogy **megtartsa** ami elveszett.” (Mt 18, 11.)
- „Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy **ő szolgáljon, és adja az ő (tanító) életét váltságul** sokakért.” (Mt 20, 28.)
- „Menjünk a közelvaló városokba, hogy ott is **prédikáljunk, mert azért jöttem**.” (Mk 1, 38.)
- „Nem azért jöttem, hogy igazakat **hívjak**, hanem a bűnösöket megtérésre.” (Mk 2, 17.)
- „Gondoljátok-e, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom néktek, sőt inkább **meghasonlást**.” (L 12, 51.)

- „Az igazi világosság eljött volt a világba, amely **megvilágít** minden embert.” (J 1, 9.)
- „Én **világossággul** jöttem e világra, hogy senki ne maradjon sötétségben.” (J 12, 46.)
- „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, **hogy bizonyosságot tegyek az igazságról**. Mindaz, aki az igazságból való, **hallgat az én szómra.**” (J 18, 37.)

További idézetek tanítás, beszéd, világosság hirdetéséről.

- „A nép, amely sötétségben jár vala, látá **nagy világosságot**, és akik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak **világosság támada.**” (Mt 4, 16.; Ésa 9, 2.)
- „Ettől fogva kezdte Jézus **prédikálni** és ezt **mondani**: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.” (Mt 4, 17.)
- „És bejára Jézus egész Galileát, **tanítva** azok zsinagógáiban és **hirdetve** az Isten országának evangéliumát.” (Mt 4, 23.)
- „És megnyitva száját, **tanítja** vala őket, mondván: Boldogok...stb. (Mt 5, 2.)
- „Mert úgy **tanítja** vala őket, mint akinek hatalma van.” (Mt 7, 29.)
- „És sokat **beszéle** nekik példázatokban mondván: Íme kiméne a magvető vetni...” (Mt 13, 3.)
- „Amely pedig a jó földbe esett, ez az aki **hallgatja és érti** az igét: aki gyümölcsöt is terem...stb” (Mt 13, 23.)
- „Mind ezeket **példázatokban monda el** Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nekik.” (Mt 13, 34.)
- „Hogy beteljék amit a próféta szólott mondván: **Megnyitom az én számat** példázatokra; **és kitéárom** amik e világ alapítása óta rejtve valának.” (Mt 13, 35.; Zsolt 78, 2.)
- „És hazájába érve **tanítja vala őket** a zsinagógájukban,

annyira, hogy álmélkodnak és azt mondják vala: honnét van ebben ez a bölcsesség s az erők?

- „Sőt inkább boldogok akik **hallgatják** az Isten beszédét és megtartják azt.” (L 11, 28.)
- „Tanít vala pedig naponta a templomban.” (L 21, 37.)
- „Amelyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta volt vala, cselekedetben és **beszédben hatalmas...**” (L 24, 19.)
- „Én vagyok a világ **világossága**; aki engem követ nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (J 8, 12.)
- „...és semmit sem cselekszem magamtól, - hanem amint az Atya **tanított** engem úgy **szólok.**” (J 8, 28.)
- „Én azt **beszélem**, amit az én Atyámnál láttam...” (J 8, 38.)
- „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és **hallgatnak** majd **az én szómra**, és leszén egy akol és egy pásztor.” (J 10, 16.)
- „Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit **mondjak** és mit **beszéljek.**” (J 12, 49.)
- „Ama vigasztaló pedig a Szent Szellem, akit az én nevemben küld az atya, az mindenre **megtanít** majd titeket, és eszetekbe juttatja mind azokat, amiket mondtam néktek.” (J 14, 26.)
- „Ti már tiszták vagytok ama **beszéd által**, melyet szóltam néktek.” (J 15, 3.)
- „...és legyetek az én **tanítványaim.**” (J 15, 8.)
- „...mert mindazt, amit az Atyámtól hallottam, **tudtul adtam...**” (J 15, 15.)
- „...**ha** az én **beszédemet megtartották**, a tiéteket is megtartják majd.” (J 15, 22.)
- „Ha nem jöttem volna, és nem **beszéltem** volna nékik, most

nem volna bűnük...” (J 15, 22.)

- „...**az igazságnak Szelleme, aki az Atyától származik, az tesz majd énrólam bizonyosságot.**” (J 15, 26.)
- „Még sok **mondanivalóm** van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljő amaz, az igazságnak Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra.” (J 16, 12 - 13.)
- „Az pedig az örök élet, hogy **megismerjenek** téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél a Jézus Krisztust.” (J 17, 3.)
- „Megjelentettem a te neved az embereknek...” (J 17, 6.)
- „Én a te **Igédet nekik adtam...**” (J 17, 4.)

Eme idézetekben mindenütt az ember **szellemére ható fogalmakat találunk** az Ige súlypontjában. A bűnös ember = bukott angyal azonosság megismerése által értjük meg teljes mélységében, hogy miért az ember szelleme az a terület, ahol a mennyei helyesbítésnek hatnia kell! Nyilván azért, mert nem csak a viszonylag „késői” emberteremtés, hanem már az angyalok bukása - elképzelhetetlen időbeli messzeségtől „kezdve” - gondolkodásmódunk, **érzésvilágunk teljesen törvénytelené torzult!** Ezt kell bennünk Isten igaz beszédének ismét törvényessé formálnia.

Az Úr világosan kimondta:

- „...ha meg nem tértek, elvesztek...” (L 13, 5.)
- és hihetünk bármit, végső fokon mégis csak a cselekedeteink szerint bíraltatunk el. (Mt 7, 21.; 16, 27.; Jer 17, 10.)

minthogy ezek indítékai mindenkor a „szív teljességéből” (Mk 7, 21.), azaz gondolat és érzésvilágunkból erednek. Az Úr követelményei igen határozottak és nem könnyűek! De Ő a préegzisztencia, reinkarnáció - bűnös ember = bukott angyal azonosságából következően, - nagyon is **reális kívánságát fejezte ki, amikor igaz megtérést, és ehhez illő cselekedeteket kér tőlünk.** A visszafogadás feltétele: a saját belátás, vágyódás

által felöltözött, - lényünké vált jézusi szellemiség!

A 5.2. pont összegzéséül rögzítjük, hogy az idézettömből feltűnő egyöntetűséggel kitűnik:

- **Az Úr jövetelének egyedül célja a világosság kiárasztása**, hogy ezt a bukott teremtmény a reinkarnáció által neki nyújtott kegyelmi időajándék hasznos felhasználásával, - élő és ható valósággá asszimilálhassa önmagában, - hogy cselekedetei is fedjék belső meggyőződését. (Mt 7, 21.) Az Úr által értelmezett megtérés csak ez esetben mondható befejezettnek és marandónak!
- **Egyetlen szó sem esik ezekben az emberiség bűne miatt felgerjedt „rettenetes atyai harag” véres kiengesztelésének szükségességéről!**

5.3.

Annál több esik viszont a „levélíró” apostoloknál, - (nyomukban a Heidelbergi Káté íróival) - ahol a véres golgotai halál, **helyettesítő engesztelő áldozati jellege egyenesen tengerlyét képezik megváltás-szemléletüknek.**

Példák:

- J 3, 36.: „...aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”
- Róm 1, 18.: „Mert nyilván van Istennek haragja a mennyből...stb.”
- Róm 3, 24 - 25.: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Jézus Krisztusban való váltság által, kit Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul hit által az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva...stb.”
- Róm 4, 25.: „Krisztus halálra adatott a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.”
- Róm 5, 9.: „Minekutána megigazultunk az Ő vére által,

- sokkal inkább megtartatunk a harag ellen Ő általa.”
- IKor 1, 30.: „Jézus Krisztus lön nekünk Istentől bölcseségül, igazságul, szentségül és váltságul.”
 - IKor 5, 7.: „A mi húsvéti bárányunk a Krisztus megáldoztatott érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.”
 - Gal 3, 13.: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkáról, átokká lévén értünk, mert meg van írva: átkozott minden, aki fán függ.”
 - Ef 1, 5. 7.: „Isten minket fiaivá fogadott Jézus Krisztus által, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága által.”
 - Kol 1, 14.: „Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata.”
 - Kol 1, 19 -20.: „Tetszett az Atyának, hogy az egész teljesség Őbenne lakozzék és hogy az Ő keresztyének vére által békességet szerezvén, Ő általa békéltessen meg mindeneket magával.”
 - ITim 2, 5 - 6.: „Egy az Isten, egy a közbenjáró, Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus, aki adta önmagát váltságul mindenekért mint tanúbizonyság, a maga idejében.”
 - Titus 2, 14.: „Krisztus önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, stb.”
 - Zsid 2, 17.: „Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lenni az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.”
 - Zsid 7, 26 - 27.: „Ilyen főpap illet vala minket, akinek nincs szüksége mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb a saját bűneiért áldozzon, azután a népért.”
 - Zsid 9, 12.: „Krisztus nem bakok és tulkok vére által, hanem tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”

- Zsid 10, 10.: „Megszenteltettünk a Jézus Krisztus testének egyszer való áldozata által.”
- Zsid 10, 11 - 12.: „Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra a Jézus Krisztus testének megáldozása által. És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek soha sem képesek eltörölni a bűnöket. Ő azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára.”
- Zsid 12, 24.: „Járultatok az Újszövetség közbenjárójához Jézushoz és a meghintés véréhez, mely jobban beszél mint az Ábel vére.”

János és Péter apostolok ugyancsak a véráldozat elégtélszerző erejében hisznek az alábbi nyilatkozatok alapján:

- 1Pét 1, 18 - 19.: „Tudván, hogy nem veszendő holmin, aranyon vagy ezüstön váltattatok meg, hanem drága véren, hibátlan és szeplőtelen bárányn a Krisztusén.”
- 1Pét 3, 18.: „Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nemigazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint.”
- 1Ján 1, 7.: „...Jézus Krisztusnak az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől.”
- Ján 1, 29.: „Imé az Istennek ama báránya aki elveszi a világ bűneit.”
- Jel 1, 5.: „...Jézus Krisztus aki szeretett minket és megmosott a mi bűneinktől az Ő vére által.”
- Jel 5, 9.: „Megölettel és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből.”
- Jel 7, 14.: „Ezek azok akik jöttek a nagy nyomorúságból és megmosták és megfehéřítették ruháikat a Bárány véreben.”

Miután az 5.2. sz. kifejtésben tisztáztuk, hogy miért az **Ige vi-**

lágossága az egyedül hatásos eszköz a bűn sötétségének eloszlatására, a „levélíró” apostolok „helyettesítő engesztelő véráldozat” megváltásképzetét - mint mértékadó igei alap nélküli tévedést - a Szent Szellem bizonyágtétele alapján **Urunk Jézus egyedül illetékes szavaira hivatkozva, érvénytelennek kell minősítenünk az alábbiak értelmében**: A „helyettesítő engesztelő véráldozat” súlypontú megváltás értelmezés hirdetői nem érzékelik az Úr minden titkot megoldó tanításának lényegét: „A szellem(iség) az ami megelevenít, a test nem használ semmit, a beszédek, amelyeket én szólok néktek, szellem(iség) és élet.” (J 6, 63.) **Az Úr nemcsak beszélt, hanem megtestesített egy bizonyos szellemiséget**, mégpedig azt, amit az Atyától látott, hallott, tanult, amelynek közénk hozásáért öltött testet az 5.2. pont igeidézetei szerint! (J 8, 28.; 38.; J 12, 49.)

- „Aki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.” (J 8, 51.)
- „Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem.” (J 7, 16)

Istennek tehát nem az Úr borzalmas kínhalála kellett, - (soha meg nem lévő haragjának kiengesztelésére, de erről majd később szólunk) - hanem az Ő gondolatainak közénk juttatása, hogy éljünk megtartásuk által! (Zsolt 40, 7 - 11.)

És most nézzünk szembe az **Úr Jézus korszakfordító jelentőségű kinyilatkoztatásával, amely mellett az egyház legjobb tanítói évszázadok óta zárt szemekkel mentek el**.

- Mt 5, 44 - 48.: „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa a napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisnak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt

cselekszik-é? És ha csak a ti atyátokfiaiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-é?

- Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Ha a fenti jézusi tanács megélése az emberi tökéletesség előfeltétele, akkor ezt Isten annyival tökéletesebben valósítja meg, amennyivel magasabb a Menny a földnél!

Ha pedig nekünk ellenségeit is szerető, átkozóit is áldó, gyűlölőivel is jótevő Istenünk van, akkor meddő próbálkozás nála haragot vagy olyan hangulatot kimutatni, amelyet engesztelni kellene, mégpedig ártatlan istenfiúi vérrel!

A „levelező” apostolok következetes „isteni harag” említése soha sem lehet mértékadó alap az **Úr Jézus isteni szeretet** és áldás-érzésekről szóló egyetemes, örökérvényű **kinyilatkoztatásával szemben**, mert az Ő „jól értesültsége” vitán felül áll, míg az apostolok ezzel ellentétes véleménye az ószövetségi szellemű neveltetésre, illetve Pál farizeusi taníttatására vezethető vissza. Egyébként Urunk Jézus gondolva késői korok értelmezési nehézségeire, az illetékesség kérdését is rendezte azzal, hogy kimondta: **„Nem fellebbvaló a tanítvány a tanítónál, - sem a szolga az ő uránál.”** (Mt 10, 24.)

Ennek értelmében az írott Ige belső ellentmondásai feloldhatók, ha szem előtt tartjuk, hogy végső soron egyedül Urunk Jézus „a kinyilatkoztatás”, nem pedig az Őt sok ízben nem is értő, és szálnalmas rangvitát folytató apostolai!

5.3. pont összegzéséül tudatosulni kell bennünk, hogy nekünk

- **ellenségeit is szerető**
- **átkozóit is áldó**
- **gyűlölőivel is jót tevő –**

tehát haragnak még árnyékát sem ismerő mennyei Atyánk van! Ha pedig nincs „rettenetes” isteni harag, de még csak

legenyhébb neheztelés sem, hol áll fenn akkor véres engesztelő helyettesítő váltságshalál szüksége?

Az Égen és Földön sehol!

5.4.

Ezt kívánja velünk megértetni Urunk Jézus már a 40. Zsoltár 7-11. verseiben is:

- „**Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél**, füleimet felnyitottad, égő áldozatot és **bűnért való áldozatot sem kívántál**, akkor azt mondtam: íme jövök, a könyvtetekercsben írva van felőlem, hogy teljesítem a te akarodat; ezt kedvelem én Istenem, a te **törvényed** keblem közepette van. **Vígan hirdetem az igazságosságot** a nagy gyülekezetben; íme nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, **elmondom** a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.”

Ez az idézet is hatalmasan erősíti e „pontok” egységes végigazságát: az **Úr jövetelének célja „istenismeret terjesztés”**, míg a véres engesztelés gondolata itt is kerek elutasítást kap.

5.5

A „levelező” apostolok véres **engesztelő váltságshalál elrendeléséről alkotott véleményét cáfolja** Urunk Jézus a L20, 10. 16-ban olvasható megvilágítással is: Csak a lényegét emeljük ki, amely a 13 - 16. versekben van megírva:

- „Elküldöm én szerelmes fiamat, talán azt ha látják megbecsülik. De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek öljük meg őt, hogy miénk legyen az örökség! És kivétvén őt a szőlőből megölelék. Mit cselekszik ezért a

szőlőnek ura azokkal? Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.”

Itt az Úr önmagáról beszélt, mint akit az Atya a megbecsülé-
tés elvárásával küldött el! Mikor ez a reménye tragikusan
meghiúsult, **a gyilkosságot a példázatbeli szőlősgazda ke-
ményen megtorolta, nem pedig elrendelte!** Ismét világos
értékelés az Úr Jézustól, - Pál által a Róm 3, 25-ben leírt, - és
egyéb hasonló szellemű tévhiedellel szemben.

5.6

Az eddig felsorolt tökéletes bizonyító erejű ellenérvek
után már azért sem állhat lenn Isten által eleve elrendelt he-
lyettesítő véres engesztelő váltságahalál (Róm 3, 25.) szüksége,
mert a „**Ne ölj**” szigorú törvényét **Ő mondotta ki!** Teljes
képtelenség **Mennyei Atyánkról azt feltételezni, hogy a vi-
lágtörténelem legigaztalanabb bestiális gyilkosságát éppen
Ő rendelte volna el, saját megbékülése áraként!**

De még csak az igazság törvénye kielégítése címén sem
tehetta, mert azt is **Ő mondotta ki, hogy: „...amely lélek vét-
kezik, annak kell meghalnia.”** (Ezék 18, 4.) E tárgyban ér-
demes a Heidelbergi Káté 106. kérdésének válaszát is mélyen
átgondolni.

5.7.

Hogy mennyire nem lehet az emberi bűn Istenünk ha-
ragra gerjesztője, arról a 3. fejezet 99-100. oldalán található
idézetek is tanúskodnak. Természetesen itt már az Úr által ki-
nyilatkoztatott - bűnös ember = bukott angyal azonosság, -
illetve préegzisztencia és reinkarnáció, azaz Isten egyetemes
hazavezető kegyelmi rendjében kell gondolkodnunk. Az idé-
zetekben ugyanis a mindenkori bűnök azonos elbánással való
megtorlásnak látszó, **de valójában csak javító célzatú átélési
kényszeralkalmazásáról van szó, mégpedig az Úr szavai
szerint a legpontosabb viszonyosság alapján, esetleg a siker
érdekében meg is tetézve.** (Mk 4, 24.)

A bűn tehát ezen az alapon mindaddig ismétlődik, míg a lassú, de mégis folyamatos megtérések folytán a bűn (és a velejáró halál) térfele meg nem üresedik. Mi is lenne, ha Isten „hangulata” eme örökkévalóságok alatt állandóan háborogna a törvényszerűen ismétlődő, bár megtérések folytán egyre fogyatkozó bűnelőfordulások miatt? E ponton még azt is látnunk kell, hogy „isteni haragra” okot adó történések, a teremtésnek csak a példázatbeli századik juhval (L 15, 4.) jellemzett, **viszonylag** (!) parányi részének, gyógyító, visszajavító helyeire, pl. Földünkre korlátozódnak, míg az isteni kedélyállapot jó alaphangulatát a kilencvenkilenc juhval ábrázolt, Őt értő és mindig hű szellemi teremtményeivel kiépült boldog harmónia szabja meg! Annál is inkább, mert az Atya az elveszettek megkeresésének gondját az Úr Jézusra bízta, és ezáltal csak „némi” **idő kérdése, hogy az „egy akol - egy pásztor” állapot megvalósuljon.**

Egyébként az embernek illenék végre a szerénység minimumát felvéve elszakadni attól a gyermekes elképzeléstől, hogy a fényévek ezermillióval is átfoghatatlan teremtettség - milliárdnyi tejútrendszer, szellemseregekkel benépesített csillag-óceánjainak - teremtő Ura a „lelkéből lelkedzett”, de hozzá képest mikrobánál is kisebb ember bűne miatt valamikor is „rettenetesen” haragudott volna. Inkább szánalom és mentő szeretet érzése ébredt, amikor a parányi teremtmények bűnének „híre” felhatolt az egeknek égéig, Isten „lakóhelyéig”.

A bűnök között botorkáló emberiség ebből való kivezetése nem igényel személyes isteni beavatkozást, mert a „büntelenítés” személyre szabott feladata Messiásunk szellemi vezetése alatt álló „kisebb” mennyei hatalmasságok, azaz Szent Szellemelek hatáskörébe van utalva. (ld. 8. fejezet). A fentiek összegzéséül kimondhatjuk, hogy először is a bűn - elenyészéséig, - törvényszerű ismétlődése^{54*}, majd pe-

⁵⁴ * Mt 18, 7. „Mert szükség, hogy botránkozások essenek, de jaj annak az

dig az Isten és ember között lévő mérhetetlen nagyságrendi különbség miatt sem állhat fenn mennyei Atyánk „rettenetes” haragjának lehetősége, következésképpen a véres helyettesítő engesztelő váltságshalál szolgáltatásának szüksége sem!

5.8.

Az 5.1-5.7. pontokon túlmenően: szem előtt kell tartanunk, hogy mennyei Atyánk **a szabad akarat ajándékozásával eleve kétesélyes választás lehetősége elé állította teremtményeit.** Az engedelmesség haladást ígért mennyei magasságok felé, míg a lustaságra, hűtlenségre süllyedést, szegényedést, szenvedést helyezett kilátásba a mennyei rendtartás.

Isten mindentudó bölcsessége számolt az ellenszegülés előfordulásával, hiszen erre egyenesen lehetőséget adott! Miként gyúlt volna hát emiatt „rettenetes” haragra? Ehelyett az eleve kilátásba helyezett bezáró és korlátozó törvények hatáskörébe utalta az engedetlen szellemeket. Ezek az isteni légkörtől való elszakadás miatt - az azt kellemessé tevő szeretetben és értelemben megszegényedve - egymásnak mind kellemetlenebb társaságává váltak, egészen az önzés, irigység, gyűlölet érzések mértékéig, amint Földünkön oly szemléletesen tapasztalhatjuk az Úr Jézus által kinyilatkoztatott bukott angyal = bűnös ember azonosságának megfelelően.

De minthogy Isten nemcsak igazságos, hanem a gonosz miatt is bánkódó bölcs mennyei Édesanya, **a hűtlenek szenvedéseit igei támogatással kapcsolva, egyben megtérésük hajtó motorjává tette!**

Mint láttuk, a tékozló fiút is a nélkülözés és szenvedés indította vágyódó emlékezésre, majd pedig a hazavezető út megtételére! Erről elég ennyi, mert csak idő kérdése, és a megtérésnél tartunk, ami felett a mennyben nagyobb az öröm,

embernek, aki által a botránkozás esik.” A Föld szellemi színvonalával ez most még összeegyeztethető!

mint a soha el nem távozott igazakon! (L 15, 7. 10.)

Így nyeri vissza Isten a saját fejük után indult engedetleneket! Azzal pedig, hogy visszafogadja őket, olyan erős kötődést épít fel maga iránt, ami könnyen egyenértékű lehet a tőle soha el nem távozottakéval... Mindebből az eddigi pontok megerősítését kapjuk.

Istennek van szeretete, türelme, igazságos és bölcs módszere (szent Igéje és a reinkarnáció által) engedetlen gyermekei visszavezetésére. **A bűn látásán nem gerjed „rettenetes haragra”, hanem jót tesz gyűlölőivel, akiket a saját maguk által választott kemény úton, de szent Igéjével mindig támogatva épít újjá ismét országa számára.**

Összegzésül: megint csak ott tartunk, hogy ha nincs isteni harag, kell-e akkor valamit is ártatlan istenfiúi vérrel kiengesztelni?

*

E bizonyítéksor a Szent Szellem belső bizonyágtétele nyomán állott elő azért, hogy a **mennyei Atyánk iránti bizalom kialakulásának legnagyobb akadályát eltávolítsa!** Nagyon sajnálatos, hogy az egyház nem érzekelte azt a mérhetetlen taszító erőt, amelyet Megváltónk szenvedésének hű ecsetelésével a gondolkodó emberben ébresztett, - e szörnyűségeket (úgymond) eleve elrendelő (?) Istennel szemben! (Róm 3, 25.) Miközben minden együttérzést, sajnálatot és mély hódolatot az Úr Jézus mellé állított, annál határozottabb ellenérzést keltett - a mindezt elkívánó(???) Isten ellenében!

Ma (a legegyszerűbb sebészi beavatkozást is érzéstelenítéssel enyhítő korunkban) még **ellenszenvesebbé torzul a golgotai szörnyűség láttán megenyhülni mutatkozó**, - (bántóan tévesen bemutatott) **istenkép**. Nyomában kérdés ébred: „Miféle érzésvilág az, amely ilyesmit igényel a maga megbékítésére? Ez lenne a mi mennyei Édesatyánk?” Ilyen hirdetések után Isten mérhetetlen jóságáról bizonyosságot tenni teljesen komolytalan és hiábavaló erőpazarlás! Állításunk az egyre

gyorsuló elvilágiasodásban kemény igazolást kap!

A bizonyosság-sor (1 - 8.) átgondolásának alaposságával arányban tűnik elő a téves, valótlan elvi alapú eddigi megváltástan visszasságának megdöbbentő mértéke.

Amikor barbár, gyilkos engesztelő elégtétel szükségét hirdeti meg ott, ahol erre az Úr Jézus egyedül mértékadó bizonyágai szerint nemcsak hogy elvi alap, azaz isteni harag sincs, hanem mindezek helyett olyan nagylelkű isteni intézkedés érvényesül, mint a reinkarnáció és Ige általi újjáépítés, egyetemes hazavezetés, amelyről az egyház legfinomabban előre-érző őrállói is csak teljesen körvonalazatlan, halvány reménységet táplálhatnak!

Ennek alapján kérdezzük:

Az el sem képzelhető jószág helyett - **a legvisszataszítóbb barbár primitivitás (golgotai kivégzés) - Istennek tulajdonítása, - nem meríti-e ki a a legcsúnyább istenrágalmazás, sőt káromlás ismervét? Még akkor is, ha ez az egyházak részéről a legjobb szándékkal, nem tudatosan, és akaratlanul történik.**

Bár teljességgel mégsem menthető, mert a véres megváltás taszító jellegén és titkán az egyházaknak bőven volt idejük évenként ismétlődő időszerűségek alapján lényegre menő és sokszempontú átgondolására!

Ez az istenrágalmazás méltó párja a kettős predestináció elvető oldala, - Istent mérhetetlen durván sértő - tévtanításának. Szeretnénk meglátni, hogy a véres váltságshalál eleve elrendelésének hirdetésével elkövetett istensértés - mielőbb - említett párja sorsára kerül, és ezáltal:

- Felmenti Istent az - így ugyan soha ki nem mondott, - de lényege szerint mégis „előre megfontolt szándékkal és különös kegyetlenséggel, - fia terhére végrehajtott gyilkosság” - értelmi szerzőségének vádja alól. **(A ma embere azonnal így sorolja „osztályba” a golgotai tragédiát.)**

- Megfosztja a Sátánt - Isten szent lényé - látszólag írott Igén nyugvó - rágalmozásának további lehetőségétől (eleve elrendelt véres engesztelés hirdetése) - ami már jó ideje csírájában fojtja el korunk gondolkodó emberében a mennyei Atya iránti bizalom kialakulását. Mindez pedig - hozzá méltó ravaszsággal - nem is saját sátáni gárdája, hanem Isten szolgálói hivatásbeli tevékenysége útján megy végbe, valahányszor és valahol a golgotai tragédia szóban vagy írásban említésre kerül!
- Véget vet a Heidelbergi Káté 60. kérdésének válasza értelmében, némi iparkodás melletti nyugodt üdvösségvárásból származó csalódások sorának, **mert az Úr Jézus csak teljes belső és külső átalakulásunk megtörténte után hatalmaz fel efféle remények melengetésére.**
- Helyet ad az Úr Jézus „szellemi” megváltás szemléletének - „A szellem az ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek melyeket én szólok néktek, szellem(iség) és élet.” (Ján 6, 63.) - tétel alapján, **amely mód az egyetemes hazavezetésnek egyetlen hatásos eszköze és útja.**

*

Az eddig hirdetett „**engesztelő vérközpontú**” **megváltástan legfőbb elvi alapjának megdőlése**, majd pedig kétezer éves, - de századunkban különösen hitrombolóvá lett tévedés - káromlásnak minősítése után, ismét az Úr Jézust idézve szólunk kell, **az Ő kereszthalálának teljes önkéntességéről**, amely szempont a golgotai áldozat eleve elrendeltsége tévhiedelmének egyeduralkodása alatt kellő figyelemre nem tarthatott igényt! Az Úr szabad elhatározását a J 10, 18-ban olvasható szavai adják tudtul:

- „Senki sem veszi azt el éntőlem, (ti. az életet) hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.”

E kijelentés alapján Isten szent lényé újabb bizonyossággal mente-

sül az Úr Jézus halála eleve elrendelésének terhétől. Ennek kihatása a mennyei Atyánk iránti bizalom építésében alapvető fontosságú!

A keresztény hittan téves vérközpontúsága abból a majdnem általános emberi fejletlenségből ered, amely a látható mozzanatok mögötti szellemi célt nem képes érzékelni. Így történt Urunk földi működésével kapcsolatban is, amikor a három éven át hintett, minden élet alapját képező **szellemi kincs helyett, golgotai véráldozatát látták küldetése lényegének.**

Ezáltal a kísérő körülményt tették meg jövele céljának! Erre már csak azért is hajlamos a földi ember, mert az Úr élete nagyobb történéseit méltatni, évente ünnepelni viszonylag könnyű dolog, míg az Ő tanításainak szellemében minden percet, órát, napot, évet megharcolni, - már teljes lelki-erőbevetést igénylő feladat! Az egyházak tehát a könnyebb részt, a véres váltságshalál méltatását választották tanaik tengelyéül. Lényeg nem-látásuk sajnálatos, tévedésük a Szent Szellem bizonyoságtételének fényében nyilvánvaló!

*

Egy másik szempontot is megvizsgálunk, melynek nagy része van a vér által való megváltás tévhitének kialakításában. Hogy **tökéletes megtisztulás és megszentelődés állapota egy életen belül nagyon ritkán áll elő**, ezt mi készséggel elismerjük, sőt állítjuk. **Ezért is kellett a keresztény hittan megváltástanába a Krisztus érdemében hit által való részesedést beiktatni**, mert a hittani tételeket megszövegező egyházatyák maguk is tudták, hogy egy emberélet komoly elhatározások és igyekvés esetében is kevés az Isten törvényével való szembenállás feladására.

Viszont az újratestetöltés rendjét nem ismerve, mégis kénytelenek voltak a menny várományosát valamiképpen a tökéletesség állapotába juttatni, miután meg van írva, hogy oda semmi tisztátalan be nem mehet! Ezt annál is inkább megtehették, mert a **Krisztus érdemeiben való részesülés feltételezett**

tökéletessé tevő hatása ugyanolyan érthetetlen, mint az őszülők által elindított bűnfolyam - reánk, - késői utódokra való átvezetése leszármazás útján!

Az egyházatyák nem értették az elsőt (eredendő bűn) sem, de mit tehettek mást abban az időben: ha Isten megtűri a bűn továbbvitelénél az értelemellenes és igazságtalan megokolást, miért ne lehetne a megváltás is hasonlóan emberi ész és igazságérzet által el nem fogadható módszerekkel megoldva.

Az egyházatyák még teljesen az apostolok **őszövetségi szellemiségét szívták magukba**, akik haragvó, és csak vérrel kiengesztelhető Istenről tudtak, akinek intézkedései a „könyörülök, akin könyörülök” elv alapján emberi értelemmel nem voltak követhetők. Ez az idézet az egyházatyák előtt **Istent szégyesnek és személyválogatónak állítja be**. Aki pedig ilyen, az miért ne lehetne ridegszívú is (örök kárhozat). Ezekből az összetevőkből állott elő a csak vérrel kiengesztelhető haragvó Isten hirdetése!

El kell tehát szakadnunk végre a vér büntörítő erejében való tévhittől abban az értelemben, hogy Isten haragját kiengeszteli, és mi büntől mentesekké válunk Isten előtt a Krisztus érdemeiért!

De annál inkább **hinni kell**, mert hinni lehet - a Krisztus vérének büntörítő erejében, abban az értelemben, hogy az Ő vérével és **élete odaáldozásával igaznak pecsételt tanításai életre vezetnek**, és megtartásuk által a bűn valóban kitoröltetik az ember életéből.

Így valóban büntörítő az Ő drága vére! De az Atyára nézve nem mindegy, hogy melyik értelmezést hagyjuk érvényben. Az első értelmezés egyszerűen nem alkalmazható a mi Istenünkre, mert Ő nem haragvó és bosszúálló Isten, akit csak kiömlő **ártatlan vérrel lehetne vagy kellene kiengesztelni**.

Van egy megoldás, hogy a vérnek értelmet adjunk Pál, János és Péter írásaiban, ha a vér szót igazság szóval helyettesítjük. Ebben az esetben nem veszünk erőszakot Isten Igéjén, mert

az Úr által igen gyakran használt képes beszéd alapján egyenesen reámutat, hogy nem szó szerint értendő a vérrel kapcsolt mondanivaló!

- „Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá, ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.” (J 6, 51.) Egészen természetes, hogy **itt is az Úr igazságával való élest kell érteni**, mert csak az ad örök életet!
- „Ha nem eszitek az Ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő véré, nincs élet bennetek.” (J 6, 53.) Úgyszintén ez értendő a vérre is! Ahogy azt a protestáns felekezetek értelmezik: amiként a kenyér és bor eljut testünk minden sejtjéhez, hogy annak éltető tápláléka legyen, úgy kell, hogy az Úr Jézus igazságai is eljussanak lelkünk minden részébe, hogy élővé tegyék azt!

Csak így - **képletesen - van értelme a vér említésének!** Nem veszünk továbbá erőszakot az Igén azért sem, mert végre 1 Ján 5, 8. versén világosan élénk adatik, hogy e Földön minemű szerepe van a vérnek: „És hárman vannak, akik bizonytságot tesznek a Földön: A Lélek, a víz (Ige) és a vér; és ez a három is egy.”

A vér mely kiömlött a Golgotán, hitelesítő pecsét volt mindarra, amit az Úr tanított! Csak azok az eszmék élnek maradandóan e bűnös, érdekektől mozgatott világban, amely mártírokat, vértanukat tud felmutatni! Ilyen eszme a szabadság és a szeretet!

E világ romlott, önző embere csak annak tud hinni, aki a hirdetett eszmék hitelesítéséért nyugodt megfontolással az életét is oda képes áldozni! Ekkor meggyőzést szerez, hogy nem valamely olcsó vagy hamis érdekből szólt a beszélő, mert a drága pecsét (a vér) ráütetett a hirdetett tanra!

Az Atya és a Fiú tudták, hogy a Földre internált, fizikai testben élő bukott angyalok semmiképpen nem hisznek a megmentésükre utánuk leszállt Megváltó tanácsainak, **csak ha a teljes önzetlenséget és még a bűnös emberi kőszíveket is**

megindító szeretetet bizonyító véres áldozat meghozatik. Ahol hatástalan volt az Úr isteni képessége, mert beszédének ereje a bűn tömény sűrűsége miatt behatolni képtelen volt, ott Ő sem tehetett mást, mint megnémult, és áttért e bűnös, süket, vak és gyilkos nemzetség által egyedül érthető nyelv használatára, a vér által való bizonyágtételre. Egyedül az Ő újra és újra elhangzó tragédiája tudja gondolkodásra indítani a gondolkodásra lusta, e világnak élő bukott angyalt, a bűnös embert.

Ezért kellett az Úrnak kiinni a keserű poharat, melyet az Atya adott neki a J 18, 11. bizonyága szerint, ami **felett azonban állandóan látnunk kell az Úr golgotai áldozatának (a J 10,18-ban kinyilvánított) teljes önkéntességét!**

Tehát szó sem lehet az Úr kereszthalálának Isten általi eleve elrendeléséről még a Róm 3, 25-beli páli vélemény ellenére sem, mert itt is kötelesek vagyunk a teljes önkéntességről adott **jézusi nyilatkozatot döntőnek elfogadni**, - és nem e súlyponti kérdésben elfogadhatatlan félreértelmezést - az idők által is cáfolt tévedést papírra vető szolga szavai felett!

Az Úr eljövételét és szenvedését hírül adó ószövetségi **próféciák sokaságból sem ezek eleve elrendelt voltát, hanem az isteni „előretudás” megnyilatkozását kell érteni**, mert a mentés e módozata (önkéntes önfeláldozás) az Atya és Fiú között, - már az angyalbukás „idejében” tisztázott volt, - a Zsolt 40, 7 -11-ben írottak értelmében!

Igen, azért szereti az Atya a Fiút, mert az Atya és az elveszettek iránti szeretettől indítva elvállalta, e szörnyű kínhallal végződő bizonyágtévő tanító küldetésnek fájdalmas végigjárását! Lássuk meg végre, hogy az **Úr véres életáldozata nem Istennek, hanem az emberért meghozott önkéntes szeretetáldozat volt!**

Minden kerülgetés nélkül kimondjuk: munkánk egyik fő célja: ennek a szörnyű, sötét, Isten szent felségét mérhetetlenül sértő félreismerésnek megszüntetése. Ítéljük meg, nem jogos-e a tömegek vonakodása az eddigiek szerint

bemutatott istenképtől. Bizony jogos! És maga az Úr Jézus is bizonnal feljajdul, amikor áttekinti mindazt, amit az Atyáról hirdetnek! Ezért telik oly lassan az Ő akla, mert a pásztorok akaratlanul is ellentmondásos, bántóan hamis képet mutatnak fel róla bizonyosságtételeikben.

Az Istenről alkotott emberies kép kialakulása részben az alábbiakkal is magyarázható: Istennek van két elve, amit nem a kellő értelemben ismertek fel az Ő szolgálói. Olvastak az Igében az Ő kegyelméről és igazságosságáról. Sajnos, az elsővel kapcsolatban az ragadta meg őket: „kegyelmezek, akinek kegyelmezek!” Ezt hirdették Róla, és ezzel - az újrateremtőtörvénye ismeretének hiányban - sok kárt tettek az Isten abszolút igazságosságába vethető hitben!

Azt hirdették, hogy Ő szuverén Úr, és hatalmában van belátása szerint kegyelemre vagy elvetésre! Mint láttuk, erről szó sem lehet, mert Ő nem személyválogató. Igazságosságáról pedig azt hirdették, hogy a bűnt könyörtelenül megtorolja!

A megrögzött gonosztevővel szemben, akiben a javulás szándékának árnyéka sincs, **nevelési célból** valóban ez áll fenn, de a megtérővel szemben szó sincs megtorlásról, bűnhődtes-ről!

Szeretnénk az Isten Szent Szelleme újabbkori kijelentései alapján helyes képet adni e kérdésekről a következőkben: Isten minden egyes teremtett gyermekéhez először: kegyelmes! Nincs kivétel annak az Igének értelmében, hogy „kegyelmezek, akinek kegyelmezek!” (II.Móz 33, 19.) Ő mindenkinek kegyelmez!”...Hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pét 3, 9.) Akik elfogadják a felkínált bűnbocsánatot és gyökeresen elhagyják az ellenkezést, és élük a megváltó Igét, azoknak bűnéről emlékezés nem leszen!

De itt a leglényegesebb pont:

Ő kérlelhetetlenül igazságos Isten, mert csak az őszinte megtérés árán fogadja vissza bűnökben járt gyermekeit! Itt nem érvényes az az Ige, hogy „kegyelmezek, akinek kegyelmezek”. **Kegyelmez Ő minden gyermekének, ha megtér! Kivétel e követelmény alól nincs!** A kereszten megtérő latornak adott vigasztalás is igen sok félreértésre adott alapot. Az természetes, hogy a magába szálló lator az Úr vigasztalásával szívében nem a megátalkodott lelkek számára fenntartott - (szellemi értelemben véve) - kemény és hideg légkörű szellemi hajlékba került, hanem a töredelmes lelkek Isten előtt is kedves csoportjába. De ezzel még nincs Istennél az ügy elintézve!

A késői megtérés igen hasznos jelenség ugyan, de nem jár a róla hirdetett következményekkel, mert minden megjavulási szándéknak erőpróbán kell átmennie; míg ez több ízben jól nem végződött, nem jelenti a bűntől való végleges megszabadulást. Erről a kisértő hajlékba hét más, magánál gonoszabb társával visszatérő kísértő példázata világos tanítást ad, saját gazdag tapasztalatainkról nem is beszélve! (Mt 12, 43 - 45.) **Hosszú életeknek kell az ember felett elmúlni,** és ez alatt sok kísértő próbaalkalomnak előállni az illető bűn szempontjából, és ugyanannyi sikeres megállásnak! Csak ha ezekben teljes érzéketlenséget tanúsított a bűn csábításával szemben, akkor lehet kiépült ellenálló erőről, a halálból való fel-támadásról és Isten országába való visszavételezéséről beszélni.

Isten nem hamarkodja el ama bizonyos menyegzői ruha adományozását! Hogy a hiányzó menyegzői ruha példázatában foglaltakat helyesen értelmezzük, elmondotta az Úr a kegyetlen szolga példázatát is! Abban azt látjuk, hogy a szolgának adott engedmény - adósságának teljes elengedése, - az intelem ellenére sem hozta meg azt az eredményt, ami logikus és várható lett volna.

Ugyanis az emberi természet bűnökhöz tapadtsága nem szüntethető meg bocsánatadással, elengedéssel. Sokkal mélyebben gyökereznek azok. Látjuk, a szolga lelke sem

formálódott irgalmassá a legkevésbé sem. Nagyon szükséges volt neki a tömlöc sötétsége, hogy a szolga urának szemrehányó szavait jól átgondolja, és legközelebb azok szelleméhez szabja tetteit. (Mt 18, 23 - 35.)

Látjuk tehát, hogy **semmi garancia sincs** az elengedett büntetések nyomán elvárható hálára és ennek átformáló hatására. Nem elég csak az Uram, Uram hangoztatása, szükséges az annak szellemében való hosszabb munkálkodás, hogy lehetőség adassék a szájon hangzottaknak - tettekben való alapos bizonyítására. Isten nem pusztítja el a bűnöst, mint némely bibliai csoport tanítja, hanem nagylelkű atyai szeretettel, bölcsességgel és türelemmel visszavezeti az atyai hajlékba, de visszafogadás előtt bizony ízekig és veséig ható vizsgálatnak veti alá a megtérőt. **Kegyelmének mérhetetlen gondoskodása segíti lépésről lépésre a tisztulás útján, de követelményeket is állít vele szemben.** Isten nem adott az Úr Jézusban olyan megváltót, aki **a személyiség önkéntes gyökeres megváltoztatása nélkül adna üdvösséget.**

*

Miután a keresztyén hittanok az Úr megváltó tevékenységét – ezidáig mondhatni kizárólag - a golgotai áldozatban látták, nagyon szükséges kifejtteni a megváltás eddig elhanyagolt, kellő súllyal nem értékelt részleteit is a Szent Szellem kijelentései alapján.

Nemde, ha egy bizonyos eredmény elérése sok tényező egymásba kapcsolódó összműködéséből áll elő, akkor minden működő tényező egyaránt fontos és nélkülözhetetlen annak az eredménynek az előállításában, amint egy teherhordó láncnak is minden szeme egyformán hord. A megváltás kérdésénél azonos a helyzet! **A mennyből - lázadó ellenkezése folytán eltávolított bukott angyal mennybe való visszajutása a feladat!** (Tehát a földi embert el kell odáig vezetni, hogy a menny ismét befogadhassa.) Ennek mikéntjéről beszélünk munkánk egész terjedelmében, most a Megváltóra nézve vizsgáljuk a kérdést, mit tett Ő ennek érdekében!

Az Atya kegyelmi elgondolásait a Fiú hajtotta végre!

Először is a meghasonlás kaotikus állapotából kivezetendő bukott szellemek számára lehetőséget kellett teremtenie, hogy a törvényt, amellyel szembeszegültek, ismét szívük legfőbb és egyetlen uralkodó eszméjévé tehesék.

- **Ezért lakóhelyekké kellett rendezni azt a káoszt, ami a bukottak törvénytelen munkálkodása folytán előállt.** Az Úr Jézus ezt az Isten Igéje tanúsága szerint: Ef 3, 9.; Zsid 1, 2 - 4.; J 1, 10. - elvégezte, tehát **a megváltás első fizikai alapfeltételeként megalkotta a Földet** – (és most ne hunyjuk be szemünket a földi tudomány állításai előtt sem) - a légnemű, folyékony, képlékeny, szilárd állapotok egymásutánjából a mai alakzatra, - elképzeltetlenül hosszú világekorszakok lassú lepergése folyamán!
- **A második lépés a benépesítés volt. A bukott angyalok szellemi teste számára fizikai testet kellett megnyilatkozási eszközül formálnia,** hogy (előző fejezetünkben bőven tárgyalt „menetrend” szerint) a bukott angyal fizikai, érző, fájó testben kapjon automatikus oktatást arról, hogy a törvénytelenesség fájdalmat, a törvény követése jót, enyhülést szül. Azt is kifejtettük, hogy ez a módszer igen lassú és nagyon fájdalmas átélés nyomán tud csak igen kevés előrehaladást felmutatni, - lévén a nevelési folyamatba bocsátott lélek az Isten országa rendjének csúfolója, rontója, ellensége, - mint fizikai testbe plántált bukott angyal.
- **Ezt a sok fájdalmas átélést lerövidítendő céllal adott útmutatást,** törvényt az Úr Jézus az Ő prófétái által, hogy betartásukkal a földi emberruha lakója - a sötétség angyala - ismét a világosság és élet képviselőjévé lehessen. Az egész Ószövetség az Úr Jézus áldozatos küzdelmét tárja elénk, amint szeretettel tanácsolja, vezet, feddi, fenyegeti, ítéli Izraelt, és számtalanszor megkönyörül

rajta.

- **Amikor az ószövetségi törvény előmunkálta Izraelt annyira, hogy Isten dolgainak megismerésében egy újabb lépést tehetett, eljött az Úr Jézus személyesen, hogy az Atyáról, önmagáról és Isten országáról helyesebb képet nyerjen az ember, ami által életét céltudatosabban tudja az Isten országa elnyerésének munkájába beállítani. A menny dicsőségét, az Atya közelségét feláldozta, hogy az ember is részesülhessen ezekben! Eljött a bűn, e sötét, undorító és kegyetlen barlangjába, szentvedte ennek fojtó légkörét, küzdött a lelkeket fogva tartó sötétséggel, és végül a vérét ontotta mindazért, amit tanított, hogy kiáltó tanúbizonysága legyen az általa mondottak igaz-valóságának.**
- **Ma sem nyugszik tétlenül, hanem az Igazság Szent Szellemei útján eszünkbe juttatja, amiket mondott földön jártakor, minden ismeretre elvezérel, és azt a sok mondanivalót, amit életében éretlenségünk miatt el nem mondhatott - (J 16, 12 - 15.) - közölteti számunkra.**

Látjuk tehát e gyarló összefoglalás alapján, hogy az Úr Jézus megváltó tevékenységét nem lehet véres golgotai áldozatának tenyérére redukálni, amint ezt a keresztény felekezetek teszik.

Kérdezzük testvéreinktől, hogy az Úr Jézus megváltói tevékenységéből melyik részlet hiányozhatna? Egyetlen egy főelem sem hagyható ki a megváltást adó tényezők közül: **Tehát a világteremtés, emberteremtés, törvényadás, földre jövele, tanító munkája és véres bizonyágtevő halála, valamint a Szent Szellem által való egyházépítés, - mind egyformán fontos alkotói az úr megváltói munkájának.**

Bár nem akarunk méltatlan létünkre képességünket meghaladó kérdésekben véleményt nyilvánítani, de megkérdezzük: mi nagyobb áldozat és feladat az Úr számára: a Föld fundamentumának felvettése óta munkálkodni és küzdeni az embe-

ri sötétséggel, értelmetlenséggel, bűnnel, vagy a kb. 24 órányi elfogatási és kivégzési eljárás?

Úgy gondoljuk, hogy az előbbi több energiát, szeretetet igénylő feladat! Ne tünjünk hát az Úr golgotai áldozata lebecsülőinek, hanem éppen ellenkezőleg, - hívjuk kedves testvéreinket, hogy az **Úr iránti hálás csodálatunkat és köszönetünket** sokszorozzuk meg, az Ő megváltói működésének, - a golgotai tragédia mögött fontosságban semmivel el nem maradó, többi része helyes értékelése alapján. A fentiekkel egyben a reinkarnáció általi „önmegváltás” gyakran hallható vádjának teljes alaptalanságát is bizonyítottuk!

*

Végül beszélnünk kell arról az állandó kihívásról, melyet a „vérközpontú megváltástan” jelent a hit ügyének egyetemes érdekével szemben, amikor bármely indításból ilyesféle megállapítások hangzanak: pl. „a sátán legyőzetett”, vagy így, múlt időben: „Jézus megváltotta a világot.”⁵⁵*

Napjaink lehangoló mértékű elvilágiasodását, valamint a sátánon is túltevő gonoszság tombolását látva, ezek az egyházi körökben használt közhelyek bántóan üres szólamként hatnak, és erősen veszélyeztetik a gondozásában lévő szellemi komplexum maradék hitelét!

A világon ugyanis nyoma sem látszik a sátán legyőzetésének, és a megváltottság jeleit is hiába keressük! (Megoldását a 9. fejezetben adjuk közre.) Így gyakorlatilag majdnem teljesen visszhangtalan a legodaadóbb egyházi hívogató is; - **a hívők szinte géttszerű zárt kört képeznek, a külvilág számára alig érthető** fogalmi és kifejezés-rendszerrel, titkokba burkolt elvi felépítésű - a ma embere számára érthetetlen

⁵⁵ * Az Úr halálakor kimondott utolsó szavát „Elvégeztetett” (J 19, 30.) a „vérközpontú megváltástan” vallói a megváltás lényegét adó befejező történésként értelmezik. Holott nyilvánvaló, hogy ez „csak” a szörnyű végű földi küldetésének elvégzésére szorítkozik, mert a megváltás folyamata majd csak aeonok elmúltával zárul le!

és hihetetlen hittannal.

*

De ha a tanaiban megújult egyház elmondaná, hogy: **„Földünk a teremtettség szellemi selejtjének egyik visszajavító-nevelő intézete,**^{56*} ezért van itt annyi szenvedés, mert itt jóformán tömény a törvénytelenység előfordulása, minthogy a bűnös ember nem más, mint bukott angyal.

De Isten nem haragvó hatalmasság, aki a tévelygőket örök kárhozatba taszítaná, hanem szerető mennyei Édesatyánk, aki a **bűnöst szent Igéje nevelő hatása alá helyezi, ha kell több földi élet egymásutánjában is. A visszajavulás „tananyagát” az Úr Jézus teljesen önként, az Atya és irántunk való szeretettől indítva hozta el az általa jó előre ismert, szörnyű golgotai kivégzéssel végződő missziója útján és árán!**

Ennek ellenére közénk jött, hogy nekünk menekülésünk legyen, és visszafogadtassunk az atyai hajlékba. Előbb-utóbb minden tévelygő bűnösnek meg kell térnie, mert Isten az elveszett lelkeket *addig* keresteti, *mígnem* megtalálja, mint a példázatbeli eltévedt bárányt és elgurult drachmát megkeresték. (L 15, 4 - 10.)

A megváltás lényege: a lélek és szellem tartalmának törvényesre formálása a türelmes Isten újjáteremtő Igéje által. Isten előtt nincs elveszett ügy!

A megváltás mindaddig tart, míg csak az utolsó tékozló - bukott angyal = bűnös ember - is vissza nem kerül az atyai házba, a „mennyeek országába”. Az „örömhír” e rövid - (akár egy levelezőlapon is elhelyezhető) összefoglalása - néhány részletkérdés pótlólagos megvilágítása és átgondolása után *érthetőnek, hihetőnek, vonzónak* tűnhet bárki számára,

⁵⁶ * Egy - a hasonló rendeltetésű bolygók sokaságából, amelyeket a rajtuk képviselt javulási fokozatoktól függően, - ridegebb illetve lágyabb szellemi és fizikai atmoszféra jellemez.

mert **nincs megterhelve a hagyományos keresztény hittanok ellentmondásos hittitkaival**, legfeljebb az isteni szeretet nagyságának e földön hihetetlennek tűnő mértékével. De a levezetést átgondolva, már ezt is lehetségesnek kell tartani! Az ilyen hittan hirdetése már nem vált ki ellenérzést, mert nem tartalmaz a valóság által lépten nyomon cáfolt szövegeket!

Ilyen vonzó hittan birtokába kerülhetne minden egyház már a közeljövőben is, ha becsületes átgondolások után az életmentő korszerűsítést önmagán végrehajtva, engedelmeskedne a Szent Szellem jelenkori minden igazságra elvezető szándékának.

6. A feltámadásról, illetve az élet utáni anyag-talan létünkről()**

Munkánk egész terjedelmében akaratlanul is a feltámadás menetét szemléltetjük kedves Testvéreinkkel. Ezért e külön fejezetben csak egy pár rövid megjegyzés és kiegészítés megtételére szorítkozunk. Mintegy összegzésül feltesszük a kérdést: **mi-ben áll a feltámadás? A feleletet az Úr adja meg:**

- „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem ha meghal is él, és aki csak él és hisz bennem, soha meg nem hal.” J 11, 25- 26.
- „A szellem az ami megelevenít, a test nem használ semmit, az én beszédem szellem és élet.” J 6, 63.

Tehát a feltámadás a mi Urunk Jézus!

Ha egy lélekben sok van Megváltónkból, vagyis sok van az Isten és embertársak szeretetéből, önzetlen áldozatkészségből, alázatból, igazságból, megbocsátásból, életszentségből és semmi ezek ellenkezőjéből, - **akkor ez a lélek feltámadt, és már ebben az életben átment a halálból az Életbe.**

Az egyházak a feltámadást sajnálatosan az Úr Jézus újból való földre jövele idejére teszik, és így hirdetik évszázadok óta. Pedig, - mint fentebb láttuk - ez nem áll ebben az

értelmezésben! Maga az Úr és Isten Szent Szelleme úgy tanítja, hogy a földi ember valóban az Úr eljövetelekor támad fel, **de nem a végítéletnek nevezett alkalomkor, hanem amikor az Úr Jézus az egyén életébe megérkezik, és boldogan mondhatja: élek többé nem én, hanem én bennem a Krisztus.**” Gal 2, 20. Nagyon szeretnénk, ha általánosan megszabadulnánk a test feltámadásának tévhitétől, az apostoli hitvallás állítása ellenére is!^{57*} Az Ige erről ezeket mondja?

- „Balgatag, amit te vetsz nem elevenedik meg, hanem megrothad.” IKor 15, 36.
- „Éppen így a halottak feltámadása; elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban.” IKor 15, 42.
- „Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test.” IKor 15, 44.
- „És tudjuk, hogy e testben lakván távol vagyunk az Úrtól.” 2Kor 5, 6.
- „Azt pedig állíthatom Atyámfiaim, hogy test és vér nem örökölheti Istennek országát, sem a romlandóság nem örökölheti a romolhatatlanságot.” IKor 15, 50.
- „Mert szükség, hogy a romlandó test romolhatatlanságot öltjön, és e halandó test halhatatlanságot öltjön magára.” IKor 15, 53.

Látjuk tehát, hogy a fizikai testnek feltámadásáról az Isten Igéje szerint szó sem lehet, - és nem értjük miért használják az egyházak az apostoli hitvallásban a „testnek feltámadása” fogalmazást. Testnek feltámadásáról csak abban az esetben beszélhetünk, ha test alatt „lelki testet” értünk. Erről pedig tudjuk, hogy Krisztus Igéinek élése által támad fel még a fizikai élet-

⁵⁷ * Az apostoli hitvallásban nem a test feltámadásáról, hanem a test újrászületéséről, - a reinkarnációról van szó! „Credo carnis resurrectionem” jelentése helyes fordításban: Hiszem a test újrakezdődését. Hiszem a test újránövkedését, hiszem a test újrajelentkezését, vagyis a reinkarnációt. Ezt vallja naponta minden egyház a dogma erejével, akár tud róla, akár nem!

ben, nem pedig a végítélet alkalmával:

- „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, íme újjá lett minden.” 2Kor 5, 17.

Egyébként a feltámadást az Úrral egyezően **Pál sem a halál alvásában lévőekkel, hanem az élő emberrel hozza kapcsolatba.** Íme:

- „Annakokáért, ha feltámadtatok Krisztussal, az odafelvalókat keressétek.” Kol 3, 1.

Ezt a jótanácsot Pál az élőknek - fizikai életükre vonatkozó hasznos útmutatásul adja, nem pedig porágyban, öntudatlanságban alvóknak! Teljesen egyező ezzel a következő ragyogó páli bizonyosság is:

- Fil 3,11. ”Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem (a feltámadást és a tökéletességet), amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.”

Itt Pál mintegy mérlegeli saját feltámadásának fokát! Ez azt mutatja, hogy már a földi **életünkben is időszerű lehet feltámadásunkról beszélni.** Mindezeket csak megerősítik az Úr Jézusnak e kérdésről mondott szavai:

- „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, - **örök élete van,** és nem megy a kárhozatra, hanem **általment a halálból az életre.**” Jn 5, 25.

Jelen, sőt múlt időt használ az Úr! Tehát már ebben az életben! Azért is nagyon reális az emberi életen belül bekövetkező feltámadásról beszélni, mivel az Úr Jézus a földön élő embert általában halottnak nevezi!:

- „Hagyd, hogy a halottak eltemessék az ő halottaikat, te jer és kövess engem.” Mt 8, 22.
- „Bizony mondom néktek, eljő az óra és az most van - mikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallják élnek.” Jn 5, 25.

Itt is a földi életben való feltámadásról beszél az Úr.

Az Ige - szellemileg értelmezett bizonyágtétele tehát egybevág a III. kijelentés erre vonatkozó tanításával: **Az Úr tanításainak átvétele és megélése által - a hiábavalóságok és bűnök vonzóerejéből kibontakozva, - e földi életünkben kell feltámadnunk.**

Ez a csere azonban csak egy versenyen felül értékes terület megpillantása, majd megszerzése vágyától felgyújtva sikerül. **Ilyen érték csak egy van: a Szent Szellem legújabb korunkban adott tanításai által érthetővé, hihetővé tett, - ellentmondásaitól megszabadított hittan.** Életfontosságú, hogy a széles tömegek ehhez minél előbb hozzájussanak. Felelősségünk egyetemes és mérhetetlen.

6/1. Az élet utáni, - anyagtalan létünkről()**

Mint láttuk, - a Szent Szellem jelenkori kiegészítő megvilágításai alapvetően módosítják a „végső dolgokra” irányuló elképzeléseinket. Megtudtuk, hogy az isteni tökéletesség megközelítésére teendő erőfeszítéseink (Mt 5, 48.) világekorszakokat is igénybevevő folyamata alatt sokszor fordul elő az eddig végsőnek hitt történések bevezetője, - a testi életünk letétele.

Ama valóban végső dologról majd csak akkor beszélhetünk, „ha méltókká tettünk, hogy ama országot elvegyük, hasonlókká lévén az angyalokhoz.” (L 20, 36.)

Viszont szükségesnek látszik e területtel összefüggő két kérdés tisztázása:

- **az emberi szellem halhatatlansága, illetve**
- **a testi halál utáni éber-mozgékony szellemi állapot bemutatása Isten Igéje alapján.**

Az ember szellemének halhatatlanságáról

E kérdést vizsgálva - az ember „halálmentességéről” kellene inkább beszélni. Azt megítélni ugyanis teljes határozott-

sággal, hogy az ember szelleme (pneüma) halhatatlan - vagy megsemmisíthetetlen, - képességeinken kívül esik, és közvetlenül kinyilatkoztatva sincs! Közvetve azonban nagyon világosan tudunkra adja Isten Igéje azt a kegyelmes Atyai eljárásmodot, amely - az emberrel kapcsolatban - gyakorlatban van!

Isten ugyanis magát mint szerető mennyei Édesatyát engedte a bűnös embernek bemutatni. Ez a beállítás már egészen határozott következtetések levonására alkalmas! **A földi szülők** normális körülmények között (keresztény erkölcsöt és Isten megtartó kegyelmét feltételezve) a világba lépéstől fogva kb. 20 - 25 éves korig **teljes figyelmükkel, erejükkel, értelmükkel és szeretetükkel felnevelik a gyermeket.** Szellemi képességeikhez mért oktatásban, szükség esetén fedésben részesítik, - jó esetben még felnőtt korában is!

Erről nem kell sokat beszélni, majdnem mindenki boldog részese volt szülei gondoskodó szeretetének! Nos, ha Istent szerető Édesatyaként állította elénk az Úr Jézus, akkor ezzel az embernek teljesen határozott kinyilatkoztatást adott! Ha Isten eljárásmodját kutatjuk pl. a makacs bűnöző emberrel szemben, akkor nem kell, - de nem is szabad másként vélekednünk Róla, mint a földi atyáról tennénk! Természetesen a lépték nem azonos! Amennyivel magasabb a menny a földnél, annyival magasabbak Isten gondolatai az ember gondolatainál!

Ezenkívül az **Úr Jézus használt egy nagyon világos összehasonlító mértéket** a Mt 7, 11-ben:” Azért ha ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?”

Miután a halhatatlanság kérdését vizsgálva egyedül Istenre tekinthetünk válaszáért, - tegyük ezt meg egy teljesen szelős földi esetet feltételezve! Próbáljuk elképzelni, mit érez, és miként határozná egy földi szülő, ha a legmélyebb bűnbe süllyedt gyermekének sorsát a kezébe letennék? Természetesen - itt átlagot megütő érzelmi és értelmiséggel rendelkező szülőket

tételezzünk fel! Biztosak lehetünk abban, hogy közvélemény kutatás esetén **egyetlen választ sem kapnánk, amely gyermeke kivégzését óhajtaná**, hanem annál inkább olyanokat, amelyek a bűnös türelmes átformálását tartanak helyesnek és szükségesnek!

Nos, ha mi emberek gonosz létünkre tudunk a bűnös szempontjából helyes és hasznos véleményre jutni, mennyivel inkább tud a mi mennyei Atyánk ilyen alkalmazni! A földi ember előtt nincsenek nagy távlatok, 60 - 70 év - és mégis feláldozza a gyermek nevelésére ennek hatalmas hányadát - úgy, hogy közben igen sok mindenről le kell mondania! De megteszi, mert a szíve ezt diktálja!

Mennyivel inkább tudja ezt a mennyei Édesanya megtenni, aki előtt nincs idő, és akinek e munka semmi lekötöttséget nem jelent, semmiről le nem kell mondania, - sőt ha nem ezt tenné, akkor mondana le arról, amit a szíve diktál, mert Ő a szeretet!

Amiként tehát a földi szülő nem a gyermek elpusztításával oldja meg a bűn kiküszöbölését - úgy Isten sem! Hanem amiként a szülő állandó figyelmeztetéssel, intéssel, ha kell büntetéssel, de örökös megbocsátással vezeti gyermekét a csecsemőkortól az érett felnőtt sorba, úgy mennyivel inkább Isten?!

Szögezzük le tehát, hogy Istennel teljesen összeférhetetlen a gyermekei elpusztításának gondolata! **A bűnös sorsa sem elpusztítás, sem pedig örök kárhozat**, hanem isteni bölcseséggel, türelemmel és szeretettel történő **visszavezetés az atyai hajlékba!**

De mi lesz az olyan bukott angyallal, aki világekorszakok alatt sem tudott vagy akart, makacs bűnözésével felhagyni? És akikről azt írja Isten Igéje: „kitörlöm az én könyvemből” és „soha örökké nem leszel”!? (Ezék 28, 19.)

Istennek e tekintetben számba jövő kényszerű maximális ellenintézkedése abban áll, hogy **a megtérés iránt teljes érzéketlenséget tanúsító bukott angyalokat az önmaguk által szabad akarattal választott bezáró törvény hatóereje**

világkorszakokra terjedő álomba, teljes szellemi tompult öntudatlanságra zárja, hogy ezalatt minden romlott szellemi tartalom elmosódjon belőlük.

Ebből az álomszerű, teljesen öntudatlan állapotból való felébresztés mondhatni teljesen előlről kezdését jelenti minden élettevékenységnek. Ezek a halott energiák a természet felveztő karjaiban: ásvány-, növény-, állatvilág-, ősember-, kultúrember egymásutánjában járnak meg, át nem tekinthető hosszúságú életútjukat. Ez alatt az engedelmesekek vagy jobb belátásra jutott megtért, vele egykorú volt bűnösök már régen az Atya boldog munkásai közé tartoznak.

Mind az alvásba zárás, mind az ebből való ébresztés oly nagy időturnusokat ölel fel, hogy **tartamuk gyakorlatilag az „örök” kifejezéssel jellemezhető**. A világkorszakok alatti alvás felér a meghalással - létfelfüggesztéssel. **De örök halálról és megsemmisítésről mégsem beszélhetünk**, mert az egyénnek teremtése által Istentől ajándékozott örökéletű szellemi energia végső kifejlésében - világkorszakokon át való teljes öntudatlanság után Isten kegyelméből ismét életbe lendül, - a már érintett lassú körforgásba bocsátás és végül újra-egyéniésítés útján.

Emberiektől - isteni arányokhoz hasonulva, ezt tudtuk meg Isten Szent Szelleme tanításaiból a „soha többé nem leszel” szöveg és hasonlók valódi jelentését illetőleg! Emberi távlatok számára valóban „örök” kikapcsolást jelent az, ami Istennek mértékével nézve egy kis kényszerszüneteltetés! Mégis - a lényeg: **Isten édesatyai szívével összeegyeztethetetlen a bűnös megsemmisítése!**

*

A halhatatlanság kérdésében folyó fejtegetésünkben - félreértések elkerülése céljából - le kell rögzíteni, hogy: a lélek halhatatlanságának tana nem sérti Isten mindenhatóságát! **A romlott ember** a mindenhatóságot a teljes szabadság kiélési lehetőségének képzelettel, amit ha kezébe letesznek, bizonyos,

hogy bűn, - könny és vértenger jellemez.

De Isten kezében a mindenhatóság nem gyilkossági vagy hatalomvágy kiélését jelenti, hanem **a végtelen szeretet és bölcsesség munkálkodását!** Ne féljünk Isten mindenhatósága érinthetlenségének védelmében, - az ember szelleme halhatatlanságának lehetőségét megengedni. **Amikor Isten a teremtménynek szabad akaratot adott,** máris felfüggesztette saját mindenhatósága teljes érvényesülését! Isten ezt megengedhette, mert ennek a veszélyes ajándéknak kiszolgáltatása ellenére, - mindig abszolút Ura maradt a történéseknek!

A halhatatlanság minden népben, fajban és korban fellelhető hitét, az örök Istenből eredő származásra való ősemlekezés - nagyon gyengefényű, de mégis reménykeltő pis-lákolásának lehet tekinteni! **A tékozló fiú a legnagyobb nyomorúságban** és a legmélyebb érzelmi elszakadottságban sem felejtette el atyját és az együtt töltött életszakaszt, a ragyogó fiú-i állapotot! És miután **tudjuk, hogy a bűnös ember nem más, mint testet öltött bukott angyal,** - megértjük, hogy a földi embernek van mire emlékezni a lelke legmélyén, - az Istennél eltöltött boldog örökkévalóságokra, amelyből az engedetlenség bűne által önmagát zárta ki!

*

Hogy kedves testvéreink a szellem halhatatlansága, - illetve a halálban való öntudatos tevékenység állapotának elfogadására jussanak- Isten szent Igéjének építő szavával kívánunk szolgálni. Nézzük az első Igét, - az I Tim 6, 16-ot: „Kié egyedül a halhatatlanság.”

Ebben az Igében egyáltalán nem szabad a lélek halandóságának bizonyítékát látnunk! Bármennyire hasznos eszköze Pál az Úrnak, mégsem lehet alapos meggondolás nélkül ezt a véleményét ilyen egészen nagyfontosságú kérdésben, - minden vitát lezáró, és a netáni boncolgatás irányát eleve megszabó Igének tekinteni. A hívő ember válaszkeresése nem ítélné el, ha esetleg megírt hittételekkel szemben folyik is az - „**mert a**

szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (IKor 2, 10.)

Elvben igaz, hogy az abszolút halhatatlanság egyedül Istené, mert Ő minden jónak és törvénynek, szeretetnek és az életnek örök forrása. Ő el nem bukhat, és felette senki nem ítélkezhet. Mivel Őhöz képest minden - még a Fiú is - relatív (Az én Atyám nagyobb nálam” J 14, 28.) - így a Fiú halhatatlansága már viszonylagos, - de ismét elvitathatatlan! „Amiként az Atyának élete van önmagában, úgy adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában...” (J 5, 26.) Mi ez, ha nem annak kijelentése, hogy a Fiú is halhatatlan! **És nézzük meg, hogy ez az Istenhez képest viszonylagos, de mégis reális halhatatlanság még kik között van megosztva!** Az Úr Jézus a sadduceusok előtt bizonyosságot tesz arról, hogy pl. az angyalok sem halhatnak meg! Így érvel: „De akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak, mert meg sem halhatnak többé, mert hasonlók az angyalokhoz, és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadás fiai.” (Lk 20, 36.) Látjuk tehát, hogy **mind az angyseregek, mind pedig a valóban megtért emberek beláthatatlan tömege - részesedik a halhatatlanság ajándékában.**

Tanítványainak ugyanezt - így mondja: „És ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, **a szellemet meg nem ölhetik;** hanem attól féljete inkább, aki mind a szellemet, mind a testet elveszti a gyehennában.” Mt 10, 28.

A relatív halhatatlanság alatt sem azt kell érteni, mintha az ezzel bíró lélek megsemmisülhetne. Nem! Fentebb ki van mondva, hogy Isten testnélküli teremtményei, az angyalok meg nem halhatnak! **A testtel bíró teremtmény, az ember is csak testi állapotában hal meg.** Az „értelmes lelke” - szelleme, - meg nem halhat, mert azonos az angyalok értelmes lelkével, - lévén az ember Isten kegyelme által testbeöltöztetett bukott angyal. **A halál tehát csak a romlandó testre - a porsátorra vonatko-**

zik, - aki abból kiköltözik, - a testet mozgató szellem, - a test halála után az arra beosztott angyalok által (L16, 22.) vitetik azonnali minősítésre. Ha nem ütötte meg a mértéket és még nem méltó arra, hogy ama világot elvegye, akkor megy a kárhozát feltámadására. Az addig alvó lelkiismeret feltámad, - és égeti szüntelenül a sok helytelenségre való emlékezés, melynek helyt adott életében. Ez a sírás és fogcsikorgatás állapota. (L 13, 28.) Ebből csak nagyon határozott javulási szándék megszületése után van szabadulás egy újabb testet öltésbe.

De aki az Úrra hallgatott - szívébe fogadta tanácsait és azok szellemében érez, gondolkodik és cselekszik -, az megy az élet feltámadására - az felölti a halhatatlanságot abban az órában, amint testét munkája végeztével leteszi. Ilyenek - hála az Úr áldozatának, bizonyosan nagyon sokan vannak.

Tehát látjuk, hogy az Atya igen-igen sokak között osztotta meg a halhatatlanságot. **Az Úr Jézus, az angyalok és az angyalokhoz hasonlónak lett megváltott emberek, - mindmind részesei a halhatatlanság ajándékának!** Ennek értelmében tehát nyilván látjuk, hogy az 1Tim 6,16. „Kie egyedül a halhatatlanság” szövege a szellem halandóságának bizonyítására egyáltalán fel nem használható!

*

De láthatjuk a bukott angyalok osztályát is, az ősbukás ki nem deríthető évmilliárdjai óta. El nem vitatható, hogy gyakorlatilag ezeknél is megállapíthatjuk a halhatatlanságot, mivel e kivetett lelkek azóta élnek, és hatnak. Isten hosszútávú kegyelme embertestbe öltöztetve óhajtja őket az Úr Jézus által megkeresni, átnevelni és visszavezetni az atyai hajlékba.

Semmi ráció nincs abban, hogy vannak hú angyalok és velük párhuzamosan a bukott angyalok - ezek a fertőző góccok, azután van egy később teremtett emberiség, - amely **e fertőző góccok állandó elvesztő ostromában vergődik és hullik tömegében - a halálba!** Ebben semmi értelem és bölcsesség nincs!

Ha a gonosz végső sorsa a megsemmisítés lenne a megtérítés és visszavezetés helyett, - akkor Isten a bukott angyalokat már réges-régen, - még egyetlen ember elvesztése előtt megsemmisítette volna!

De Isten kegyelme az Ő örökkévaló lényéből - „lelkéből - lelkedzett”, - eltévedt és ellene fordult bűnös gyermekeit, atyai szereteténél fogva meg nem semmisíti, - hanem szent Igéjének életadó hatása alá bocsátva újjáteremti és visszavezeti az atyai hajlékba!

A lélek halhatatlanságának kétségbevonása a 1Tim 6, 16. téves alkalmazásán kívül annak a helytelen gyakorlatnak is következménye, mely szerint bizonyos értelmű eredmény elérése érdekében megengedhetőnek tartják a szolga szavának érvényesülését a szolga küldőjének szava felett! **Az történt ugyanis, hogy az Úr Jézus - kárhozatról szóló tanításainak fölébe helyezték az agg pathmosi látnok János - egy jelenésben kapott és leírt látását**, mely szerint a pokol és a halál végül a tűznek tava-ba vettetik az élet könyvébe be nem írott lelkekkel együtt. Jel 20, 14 - 15. Ezt az ígét pedig úgy értelmezték, mintha a tűznek tava megsemmisítő végállomása lenne az oda jutottaknak!

Az Úr Jézus megsemmisítésről nem beszél - tehát senkinek sincs joga ilyenről tanítani! Pl.:

Mt 13, 50.: „És tüzes kemencébe vetik őket, ott léssen sírás és fogcsikorgatás.”

Mt 22, 13.: „Akkor monda a király a szolgáltnak: kötözétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre, ott léssen sírás és fogcsikorgatás.”

Mk 9, 43.: „...jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel a gyehennára a megolthatatlan tűzre. Ahol az Ő férgök meg nem hal és tüzők el nem aluszik.”

Látjuk tehát, hogy a legilletékesebb nyilatkozó az Úr Jézus szerint: a szenvedés nevelése alatt álló bűnös lélek **mindig éber öntudatban szenved, megfordulásáig**. Szó sincs alvásról, vagy megsemmisítésről! Szeretnénk hinni, hogy igei

bizonyítékokkal eléggé megvilágítottuk az ember „értelmes lelke”, szelleme, Isten jóvoltából halhatatlan életének kérdését. Nem állítottuk, hogy Isten esetleg meg nem szüntetheti a bűnös teremtmény életét, létét, de azt is bemutattuk, hogy Isten gyakorlatában ez nem fordul elő, mert erre szükség nincs! **Ezért nevezik az Újszövetség négy könyvét örömhírnek, mert legbenső lényege, hogy a halálra méltó bűnös sorsának szép - jó - kimenetelt ad.**

6/2. A testi halál utáni öntudatos szellemi állapot bizonyítása. ()**

E fejezetet a szellem - testi halál utáni - alvásában hívő testvéreink figyelmébe ajánljuk és csak őmiattuk közöljük! Az e kérdésben fennálló látáskülönbség az ember teremtményének az I.Móz 2, 7. alapján való szemlélésből származik. Tudjuk, hogy az a szöveg csak két összetevőt említ az ember alkotójaként, a testet és az életnek leheletét - míg a legfontosabb alkotórészről az öntudatot hordozó pneümáról (az értelmes lélekről (Jób 20, 3.), - korszerűen - szellemről) nem tesz említést!

Holott tudjuk, hogy az, - egy különálló alkotó eleme a földi embernek (1.Thessz 5, 23.)^{58*}, nem pedig a test és az élet lehelete egyesüléséből állott elő! Az öntudat akkor előállana az állatoknál is, mert a Szentírás az állatot - (ökröt, szamarat, juhot) éppúgy léleknek nevezi, mint az embert (4Móz 31, 28.). Hiszen: „Ugyanazon lélek van mindenikben” és mindenik ugyanazon egy helyre megy, stb. (Préd 3, 19.) Nincs kétféle

⁵⁸ * Megjegyzendő, hogy eme íráshely magyar fordításai a „mind lelketek, mind testetek” szavak elől a „szellemetek” szót önkényesen mellőzik, holott az eredeti szövegben és minden számottevő európai fordításban szerepel. Az első magyar fordítások, Károli és Káldi idejében, a magyar nyelvben a „szellem” kifejezés még nem létezett, hanem csak a „lélek”. Azóta a magyar nyelv is differenciálódott - szellemre és lélekre, az eredeti görög (pneüma és pszüché), és a kánóni latin (spiritus és anima) szöveg szerint. Ezt azonban a magyar bibliafordítók nem akarják (nem merik) tudomásul venni!

törvény érvényben!

Ha az emberi test alkotó elemei és szerkezeti felépítése elvileg azonos az állatokéval, és egyugyanazon lélek élteti mind a kettőt, akkor nem lehet működésbeli különbség a kettő között! Ez számtani képtelenség lenne. A különbség - az öntudat, - gondolkodó, cselekvőképesség - egy ezek felett álló anyagtan alkotórésznek a testhez való kapcsolódásából áll elő! **Ez a szellem**, (értelmes lélek, pneüma) - **amely a testtől elválasztott állapotában önálló életet él, értelmes hatásokat ad le, és vesz fel**. Nincs szüksége az emberi agy mechanizmusára, értelmi tevékenységének kifejtéséhez!

Az Isten lélek, - helyesebben szellem - az angyalok is mindannyian! Kell-e agy és idegrendszer nekik a gondolkodáshoz, értelmi, vagy akár mechanikai tevékenységhez? Ugye - nem! Vagy kell-e a bukott angyaloknak agy, céltudatos szembenállásuk gyakorlásához? A láthatók a láthatatlanból állnak elő! Úgy gondoljuk, nem kell tovább bizonyítani, hogy agy nélkül is lehet gondolkodni, alkotni, vezetni. Példa erre a világgyetem!

Csak az ember olyan szegényes, hogy gondolkodást, értelmi képességet csak egészséges agy jelenlétében tud elképzelni! Na de akkor ismét ott vagyunk, hogy miért nem gondolkodnak az állatok? Ezidáig az értelemre ható érveléssel kívántuk a szellem (pneüma) testtől független tevékeny létét szemléltetni! Most az Isten írott Igéje alapján tételesen kívánjuk bizonyítani, miután kötelező bizonyító erővel csak az Ige rendelkezik Testvéreink előtt is!

Ismét a klasszikus Illés - János megdönthetetlen azonosságára hivatkozunk! Mindezt azért olyan lényeges újból megemlíteni, hogy ne lehessen semmiféle kibúvót találni a szellem - (pneüma) testtől független értelmes megnyilatkozása, illetve élete és szabad tevékenysége, most következő igazolásával szemben! Ugyanis elérkeztünk a kérdés döntő fázisához!

Olvassuk el a L 9, 28 - 36. verseket. Itt csak a leglénye-

gesebbeket idézzük: „**És ímé két férfiú beszél vala övele, kik valának Mózes és Illés. Kik dicsőségben megjelenvén beszélük vala az Ő halálát**” stb. **Ugye Illés megjelent ott, mint szellem – (pneüma) - az ő lelki testének alakjában, - melyről felismerhető volt, hogy Illés az!** Mit művelt itt Illés? Beszélgetett az Úrral, mégpedig a világegyetem egyik legnagyobb horderejű történéseiről, a szomorú jeruzsálemi napokról, amik az Úrra következnek! Igen - ez természetes -, **Mózes és Illés Istennek két hatalmas angyala, Igéje hirdetésének oszlopai** - tudhattak az elkövetkezendőkről! De nem ez a kérdés súlypontja! Hanem az, hogy megjelentek és beszélgettek! Alvás helyett!

Itt ismét nincs semmiféle kibúvónak helye, - mondván: olyasféle van írva Mózesről, hogy nem tudják hova lett; Illésről meg, hogy tüzes szekér ragadta el! Szó sem lehet arról, hogy életüknek más emberétől eltérő vége lett volna!

Mózesről meg van írva a V.Móz 34, 5.6.8-ban: „És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgálja a Moáb földén, és eltemető őt a völgyben a Béth Peorral átellenben! És senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig.” Nincs itt semmi homály. Hogy nem tudják pontosan centiméterre a sír helyét? Bizonyára így volt ez helyes! Lényegtelen! Mózes meghalt, mint más ember és eltemettetett a völgyben az Ige szerint Isten által!

Illés pedig a tüzes szekéren való elragadtatás után egyszer már megszületett, mint Zakariás és Erzsébet gyermeke, tehát e föld színterére lépett a szokásos módon! Életét Keresztelő Jánosként folytatta, míg Heródes fejét nem vétette! Megdöbbenően szomorú,- de emberi vége lett! (Mk 6, 28.) Kissé hátrább a Márk 9, 4-ben már Illés szelleme, azaz János szelleme - most már emberi halál után, és nem tüzes szekéren való elragadtatás után jelent meg a megdicsőülés hegyén!

Tehát két - hitelesen meghalt ember szelleme megjelent és beszélhetett igen fontos dolgokról! Ez a két megjelenés

tökéletes bizonyosság a halott ember szellemének szabad - **Isten által megszabott rendeltetésű**, értelmes, öntudatos tevékenységére! **Előttünk áll az esetek prototípusa, amely kötelező erővel szemlélteti, hogy a szellem = pneüma természetében rejlik a test halála utáni öntudatos tevékenység**, tehát további tanulmányunkban előforduló hasonló esetek csak megerősítőleg jöhetnek számításba!

Felemlítjük a test halál utáni öntudatos szellemi állapot igazolására az endori esetet is! Az Isten Igéje ezt az esetet az előbb taglaltakkal együtt - nem véletlenül adja elénk! Nagyon hasznos ezeket a bizonyságokat megismerni, hogy kedves Testvéreink e kérdésben a valóság talaján álljanak! A lélek testi halál utáni alvásának hirdetésével ez ugyanis a legjobb akarattal sem mondható.

Egyébként az endori esetet is szinte prototípusnak kell tekintenünk. Az Újszövetségben megjelenik Istennek két szolgája, prófétája (Mózes - Illés), hogy az eset - igazolása lehessen az ószövetségi történetnek, ha annak lehetőségét, tisztaságát, igazságát valaki kétségbe vonná! (ISám28.)

Az endori esetben **Sámuel megjelenése is csak megerősíti az Isten Szent Szellemének újjabbkori kijelentéseit, mely szerint az ember értelmes lelke (pneüma) - vagy korszerűen szelleme - a testi halál beállta után - attól elválva - öntudatos szabad tevékeny életet él. És agy nélkül is képes szellemi tevékenységre**, amint ezt Sámuel szelleme a tőle megszokott komoly tömörséggel bizonyította a Saulnak adott válaszaiban - akadály, vagy törés nélkül felvéve, a földi halálával elszakadt kapcsolat értelmi fonalát.

Tovább kell mennünk egyre erősebb bizonyítóerejű igék vizsgálatával a testi halál utáni öntudatos szellemi tevékenység igazolására. **A gazdag és Lázár történetét vizsgáljuk! (L 16, 19 - 31.)** E példázat célja és lényege az, hogy benne bizonyos fontos elveket fektessen le az Úr - örök idők számára! **Megtudjuk, hogy a meghaló embert, - jót és gonoszt egyaránt - az**

erre beosztott angyalok viszik testnélküli - öntudatos életük színterére! Azt is megtudjuk, hogy itt élénk szemlélődésben, teljes szellemi és érzelmi kapcsolatban maradnak az imént letett földi életük körülményeivel, történéseivel!

Mindjárt meglepődéssel látjuk, hogy milyen helyes intézkedése, illetve elrendezése Istennek az, hogy a testéből kiszabadult szellem (pneüma) haszontalan tompa alvás helyett öntudatban szemlélődik, érez és intézkedni kíván! Lám, a gazdag életének első helyes felismerése is öntudatos állapotának köszönhető - amikor lelkiismerete azonnal - életben maradt testvérei megintésére indította. Milyen szép a szeretetteljes aggodás megnyilatkozása, a szenvedéssel szemben eddig érzéketlen kőszívben!

Még látjuk e történetből, hogy az ember öntudatos alkotórésze - szelleme, a testi halál után azonnal minősítés alá kerül. Ez nem a végső minősítés! Az majd csak az Úr Jézus második eljövetelkor történik meg. Ekkor dől el, hogy ki lesz az új föld lakója és ki vettetik ki a külső sötétségre, **további nevelő munkára.** De itt most nem ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy **mind Lázár, mind a gazdag, öntudatos állapotban beszél egymással, sőt** a helyzet felett uralkodó szellemi személyiséggel is - akit a történet Ábrahámnak nevez.

Ez itt a lényeg! Tehát nincs öntudatlan alvásról szó az Úr Jézus e nagyon szükséges példázatában. Milyen jó, hogy elmondotta! Nem kell a testnélküli élet mikéntje felől tudatlanul találgatnunk!

A történet befejező mondataiból meg ugyancsak kemény fegyvert szoktak faragni a halottidézők ellen. Habár magunk nem érezzük találva magunkat e tekintetben, mert gyakorlatunkban éppen a Biblia egyértelmű tiltó ítélete alapján ilyennek még a gondolatát sem engedjük meg, - mindazonáltal állítjuk, hogy **a történet zárómondatainak állítását éppen az Úr feltámadása, valamint sorozatos bizonyágtevő megjelenései cáfolják meg!** Jóformán az egész kereszténység a feltámadás

bizonyító pecsétje nyomán indult el útjára! Pál is erre hivatkozik: „ha nincs halottak feltámadás, akkor Krisztus sem támadt fel, ha pedig Ő fel nem támadott, hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is!” (1Kor 15,13 - 14.) Tehát miután nagyon is világ-jelentőségű tény volt az Úr halálból való feltámadása és megjelenései, - nem áll meg *(pontosabban nem értelmezhető a halál utáni alvás igazolására. A Szerk)* a L 16, 31. versének állítása, mely szerint: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.”

Hogy a zsidóság egy része nem talált az Úr feltámadásában bizonyítékot, az annál inkább aláhúzza azt a tényt, hogy a másik részre, melyből Péter prédikálására sok ezren megtértek, - nagyon is nagy hatást gyakorolt! A gazdag és Lázár történetének tehát semmiképpen nem lehet ez a zárómondat a súlypontja, **mert az abban mondottakat az Úr a saját gyakorlatával cáfolja!** Ha pedig nem ez a súlypont, akkor nem lehet más, mint hogy **az Úr e példázat elmondásával ragyogó bizonytságot adott az igetanulmányozók kezébe, a szellem fizikai testnélküli életének menetéről!**

Nem hisszük, hogy akár e történetnél, vagy az endori esetről Isten Szent Szelleme megengedhetőnek tartotta volna, hogy valóságnak nem megfelelő - tévelygésbe vezető elemek kerüljenek rögzítésre ilyen lényeges kérdésben, vagy hogy az Úr Jézus tanított volna a valóságnak nem megfelelő dolgokat.

Az Úr nagyon is nagy súlyt helyez arra, hogy hallgatói ne tévelygjenek. Ahol ilyesmit észlel felfogásukban, ott nyomatékkal reá mutat, pl. Mk 12, 24 -27. „Ti tehát igen tévelyegtek” - és helyes útra tereli őket. E meggondolások alapján nem hagyhattuk ki a gazdag és a Lázár történetét a szellem testi halál utáni öntudatos életét bizonyító idézetek sorából!

*

Áttérve az 1Péter 3, 18-20. versekre, az endori, a gazdag és Lázár története mellett ez a bizonytságot sem rekeszthető

ki az emberi szellem (pneüma) testi halál utáni életének bibliai bizonyágai sorából! Mit mond az Ige az 1Pt 3, 18 - 20-ban? Azt, hogy az Úr szelleme elment, testének sírban nyugvása alatt e földön elhalt emberek lelkeinek - szellemeinek - gyülekező helyeire, - hogy itt is hinthesse az Ige magvait a befogadó képes lelkekbe! Itt tulajdonképpen kettős bizonyossággal állunk szemben!

Első része abban áll, hogy - az **Úrnak csak a teste vált a halál által halottá**, használhatatlanná. Az Úr szelleme, - értelmes lelke - egy pillanatig sem volt halott, sem nem aludt! Őreá nézve a halál egyáltalán nem bírt hatalommal! Hiszen Ő maga jelenti ki a János 10, 17 - 18-ban: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt, senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt és van hatalmam ismét felvenni azt; Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól!”

Szóba sem jöhet tehát a halál az Úr szellemére vonatkozólag!⁵⁹ **Csak a testi életét tette le rövid órákra** - szellemi életét letenni egyszerűen lehetetlen! Még az ember számára sem lehetséges, hát még az Élet Fejedelme számára! **Tehát az Úr nem aludt a sziklasírban és nem várta valami külső erő - mondjuk a Szent Szellem megelevenítő beavatkozását**, hanem a „tömlöcben” - az elhalt lelkek közötti misszióját befejezve, felvette megdicsőült testét!

Hiába van a Róma 8,11-ben az írva, hogy a Szent Szellem támasztotta fel az Urat! Itt ismét kénytelenek vagyunk az Úrnak hinni és nem a szolgának - Pálnak! Elvégre nem nagyobb, hitelesebb a küldött a küldőjénél! A másik része az 1Péter 3, 18 - 20-ban foglalt bizonyságoknak abban áll, hogy

⁵⁹ Szerkesztői megjegyzés: Az Úr közvetlen halála előtt a keresztfán nem az alvársra készült a jobbán szenvedő bűnössel együtt, mikor így vigasztalta: *Luk. 23.43: És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.*

az Úr szelleme prédikációt tartott száj és agy nélkül, fül és agy nélküli szellemek számára, akik Őt hallgatták! Hol van tehát az alvásról bizonyosság? Ezidáig sehol, - ellenkezőleg!

Az világlott ki, hogy a test levetésével az ember szelleme öntudatos életét tovább folytatja, miután öntudatos élete volt a földi test felvétele előtt is, mert tudjuk, hogy az ember angyali eredetű teremtménye Istennek és a test felvételére csak a bűnbeesés után került sor Isten végtelen kegyelméből!

*

Van még egy hely, amely a lélek halál utáni öntudatos életének jó bizonyosága: a Jel 6, 9-10.: „...látám az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és bizonyoságtételért, amelyet kaptak, és kiáltanak nagy szóval mondván: Uram, Te szent és igaz, meddig nem ítélsz még és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?...” stb. Itt ugyan a bosszúállás kívánsága él a lelkekben, - ami nem éppen példázni való, - de a lényeg itt is az, hogy a földi vértanúk szellemei - **öntudatos állapotban sorakoznak a test nélküli világban - és „kiáltanak”, továbbá „mondaték nekik”**. E kitételek kizárólag öntudatos állapotban lévőkkel kapcsolatban használhatók.

Még egy komoly meggondolkodtató bizonyosság az éber állapot mellett: „De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti, - hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom. Mert szorongattatom e kettő között: kívánván elköltözni és Krisztussal lenni, - mert ez sokkal inkább jobb. De e testben megmaradni szükségesebb tiérettetek.” Filippi 1, 22 - 24.

Ha a halálban való alvást hirdető testvéreinknek e kérdésben igazuk lenne, akkor Pál ezt a mérlegelést nem is élte volna át és nem került volna papírra. Ugyanis, ha a halálban az utolsó trombitaszóig öntudatlan alvás lett volna Pál szellemének sorsa, - egy pillanatig sem vágyott volna az elköltözésre. **Az eddigiekben a testi halál utáni öntudatos szellemi tevékenységnek pozitív bizonyítását adtuk.**

*

A következőkben azokkal az Igékkel kívánunk foglalkozni, amelyekre a halálban való alvás hittanának építői téves hitüket alapították. Vannak akik - lehet mondani -, hogy a lélek halál utáni alvásának hirdetését egyetlen egy Igére alapozzák, a Prédikátor 9, 7 - 8-ra! A többi alvásról beszélő Ige pl. az Úr által a Lázárról kapcsolatban mondták, - nem állítják, hogy szelleméről szólott volna. Ő a Lázár testéről beszélt! Az a halálban aludt, és amennyiben már oszlásnak indult, az Úr, a mennynek és földnek, **életnek és halálnak Ura visszahívta annak szellemét és élővé lett a test ismét!** Ha az élő-halott bélpoklosok az Ő egyetlen szavára megtisztultak, testük halott sejtjei pillanatok alatt megépültek, akkor Lázár oszlásnak indult hullája is megépülhetett az Ő akaratára! Itt szó sem esett a Lázár szelleméről. Ez tehát egyáltalán nem tekinthető bizonyoságnak a szellem alvása mellett, mivel az Úr egészen konkrét tanítást adott a gazdag és a szegény Lázár példázatában ennek ellenkezőjéről!

Az eddig érintett idézetekből egyedül a Préd 9, 7 - 8. szól egyértelműen a halálban való teljes passzivitásról. Bár amit mond, az a szavakat nézve a testre vonatkoztatva tökéletesen igaz - csakhogy ha Salamon elnagyolta a kérdést, akkor az azt jelenti-e, hogy mi is nagyoljuk el?

Inkább nézzük meg Salamont - netán neki nem volt-e szüksége - saját összeomlott élete szálnalmas vigasztalására - ilyeneket írnia? Vizsgáljuk csak figyelemmel! Mindent megelőzőleg le kell újírolag rögzíteni, hogy **feltétlenül különbséget kell tenni az Úr Jézus személyes nyilatkozata, és egy bizonyos ideig kiváló, - de végül is erkölcsileg teljesen elesett szolgájának, Salamonnak nyilatkozatai között**, annak ellenére, hogy a teljes Szentírást igen tiszteljük! De semmiképpen nem akarjuk egy fajsúlyúnak nyilvánítani a két személyt, hogy nyilatkozataikat is egyenrangúnak tartanánk, mert - „Ímé nagyobb van itt Salamonnál!” L 11, 31.

A Préd 9, 7 - 8. - teljes szellemi és erkölcsi sötétségből

született szövegének megállása kedvéért az Újszövetség ragyogó bizonyosságait kellene tévedéssé és sötétséggé formálni kínos magyarázkodással. Nem értjük, miként lehet a bukott, elcsapott szolgálva véleményét a világ Világossága és hű szolgálainak véleményei fölébe helyezni? Salamont viszont nagyon is megértjük!

Tapasztaljuk napjainkban is, hogy a bűnös ember nem szeret a halál utáni életről, még kevésbé az ott reá váró felelősségre vonásról és következményeiről hallani! Így volt Salamonnal is. Bár ő az Úrtól anyagi értékek helyett értelmes szívét kért, - végül az Úr minden bőkezű áldása ellenére elbukott! Aki elbukik, az nem szeret az ő urának szemébe nézni! Hanem a saját hamis vigasztalására (sok elfogadható gondolat mellett) ilyen helyt nem álló megállapításokat tesz:

- Préd 3, 19-22. „Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez és egyenlő végök van azoknak, amint meghal az egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenkben, és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. Mindenik ugyanazon egy helyre megy, mindenik a porból való és mindenik porrá lesz. Vajon kicsoda vette észébe az ember lelkét, hogy felmegy-é és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é?” stb.

Mindez nem lenne káros - ha téves alapul nem szolgálna e némelyek által vallott - hittételnek. Méltán sorakozik ezek mellé az újszövetségi kijelentésekkel teljes ellenkezésben álló Ige: a

- Préd 9,1 - 8.: „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak és azoknak semmi jutalmok nincs többé, mivel hogy emlékezetük elfelejtették. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedésük immár elveszett és többé semmi részük sincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.”

Ez egyszerűen nem igaz! Illetve - csak a testre vonatkoztatva igaz! De nem a lélekre és a szellemre (pneüma)! **E fejezet első**

részében foglaltak tökéletes cáfolatát adják a Préd 9, 7 - 8-nak, mert ezekben egységesen - érzelmekkel színezett értelmi tevékenységet találunk!

Csak akinek nem sok jóra lehet reménye, az ír teljes megsemmisülésről és megszűnésről! Ilyen ember volt Salamon is, akiről (általunk is igen sajnált) viselt dolgai alapján feltételezzük, hogy bizony kellemesebb lett volna számára az öntudatlanság - szemeinek behunyta után.

De pont ez az állapot, amely be nem következik! **Salamon igen megcsalatott mikor úgy élt, - mint aki, ha majd meghal, - semmit sem fog tudni semmiről!** Nagyon rossz hangra hallgatott ő, eme hitének kiépitésekor!

Nézzük meg kinek az érdeke, hogy a bűnöző még a halál utáni felelősségrevonás gátjától is megszabaduljon, és gátlás nélkül szolgálja a sötétség fejedelmének érdekeit, hazudván mind azt, ami a Préd 9, 7 - 8-ban foglaltatik. Ilyen szövegeket annak érdekében áll sugalmazni, aki az Úr Jézus Igéinek hirdetése által egyre fogyó táborát akarja ismét felelőtlenül élő lelkekkel felszaporítani. Ezt a szöveget (Préd 9, 7 - 8.) a Szent Szellem helyett az sugalmazta, aki a sugalmazottat az alábbiakra vezette: olv.

- IKir 11, 1 - 11.”Salamon király pedig megszerette sok idegen asszonyt, mégpedig a Fáraó leányán kívül a Moabiták, Amoniták, Edomiták, Sidonbeliek és Hitteusok leányait.”
- „Olyan népek közül, akik felől azt mondotta volt az Úr az Izrael fiainak: Ne menjetek hozzájuk és őket ne engedjétek magatokhoz jöni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodik Salamon szeretettel.”
- „És valának néki feleségei, hatszáz királyné asszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajtják az ő szívét.”
- „És amikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajtják

az ő szívét az idegen istenek után, úgy, hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz. Az Ő Istenéhez mint az ő atyjának Dávidnak szíve, stb.”

A Préd 9, 7 - 8. az Isten Igéjének kertjében haszontalan konkoly, mely nem is kerülhet más végre, mint Isten élő Igéjének megsemmisítő tüze alá! Jól gondolják át kedves testvéreink miben és kinek hisznek - mikor ezt a szöveget egy sarkalatos tanítás alapjául megteszik, és pontosan a valósággal ellenkező hiedelemben tartózkodnak.

*

De kérdezhetik Testvéreink: miért annyira lényeges, hogy a halál utáni öntudatos szellemi élet, Isten Igéjével többszörösen bizonyított hitében éljünk!

Először, mert ez a valóság! Másodszor meg azért, hogy ne lehessen azt az igen rövidlátó megállapítást tovább érvényben tartani, amely szerint a szellemvilágból eredő híradások kizárólag bukott megtévesztőktől eredhetnek, mert úgymond - minden más lélek a porágyban aluszik és várja a feltámadást!

Hatalmasan beigazolódott, hogy a próféták, az Ószövetség kegyes lelkei, az apostolok, vértanúk, szentek, hű pásztorok és megváltott lelkek, mind-mind öntudatos szellemi életüket folytatják! El kell most már ismerni, hogy Istennek eme kedves gyermekei a szolgáló angyalokkal karöltve, egy igyekezettel munkálkodnak a jelenleg még bűnökben bukácsolókért, akik megtérésük után örökölni fogják az üdvösséget.

Tehát a szellemvilágból eredő közlések, híradások és biblia magyarázatok nem a világosság angyalának képében rejtőzködő sátán közlései, - ha lehet még a választottak elhíttetésére is, - hanem – (kérjük testvéreinket vizsgálják meg őket) - Isten megbízásából - az ő Szent Szellemeinek ragyogó tanításai.

Ez az a tevékenység, melyről beszélt az Úr Jézus a J 16,12 - 15-ben:”**Még sok mondanivalóm van hozzátok, de**

most még el nem hordozhatjátok. De ha majd eljő az Igazságnak ama Szelleme, az elvezérel titeket minden igazságra! Az az enyémből vesz és megjelenti néktek. Minden, ami az Atyáé az enyém, ezért mondtam, hogy az enyémből vesz és megjelenti néktek!” Nem beszélünk most e kérdés részleteiről, technikájáról! Erre a szakirodalom hivatott! Most csak elvek rögzítésére szorítkozunk!

Ismételten leszögezzük, hogy e Testvéreink véleményével szemben **nem csak a bukott angyalok élnek öntudatos tevékeny szellemi életet, hanem még inkább Istennek jóra törekvő, vagy már az üdvösség birtokában levő szellemgyermekai is, akik a szellemi közlekedés Istentől rendelt módján tanítják az emberiséget a kornak megfelelő színvonalon az Isten dolgainak jó megértésére! Tömören csak ennyit mondunk! Tessék megnézni mit ad Isten szeretete a világnak a mai korbeli prófétálás által!** Ha majd megvizsgálják kedves Testvéreink, - rádöbbennek - mikre mondottak felületes elítélő véleményt, és milyen világosságtól zárták el a tömegeket.

De kevés e véleményt felületesnek minősíteni! Sokkal nagyobb bajt kell itt most megvilágítanunk! Nemcsak hogy elmentek - közel 150 év alatt - érzéketlenül Isten Szent Szellemének - az Úr Jézus beszédét és ígérését beteljesítő ajándéka mellett, hanem kategorikusan sátáninak is bélyegeztek mindent, - amit a szellemvilág útján nyújtott Isten kegyelme az emberiségnek.

Kedves Testvérek! Ez a Szent Szellem elleni bűn! Ennek véget kell érnie! Nem azt mondjuk, hogy minden - a szellemvilágból érkező nyilatkozat mondható Isten Szent Szellemétől eredőnek! Egyáltalán nem!

Csak ha megvizsgáljuk, mondhatunk véleményt bármilyen papi vagy szellemi megnyilatkozásról! Azért int az apostol a lelkek megvizsgálására: **„Szeretteim, ne higgyetek minden szellemnek, hanem próbáljátok meg a szellemeket, hogy Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.**

Erről ismerjétek meg az Istennek Szellemét: valamely szellem Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van! És valamely szellem nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől és az antikrisztus szelleme, amelyről hallottátok, hogy eljő, és most e világban van már!” 1J 4, 1-3.

Kezünkbe adatott tehát a szellemi közlemények megpróbáló elve szó szerint kiemelve - a teljes Szentírásban pedig általában lefektetve! Csak meg kell figyelniük a prófétálás komolyan vételére felszólító - valamint a hamis prófétáktól óvó és azokat keményen elítélő szentírási szövegrészeket - világosan áll előttünk a dolgok minősítésének szükségessége!

Szeretnénk, ha az egyházak a jövőben csak alapos, - Isten Igéje tanácsa szerinti minősítés alapján mondanának véleményt a Szent Szellem által közölt tanításokról! Kissé elkanyarodtunk e fejezet fő mondanivalójától - a testi halál utáni öntudatos szellemi lét Isten Igéje alapján való igazolásától! De ennek megtörténte után szükséges volt a bizonyított öntudatos állapot látásából következő további tennivalók vázolása, nevezetesen:

- **a Szent Szellem elleni bűn további elkövetésének leállítására, és**
- **a Szent Szellem által adott újabb kori kijelentések gondos tanulmányozására való felhívás megtételére.**

Ezzel e fejezetet lezárjuk abban a jó reménységben, hogy kedves Testvéreink e fontos kérdésekben a Szent Szellem minden igazságra elvezető tanítása alapján a valóság megismerésére eljutottak!

7. A Szent Háromság tanról()**

E késői szakaszban szólunk, mert a kifejtéséhez szükséges elvi alkotóelemek csak a részletek tárgyalása folyamán álltak elő, - és mert e hittétel - csupán érthetlenségé-

vel, - nem pedig Isten erkölcsi tekintélyének csorbításával hátráltatja az általános hitre jutást.

Maga a kérdés a megszokás alapján erősen „elvon” jellegűnek tűnhet, és még vitatkozni is lehetne afölött, hogy tárgyalása szükséges és hasznos e - mert ha kb. ezerhatszáz év óta megvagyunk jelenlegi formájával (és feltisztulásához semmivel sem jutottunk közelebb) látszólag kár is bolygatni!

Mi mégis érintjük, **feltárjuk a nekünk adott világosság alapján, mert úgy véljük, hogy bűn lenne hallgatnunk, amikor a Szent Szellem újabb kori kijelentéseinek Isten Igéjével egybehangzó bizonyágtétele, a kérdésben való tisztánlátás teljesen kielégítő mértékére képes elvezetni mindazokat, akik ezt igénylik, hogy többé senki kifogást ne emelhessen érthetlensége miatt.**

A Szent Háromság tan, mint a keresztény hittan ezidáigi legfelfoghatatlanabb tétele, - jelen formájában - a következőket mondja: Atya - Fiú - Szent Szellem - hármas személyi megnyilvánulása az egy örök isteni lényeknek. Ez a három személy öröktől fogva létezik. A hármasság - Istennek lényegéhez tartozó, elválaszthatatlan létezési formája, amelyben a három személy egymással egylényegű és egyenrangú Isten, de mégsem három, hanem csak egy Isten!

E tan - úgy „írd és mondd” alakban kinyilatkoztatva sincs, csak egyes messiási és páli egybefoglaló Igék alkalmazása alapján alakult ki 325 évvel Kr. után a niceai zsinat által megfogalmazva, egyes másként látók „tévtanításainak” ellensúlyozására! **A Szent Háromság probléma magja az, hogy miként lehet három külön személyiség egyenként teljes jogú Isten, ha csak egy Isten van!**

Ez olyan kérdés, melyet jelen formájában senki meg nem érthet; **az egyházak is csak elfogadják, de a legmélyebb titoknak, - a „titkok titkának” minősítik!** Teljesen indokolt tehát, hogy az Istennek mélységeit is vizsgáló emberi szellem, az évszázadok folyamán több kísérletet tett az istenség fogalmának

érthetővé tételére. (IKor 2, 10.)

A mai ember az érthetőséget fokozottan igényli, és amiben ezt nem kapja meg, arra egy percet sem hajlandó áldozni, - még akkor sem, ha ez esetleg lelki halálban maradását jelenti! **Ezért fontos és sürgős, hogy a hittitkoktól megszabadított keresztény hittan - kiindulásában, - az istenség szemlélésében - is, érthető fogalmakkal bírjon! Urunk Jézus - e világ Világossága - természetesen nem akart ilyen problémákat okozni egy-két kijelentésével! De ha netán ilyen mégis előállt volna, - megígérte, hogy a Szent Szellem által elvezet minden igazságra!**

Így is történt! Minden probléma létét felfüggesztette azáltal, hogy annak idején **az írott Igében a Szent Szellemmel elhelyeztette saját létbeocsátásának hatalmas dokumentumait, majd pedig általa elsegített ezek meglátására is, hogy a korszakunkban prófétai úton - e tárgyban nyújtott megvilágítások igei igazolást kapjanak!** Ezzel minden alapját elvetette annak az emberi vélekedésnek, mintha Ő (Úr Jézus) is mindöröktől fogva való lenne. Közöljük az idevonatkozó igéket:

1. „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten **teremtésének** kezdete.” Jel 3, 14.
2. „Az Úr az Ő utának kezdetéül **szerzett (alkotott)** engem, az Ő munkái, (művei) előtt réges-régen.” Péld 8, 22.
3. „Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala.”
4. „Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem.” Péld 8, 24 -25.
5. „Én fiam vagy te; én ma nemzetelek téged.” Zsolt 2, 7.
6. „Szeretted az igazságot, gyűlölted a hamisságot, azért az Isten a te Istened **felkent téged társaidd** fölé az öröm olajával.” Zsolt 45, 8.
7. „Elesnek **mellőled ezereken, és jobb kezed felől tízezren,** és hozzád nem is közelít.” stb. Zsolt 91, 7.

8. „Ímé az én szolgám, akit **választottam**; az én szerelmem...” stb. Mt 12, 18.(Ésa 42, 1.

9. „Azért részt osztok néki a nagyokkal és zsákmányt a hatalmasokkal oszt.” stb. Ésa 53, 12.

Kedves Testvéreink!

Milyen érthető és valószerű, hogy a mindenható, szerető Isten az Ő korlátlan erejében **teremtésnek kezdetéül** fiat bocsátott létbe, amint erről az 1., 2., 3., 4., 5. sz. idézetünk támadhatatlan bizonytságot is tesz.

Tehát az Úr Jézus létezésének - bár az idők mélységében - **de vitathatatlan kezdete van! Ő is teremtmény! Teremtmény pedig nem lehet Isten. A mi Urunk** olyan engedelmes, tiszta **gyermek az Atyának, aki az Ő Istenségének osztályosává lett**, miután az idők végtelensége óta az Atyai elgondolásokba való teljes belesimulásával, és abban való áldozatos munkájával ezt kiérdemelte, - az ellenkezés térfelére állott - bukott angyalokkal - egykori teremtménytársaival szemben. (6. és 7. sz. idézet)

Ha pedig Isten képes volt fiat, - szellemi gyermeket létbe bocsájtani, miért korlátozzuk le az Ő mindenható teremtő képességét egyetlen személyre, amikor a **6. 7. 8. és 9. sz. idézetünk bizonyítja, hogy az Úr Jézusnak társai is voltak, akik közül Ő kiválasztatott**, (8. idézet) - **akik fölött ezek** sajnálatos részleges elesése után Isten által Messiássá kenetett fel (6. sz. idézet), és **a vele együtt** hűségben megállott **társaival együtt részt kapott mennyei feladatok ellátásában és a hatalomban.** (6. 9. sz. idézet)

Tapasztalatból tudjuk, hogy ez a bejelentés gyakran hűvös fogadtatásra talál, mert **ez idáig nagyon beidegződött az egész világegyetem egyetlen Messiásában való hit. De kérdezzük: ugyan csorbítja-e az Atya vagy a Fiú tekintélyét, tiszteletre méltó voltát, imádandóságát, szentségét, - ha a Szentírás Jézus létének kezdetéről és társairól beszél;** csökken-e az Isten dicsősége azzal, hogy a mi Urunk Jézus a fentiek

értelmében **nem Isten, hanem „csak” Isten Fia - Messiás, Felkent - az első teremtésű szellemek Istennel egyé lett rendjéből?!**

*

A világi tudomány a színeképelemzés útján megállapította az égitestek Földünkkel való anyagbeli hasonlóságát, sőt sok esetben azonosságát. Az Úr Jézustól és az újabbkori kijelentésekből megtudtuk: ahány égitest - annyi e Földhöz hasonló rendeltetésű lakóhelyet létesített Isten kegyelme a már javult, vagy még javuló szellemek számára - életfeltételbeli változatok átfoghatatlan szélességével. „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” J 14, 2.

Tudjuk, hogy Földünk királya, szellemi vezetője, főpapja, megváltója a mi Urunk Jézus! A többi égitesteknek, - melyekről Pál mondja: „csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve” - (IKor 15, 41.) **ugyanilyen tökéletességű istenfiak a vezetőik.** Ezeknek lakói is haladnak - a talán viszonylagosan kisebb mélységből - fel Istenhez, melyik-melyik az ő kirendelt Messiásának vezetésével.

Nos, ha az örökkévaló Isten hatalmas teremtésében, - amelyet **az ezermillió fényévek mértékegységével sem tudunk átfogni, - ilyen nagy létszámú messiásrangú vezetőtesület dicsóíti az Atyát** - és vezeti életre áldozatos munkával a halálban lévőket - kérdezzük - megszegényedik-e az Isten dicsősége az egyház eddigi hitével szemben?

Még emberi síkon is - annak a szülőnek jár nagyobb megbecsülés, aki minél több jól nevelt, értékes embert adott a közösségnek, szemben azzal, aki pl. egyet adott!! **Ugyanezen az alapon** Isten dicsősége sem csorbul, hanem hatalmasan növekszik az újabbkori kijelentések fényében!

Nyomatékkal hozzátesszük, hogy e gondolatokkal nem estünk Isten elemberiesítésének hibájába, hanem Isten Igéje eddig olvasott, de több vonatkozásban meg nem értett része világosodik meg az újabbkori kijelentések fényében. (Lásd: 6.

7. 8. 9. sz. idézethez fűzött magyarázatot.)

Az eddigiekből egyenesen következik, hogy az Úr Jézus istenségének hite tovább nem tartható fenn.

De nézzük meg, miért is lenne fontos az Ő istensége?

a./ Talán azért, mert igéi értékesebbek, vagy tekintélyesebbek, ha istenként szólta őket, mintha „csak” e világ drága Megváltójaként hozta volna közénk? Az Ige azért érték, mert isteni igazság - függetlenül attól, hogy ki szólja azokat!

b./ **A legvalószínűbb ok**, amiért - az Úr Jézus istenségét oly görcsösen védeni illetve előállítani kellett ez idáig - az, hogy a szentháromságtan dogmáját rögzítő atyák téves hite szerinti véres váltságtan - szentségében végtelenül megbántott Istenét(?), csak egy másik istenrangú személy áldozata engesztelhetette ki méltóképpen és kellő súllyal!

Kézenfekvő volt tehát, hogy a Szentírásban fellelhető néhány alkalmasnak látszó hely alapján az Úr Jézust istenként állították a keresztény üdvtörténet középpontjába!

Ha pedig az Úr Jézussal ezt tették, a Szent Szellemnek is meg kellett az istenrangot adniuk, mert az Úr tanításai és keresztelési parancsában egy sorban említette az Atyát - Fiút és a Szent Szellemet. (Mt 28, 19.)

Így került az egyetlen Isten mellé még két istenrangú személy, de - hogy azért mégis egy Istenünk maradjon, - fogalmazták meg a három egyenrangú, külön személyű, de mégis csak egyetlen Isten - emberi ésszel soha meg nem érthető hittételét!

E pontban kifejtett indoklás létjoga azonban „Továbbiak a megváltásról” című fejezetünk bizonyágtétele által a leghatározottabb cáfolatot nyerte!

c./ Vagy talán az Úr ama mondása alapján: **„Én és az Atya egy vagyunk”** – lehetne Jézus istenségét állítani? E mondásnak helyes értelmezését is Ő maga adja meg főpapi imájában: J 17, 21. „, - hogy mindnyájan egyek legyenek, mint Te énben nem Atyám és én Tebenned, hogy ők is bennünk le-

gyenek (hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önekik adtam), hogy **egyek legyenek, amint mi egy vagyunk**: én öbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek”...

Itt visszakövetkeztetés útján kapjuk meg a helyes választ. **Az Atya és a Fiú úgy egyek, amiként az Úrban teljes elvi szeretetegységbe jutott emberek a lelki testvériségben egyek lehetnek.**

Ez pedig nem azonosság, hanem a legmagasabb fokú szellemi egység. Ez így teljesen érthető - de mivel az Atya és Fiú személyi különbözőségét senki kétségbe nem vonhatja, - szó sem lehet arról - mintha az „én és az Atya egy vagyunk” Igéből Jézus istensége következne! Ellenkezőleg! **Megváltónk - az Isten nagysága előtt alázatosan meghajló gyermek - minden dicsőséget az Atya lényére hárított át! Még a „jó Mester” megszólítást is visszautasította,** (Mk 10, 18.) nem-hogy magát Istennel egyenrangú Istennek mondotta volna! Ezt hiába keressük a Szentírásban - pedig egy ilyen horderejű kérdésben bizonyos, hogy Urunk nem hagyott volna kétséget!

Ha Ő is Isten lenne, azt feltétlenül kinyilatkoztatta volna! Nagyon kicsire becsülik az Isten nagyságát azok a Testvéreink, akik az Úrnak isten-rangot tulajdonítanak! Földünk a világegyetem égitestei között nagyságrendileg - jó, ha porszemmel egyenrangú.

Nos - ha a mi szeretett Megváltónk e porszemre telepített lélek- milliárdok megköszönhetetlen jóságú vezetője - akkor kérdezzük: nincs-e felmérhetetlen nagyságrendi különbség egy égitestet vezető Messiás - illetve a látható és láthatatlan teremtettséget teljességében árfogó és fenntartó végtelen Isten között? Hogy az Úr Jézus e különbséget milyen határozottan kihangsúlyozta, - bizonyítják az alábbi idézetek:

- „Én semmit sem cselekedhetem magamtól, amint hallok úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem **annak akaratát, aki el-**

küldött engem - az Atyáét.” J 5, 30.

- „...és én nem magamtól jöttem, de igaz az aki engem elküldött, akit ti nem ismertek.” J 7, 28.
- „...mert nem is magamtól jöttem, hanem Ő küldött engem.” J 8, 42.
- „Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz - hanem abban, aki elküldött engem. És aki engem lát, azt látja aki elküldött engem.” J 12, 49.
- „**Mert én nem magamtól szoltam, hanem az Atya aki küldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.**” J 12, 49.
- „**De hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem, - keljetek fel és menjünk el innen.**” J 14, 31.
- „... és monda nékik: **Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.**” J 20,17.

Tehát az Úrnak is Istene, és nem Isten társa az Atya!

- „**Ímé az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam őbele, törvényt beszél a népnek.**” Ésa 42, 1.
- „**Igaz szolgám** sokakat megigazít és vétkeiket Ő viseli.” Ésa 53, 11.
- „Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga **a Fiú is alávetetik**, annak aki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben.” IKor, 15, 28.

A mi Urunknak a neki adott teljhatalom ellenére is - mennyei Atyjától való teljes függősége tűnik ki ez idézetekből, amely egyenrangú Istenek között teljességgel elképzelhetetlen. Azonban e függőség teljesen elüt a földiekben megszokottaktól, mert semmiféle kényszerű elem nincs benne, - minthogy Megváltónk az Atyai intézkedések boldog megértője és lelelkesebb teljesítője.

Így kapcsolatukban egyes egyedül a kölcsönös sugárzó

szeretet a motorikus erő. Az Atya ki is nyilatkoztatta ezt több ízben prófétáin keresztül, majd az Úr Jordánban történt bemerítkezésekor, és a megdicsőülés hegyén: **„Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.”** Mt 3, 17.

*

Jézus istenségének megalapozására gyakran idézik a következő Igéket:

- „Monda néki Filep: Uram mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk. Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok és mégsem ismertél meg engem Filep? Aki engem látott, látta az Atyát.” J 14, 8-10.

De hogy ebből ne lehessen az Atyával való azonosságot - tehát istenségét értelmezni, elmondta Jézus azt is, hogy:

- „Aki hisz énbenem, nem énbenem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.” J 12, 44 -45.

Ez az Ige is napnál világosabb bizonyíték az Atya és Fiú személyi kettősségének kimutatására. Teljes határozottsággal szünteti meg azt a tévhitet, mintha Jézusban személy szerint az Atyát is látnunk kellene, mert amikor azt mondja: „aki engem lát, azt látja, aki küldött engem”, világosan kifejezi, hogy **Ő - küldötte az Atyának - tehát nem lehet azzal azonos, aki egyszersmind küldője is.**

*

Egyébként igen meggondolkodtató, hogy a fentebb idézett (J 12, 44 - 45. és 14, 8 -10.) igékből - Jézus istenségét bizonyítani kívánó testvéreink miért nem érzik meg az Úr igen kézenfekvő szándékát, - mit is akar ezzel mondani? Semmiképpen nem azt, hogy **Ő** azonos az Atyával, tehát Isten, hanem elvben ezt akarta szemléltetni: Nézzetek meg engem, figyeljétek megnyilatkozásaimat, és akkor következtethettek az én Atyámra, aki nagyobb, mint én. **Ő azért mondotta a J 14, 8 - 10-beli Igéket, hogy a Mózes és a próféták által megrajzolt bosszúálló, haragvó, rettenetes Isten helyett - az Ő szelíd, megbocsátó egyéniségére mutatva, - a kegyelem Istenét szemléltet-**

se nyilatkozatainak akkori hallgatói, és jelenkori olvasói előtt!

- „Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.” (J 7, 16.)
- „Én azért jöttem, hogy bizonytságot tegyek az igazságról.” (J 18, 37.)
- „Megjelentettem a Te nevedet az embereknek.” stb.

Ezekben és hasonló értelmű megnyilatkozásaiban mindig **az Ő mennyei Atyját szemléltette**, illetve Reá utalt, mert azért jött!

*

Jézus istenségének hirdetőit (bizonyos fokig érthetően) megteveszthették az általa véghezvitt szokatlan - „csodának” nevezett történések. Ezeket tapasztalva az erőtlen **földi ember könnyen istent látott ezek művelőjében**, - nem tudva, hogy egykor ő is birtokosa volt e képességnek - és ettől csak a törvénytelenység térfelére történt önkéntes átlépése ütötte el. Hogy ez így igaz, azt bizonyítja a mi Urunk Jézus vigasztaló kijelentése: **”Bizony mondom nektek, aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál.”** J 14,12. Bármilyen hihetetlenül hangzik ez ma előttünk - az Úr mondta, ezért így igaz!

Nem kell tehát Istennek lenni ahhoz, hogy az Úr által művelt „csodák” létrejöjjenek, hanem „csak” lényünk eredeti állapotára való teljes visszaformálódása szükséges, - a Szent Háromság személyeinek tanácsa szerint. Sietve kijelentjük azonban - hogy bár az Úr nekünk embereknek is kilátásba helyezi az Ő mennyei erő színvonalára való eljutásunkat - a Szent Szellem újabbkori kijelentései a legkisebb bátorítást sem adják abban az irányban, hogy mi az Úr Jézust az unitarizmus álláspontjához hasonlóan, csak egy átlagon felüli embernek tart-suk! Egyáltalán nem! Mi az Úr Jézust Isten Fiának ismerjük és hisszük, mégpedig az Ő isteni tökéletességének (és a saját bü-nös tökéletlenségünk) alázatos elismerésével.

Mindezek után összegzésül:

A Szent Háromság probléma is érthetővé lett, akképpen, hogy a messiási rend keletkezésének és hatáskörének ismertetésével most már jól érzékeljük:

- **az egyetlen Atya-Isten - teljes – teremtettség vezető** tevékenysége, és
- **az Úr Jézusnak - e Földre** helyezett lélek-milliárdok halálból való megváltásában végzett, megköszönhetetlen munkája közötti mérhetetlen nagyságrendi különbséget. Látjuk továbbá a
- **Szent Szellem** áldozatos szeretetmunkáját, és ennek jelenleg még torz, de jóreményű célpontját, az erőtlenséget, élő-halott embert.

Érthetlenségektől megszabadítva látjuk e kérdést, mert írott Igéjében Isten kezünkbe adta az Úr Jézus létének kezdetét elénk táró bizonyítékokat. Megismertük továbbá az Ő kijelentéseinek önmagát magyarázó részeit, melyekből egységesen az tűnt ki, hogy az Úr Jézus sohasem mondta magát Istennek, hanem mindig Isten Fiának. **A magát istenné nyilvánítás az Úr alázatosságával teljesen összeegyeztethetetlen**, és mint láttuk, a megváltás szempontjából sem igényeltetik, - mert „a szellem az ami megelevenít”, nem pedig az, hogy ezen újjáformáló Igéket egy Isten közvetíti részünkre vagy „csak-” az Isten Fia!

Végezetül:

1. **Hiszünk** a Szent Háromságban, ennek **egyetlen Atyais-tenében**, a teljes teremtettség Urában, a Messiások vezetőjében.
2. **Hiszünk** az Atyától származó **Fiúban**, a **mi Megváltónkban**, aki által egyedül van menetelünk Isten országába.
3. **Hiszünk** az Atya és a Fiú által küldött **Szent Szellem(ek)ben** - az Isten törvényében munkálkodó szelle-

mi teremtmények, - szeráfok, kerubok, mennyei hatalmasságok, fejedelemségek, fő- és közangyalok **gyűjtőfogalma** alá tartozó - „istenfiakban”, akiknek Isten Igéjére tanító és jóra sugalmazó, megvilágosító munkája formál élővé mindeneket.

Az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemeknek mindezekért dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás mindörökké.

Ámen

8. A szent Szellemről és munkájáról()**

1. Súlypontilag a „C” és „E” fejezetekben,
2. a „Korszerű hittan-vázlat” reá vonatkozó soraiból,
3. fejezeteink sűrű hivatkozásaiban,
4. 7. fejezetünk záró hitvallása 3. bekezdésében foglaltakból, és végül
5. következő fejezetünk záró szakaszában, átfogó szemléltetést kapunk.

9. A hitre jutásról()**

Az írott Ige nyomán az egyház vallja: „a hit Isten ajándéka”, és a „hit nem mindenkié”. (Róm 12, 3. (2Thessz 3, 2.)) **A reformátori magyarázat e végzetes következményeket magába rejtő titok megoldását Isten szuverén jótetszése, illetve eleve elrendelő kiválasztásában véli megtalálni.** Jóllehet - ajándék osztás döntését bírálni nem illő és nem jogos, - de a különbségek okát keresni emberhez méltó, (bár sikertelenségre ítelt) foglalatosság. E kérdést egyedül a Szent Szellem képes hitelesen megválaszolni, aki szerint a hitre jutás mértékének titka is az Úr Jézus által kijelentett - bűnös ember = bukott an-

gyal azonosságából, - illetve az ebből keletkező újratestetöltésekben nyert igehatások újjáépítő munkájából nyer megoldást.

Ugyanis: a bukáson belül is rendkívül széles skálában vannak mélyebben, és kevésbé süllyedt szellemek, akikben nagyon szemléletesen érvényesül az - „akinek van, annak adatik” (Mt 13, 12.) elv! Aki pl. kevésbé mélyre bukottsága révén nagyobb szellemi kezdő tőkével indul a földi javítónevelőtanuló testet öltésekbe (10-5-1 talentum), az többet tud hasznosítani a fejlődés „tananyagából”. (Mt 25, 14 - 30.) **Ez ismét több ismeret felvételére képesíti, és így tovább,** aszerint, hogy az idők végtelensége óta tartó visszavezető út megtételéhez kegyelemből ajándékozott isteni támogatásból, mennyit képes saját szorgalma és tisztulási vágya függvényében elsajátítani, értelem és érzelmvilágát az Ige tanácsaihoz szabni.

A folyton gyarapodó megismerés mindinkább megláttatja a mindenben megnyilatkozó „rend”-et, majd emögött a **szerető, rendező Istent. És ezzel célnál, azaz a hitnél vagyunk. Ettől függ tehát a földi halandó hitének mértéke, vagy hiánya** - nem pedig Isten szuverén jótetszése adományozó vagy visszatartó határozatától. Ő minden bukott gyermekét egyforma szeretettel várja vissza az atyai hajlékba! A különbségekről nem Ő tehet, hanem kizárólagosan az renyhe ember.

A hagyományos magyarázat rendkívül rossz és hamis fényt vet az isteni igazságosságra - hitromboló és csüggesztő hatása mellett - **a könnyű önfelmentés mindig kéznél lévő eszköze!** Éppen ezért - az **Isten feltétlen igazságosságába vethető hit helyreállítása** céljából a Szent Szellem e tárgyban adott megvilágítását elfogadni egyén, és egyház számára - elsőrendű érdek! A fentiekkel megvilágítást nyert az egyes ember igazság elfogadó készségének, hitre jutásának háttere.

Eme személyi elfogadó készség felépítésére és táplálására hivatottak Krisztus egyházai, az igaz valóság megvilágítását célzó igehirdető szolgálatukkal. E munka fontossága és

dicsősége egyedülvaló! Az Úr Jézus is ezért vállalta a szörnyű végű földi küldetését! Ezt állandóan látnunk kell!

De mivel még a legjobb szándékú emberi törekvések hatásos voltát is csak az eredményen lehet lemérni - **a világméretű elhitlenedés arra mutat**, hogy a keresztény egyházak eme dicső rendeltetésüknek - a felvilágosodással és közművelődés feljavulásával arányban - mind kevésbé tudnak eleget tenni, **mert a ma emberének hit és létre vonatkozó kérdéseit az egyházak, - hittitokra és kijelentés hiányára hivatkozva - nem tudják elfogadhatóan megválaszolni.**

Az a magyarázat kísérlet, amelyet ma bármely szinten hittanként hirdetni tudnak, csak nagyon szerény gondolkodási igény kielégítésére alkalmas, de már a nagy átlag, vagy ezt meghaladó értelmi szintűek előtti bizonyágtételre **teljesen alkalmatlan!** Sőt - teljes nyíltságra kötelezettségünk alapján kimondjuk, hogy **a megváltástan - („I” fejezetünkben - részletes indoklással bemutatott) - fő pontjai, egyenesen istenellenes bomlasztó anyagnak hatnak**, ami az elhitlenedett százmilliókban cáfolhatatlan bizonyítást kap!

Ez a folyamat pedig teljesen természetes! Mert amíg a legvigasztalóbb Igékre alapozott, - Isten iránti meleg bizalmat építő - valóban lélekgyógyító prédikációk mögött és felett - (az emberi gondolkodásban) **állandó hitelrontásaival elúzhetetlenül ott lebeg - a mélyen sértő fogalmazása:**

- **az eredendő bűn hittételében Őt igazságtalannak;**
- **az eleve elrendelés hittételében - kegyetlen és személyválogatónak;**
- **az örök kárhozat hittételében - türelmetlen, könyörtelennek;**
- **a helyettesítő véres váltság hittételében - visszataszítóan kegyetlennek;**
- **a hit ajándékozásánál szűkmarkú és szeszélyesnek láttató árnyképe,**

addig az egyházak aktivitása alig több jóhiszemű, - de zömben

hatástalan, önáltató időpazarlásnál!

Ugyanis: miként lehet elvárni a prédikációk gondolkodó hallgatóitól, hogy jézusi szelídségre, türelemre, igazságra, igazságosságra munkálják át érzelemvilágukat, ha a fenti hittételek alapján nagyon is - nemtörődöm, szeszélyes, igazságtalan, türelmetlen, kegyetlenre torzított istenképre kell felnézniük! Már pedig földi életünk - mondhatni percenként élénk álló eseteiben, megbánásra okot nem adó megoldásokhoz csak akkor lesz lelki erőnk, - ha az isteni ügyvezetést naponta és élethosszig is fürkésző vizsgálódásainkban a **legparányibb ellentmondást sem találjuk, - sőt minden ellenőrző végig-gondolásunk újra és újra az isteni ügyvitel tökéletes rendjéről győz meg olyannyira, hogy ebből lelkiismereti küzdelmeinkben mindig és egyértelműen, az erkölcsi **jó irányába ható ösztönzést kapunk - negatívba hajlót pedig soha!****

*

10. Áttekintő mérleg. (1. - 9. fejezetek) ()**

1-2: A bűnös ember = bukott angyal azonosság Urunk által történt kijelentésével megnyílt **az emberi szellem létbe-bocsátása, és ember voltunk, - valamint a bűn reánk való átszarmazásának hármass rejtélye**, ami felbecsülhetetlen segítség mind **Isten igazságossága, mind-pedig ellenségeivé fajult teremtményei iránt élő szeretete megláttatásához!** Hála érte, ezentúl nem kell, de nem is lehet Istent - Ádám bűne nekünk tulajdonítása miatt (Róm 5, 12.) igazságtalansággal vádolni. E hitromboló negatívum kikapcsolása - majd az isteni szeretet és igazságosság egyidejű felmutatása - **a hitrejutás szempontjából létfontosságú minőség-változás** a megváltástan alapozásában!

3: Ugyancsak a „kulcs igazság” oldja fel a kettős **predestináció hitromboló titkát**, mert általa megtudtuk, hogy Isten nemcsak a viszonylagos kisszámú szerencsés kiválasztot-

tat, hanem **minden teremtett gyermekét üdvösséggel várja** az atyai hajlékba, természetesen önkéntes, őszinte és gyökeres **megtérés feltétele alatt**, melyet szent Igéje újjáteremtő munkájával visz végbe, a reinkarnáció kegyelmi rendjének szükség szerint igénybevételével. Itt újból elmondhatjuk, hogy a Szent Szellem az Úr megbízásából kikapcsol egy - az Istenbe vethető bizalmat porig romboló **eddig tévtanítást, helyette pedig az atyai szeretet, igazságosság és bölcsesség példázhatatlan bizonyítékát szolgáltatja az egyház hitépítő munkájához!**

4: Mindezekkel automatikusan megszűnt az örök kárhozat hittétele további hirdetésének alapja is, mert mint a tárgyalási részben láttuk, Isten atyai bölcsessége, hatalma, igazságossága és szeretete módot talál, minden vele szembeszegült gyermeke érzelmeinek megfordítására, a viszonyossági törvény serkentése és szent Igéje tartós ráhatása útján, a többször ismétlődő földi tanuló megjelenések ajándékozásával egybekötve. **Ezzel a hittétel hitromboló taszítását is meleg vonzássá formálta az Úr Jézus megbízásából munkálkodó Szent Szellem.**

5: A bűnös ember = bukott angyal azonosságról adott messiási bizonyágtétel kikapcsolja az Ő szörnyű gólgotai halálára felépített **őszövetségi szellemű megváltás értelmezést**, rámutatva belső világunk Isten beszédével való újjáformálásának egyedül üdvözítő voltára.

Ezzel sikerült szerető mennyei Atyánkat teljesen egyértelműen olyan Szellem-Istenként bemutatni, aki sem tulkoknak, sem szerelmes fiának vérét nem igényli soha nem is volt haragja megnyhítésére, **hanem egyedül az őszinte megtérést**. Eme - kétségekkel - és ez idáig hatalmas részproblémákkal is megterhelt kérdésben a két „kulcs igazság” által - **így nyílik még szélesebbre a teljesen ellentmondásmentes hitre jutás útja.**

6: A feltámadás és a halál utáni lét titkai, alapvonalakban az eddigiekkel azonosan, - a **bűnös ember = bukott angyal azonosság által nyíltak meg**. A tárgyalási részben már

kifejtettük, hogy az itt rendelkezésre álló - örökkévalóságokat átfogó „időt” - a Mt 5, 48-ban Urunk által meghatározott végcél: **„Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes”** - elérésére fordítandó, konkrét fejlesztő feladatokkal töltjük ki, a gondviselés erre beállított nagy tudású és hatalmú angyalainak **igei irányítása alatt, az újra testet öltés kegyelmi rendje igénybevételével.**

E megvilágításban az Úr Jézus két, - egymást tökéletesen kiegészítő, - az egyházakban eddig valódi értelme szerint nem tudatosult kijelentése^{60*} - **a tökéletes és szükséges mértékig megérthető Isten felmutatásával, a hitre jutás elvi oldalát minden ízében érthető, hihető, zárt rendszerben biztosítja.** Ezek után a megnyílt hittitkok sorának -

7: pontjában a Szent Háromság tannal foglalkozunk - ámbár e helyen **csak a hitre jutás vonatkozásában.** Elvi feloldozását a 7. fejezetben adjuk közre, amelynek értelmében megállapíthattuk, hogy e tan eddigi szövegét-lényegét - a megalkotók körét is bele értve, - a világon senki sem érthette, ami egyet jelent azzal, mintha nem is lenne. Sőt ennél rosszabbat, mert történelmi távlatban - gyilkos egyenetlenségek sokaságát szította. E hittétel - üdvösség kérdését **nem érintő** - változása abban áll, hogy az Úr Jézus valóságos - az Atyáéval mindenben azonos istenségéről alkotott **emberi elképzelés, az Úr saját bizonyágtétele értelmében (Jel 3, 14.; Péld 8, 22.) tovább nem tartható érvényben. E változással a tan azonnal érthetővé válik,** és méltóan társul az érthetővé lett megváltástan egészéhez, ami a hitre jutás, illetve hitre juttatás ügyének nem kis nyeresége!

Egy igaz tudomány nem tűr meg értelemellenes részterületeket sem! Ha pedig a valóság feltárulása ellenére, valamely felelős őrálló testvérünk - nem tudni milyen alapon - mégis az üdvösség kérdését nem érintő, de a Szent Háromság

⁶⁰ * A „kulcs igazságok” és a Mt 5, 48

tan - Ige és értelemellenes, - eddigi szövegezése mellett tenne hitet - mi akkor sem csüggedünk el!

Ez esetben ugyanis az így nyilatkozóknak az „Isten-Jézus - (üdvösség kérdését lényegében érintő) **Igét - legyenek azok az egész hittani felfogást alapvetően módosító kijelentések - egyetlen szó és ellenvetés nélkül el kell fogadnia** - minthogy emberi értelem nem szegülhet ellen az „Isten-Jézus” érthető hittant építő kijelentéseinek!

Így elsősorban a bűnös ember = bukott angyal azonosság igazságának, - ami által a hittitkok feltárultak, és ezzel **a ma emberének a hitre juttatása, - végre - első ízben nagyon jó eséllyel - elindulhat!**

8: A Szent Szellem legjellemzőbb munkájáról fejezeteink meggyőző bizonyosságot szolgáltatnak. E helyen **a hitre juttatás érdekében**, még egy kisebb helyesbítést tartunk szükségesnek. Egyházaink a Szent Szellem működés és hatásmódjáról alkotott elképzeléseiket úgy fogalmazzák meg, hogy - a világ bármely pontján, egyidőben végtelenül sok helyen és módon megoldandó feladattömeget, - a legkisebttől a legnagyobbig - éjjel és nappal, percről percre, évezredek óta és mindörökké - ez az egyetlen mindent tudó és mindenható isteni személy, személyes beavatkozással egymaga, (esetleg angyalok bevonásával) hajtja végre. Beleértve az egyes emberek százmilliói Istentől - Szent Szellemet kérő imáinak - esetleg egyidőben elhangzó sóhajtásainak számontartását és megelégtetését is!

Az isteni mindenhatóságról kialakított, eme nagyon emberi véleményt, a Szent Szellem minden igazságra elvezérlő - ez esetben - **önértelmező tanításai** alapján, személyi vonatkozásban módosítanunk szükséges. Mint a „Korszerű hittan vázlat” c. fejezetünk erre vonatkozó részéből kitűnik - **a Szent Szellem elnevezés lényegében - gyűjtőfogalom**, ami alatt az atyai hajléktól egykor elszakadt, de az idők folyamán - emberi létformában - megtért olyan angyalok (szellemek) hatalmas táborát kell érteni - „akik méltóvá tettek, hogy ama világot

elvegyék, és a halálból való feltámadást, „és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadás fiai.” (L 20, 35 - 36.)

A gyarló földi ember vezetéséhez tehát nem szükségeltetik egy - a Mindenség Atyjának isteni képességével azonos erejű, egyszemélyű Szent Szellem Isten, hanem **bőven elégségesek az Úr Jézus által „Isten fiai”-nak minősített megtért angyalok.**

Elégedjünk meg hát ilyen tanítókkal, ami egyébként a világban egyidőben, számtalan helyen - Isten nevét segítségül hívók millióinak éjjel nappal és mindörökké megsegíthetése feladatát - az egyházi felfogással szemben immár nagyon érthetővé is teszi, **mert Isten angyalainak serege mérhetetlen!**

Minden egyes hívő (v. hitetlen!), gyülekezet, népcsoport, ország, bolygó, sőt tejút rendszer is, - a feladat nagyságával arányos erejű segítő angyalok irányítása alatt halad az atyai hajlék felé visszavezető úton - már amennyire e Szent Szellemelek sugalmazása, vagy a próféták útján érkező tanításai által magát, - Isten országa felé vezetni engedi. Így kapunk a magunk és mások hitre juttatásához érhető, hihető megvilágítást, a Szent Szellem emberi körben végzett munkájáról, közel százötven esztendő óta, kis házi gyülekezetekben - világszerte hallható - (és önértelmezésével is szolgáló) tanításai alapján.

A hitre jutás szempontjából fontosnak vélt, e - kis helyesbítés után sürgősen kijelentjük, hogy a **Szent Szellem emberközeli működésmódjának részleteit, (prófétálás)** nagyon alapos kifejtésben - az általa diktált szakirodalom tartalmazza, amelynek tanulmányozását mindenkinek szeretettel és melegen ajánljuk!

9: Az egyéni hitrejutás titkának megoldása jelen fejezetünk első két oldalán, - míg a társadalmi arányokban való hitrejutás feltételei - ezt követően kerülnek kifejtésre, mindenkor a két „kulcs igazságra”, illetve az ebből következő körülményekre hivatkozva. **Isten feltétlen igazságossága** minden

vizsgált esetben - magasra emelve - érvényteleníti a szuverén kiválasztás alapján történő hit-ajándékozashoz fűzött - (de az Ő tökéletességével abszolút összeférhetetlen!) - eddigi hitromboló elképzelést.

11. A „világosság” további érvei(**)

11.1. A keresztény hittanok korszerűsítésének időszerűsége

A sokszáz-millió hitetlent kialakító –jelenlegi (mert)

1. **-befejezetlen kinyilatkoztatás** alapján, (J 16, 12.)
2. -ó, illetve középkori egyházatyák ismeretszintjén megfogalmazott, és ezek (1.+2.) következtében
3. - **eleve hiányos és téves**, ezért érthetetlen, hihetetlen és védhetetlen,
4. - így Isten tökéletességével összeegyeztethetetlen, sőt
5. - Őt a lehető legdurvábban sértő,
6. - az értelem mérlegén soha nem ellenőrzött, - és mindezek alapján
7. - tömeghitetlenség előhívásánál többre ma már alig képes - eddigi -

keresztény hittanoktól^{61*} elszakadni (esetleg csak kényelmi okból) bármily nehéz, de a megváltás ügyét tekintve, **máris nagyon megkésett** és indokolt cselekmény.

A területről azt is hasznos tudni, hogy isteni tisztaságú és komolyságú ellenérvek hiányában - egyházainknak soha nem volt - jelenleg sincs bátorságuk, sem ügyszeretetük - de még hitbiztonságuk sem - **a jelen hittanának fent felsorolt gyengeségeivel szembenézni, és ezekről velünk, (kb. 1943-tól) csak egyszer is (!) türelmes párbeszédbe bocsátkozni!** Pedig ezt legalább az utolsó évtizedekben ajánlatos lett volna megtenniük,

^{61*} E hét pont a hagyományos keresztény hittanok - sajnálatosan negatív - átfogó minősítését, és egyben - munkánk összeállításának alapos indokát szolgáltatja

amikor is a tudomány rohamos fejlődése - sűrűn kényszerít **végérvényesnek tartott megállapítások - mind újabbakkal való leváltására!**

Minthogy a technikai és tudományos haladás is, az isteni gondviselés akaratából munkálkodó Szent Szellem(ek) megvilágosító segítségének köszönhetően kérdezzük: **ugyan miért lenne kivétel éppen a hittudomány.** Amely minden más, elmúlásra ítélt ágazat felett **az „egyedül fontos”, mert örökkévaló ismeretkör,** és amelyben a múlt század közepéig, - (lásd az „E” és „F” fejezeteket) – több évezredes titkok, hitromboló ellentmondások vártak^{62*} égetően sürgős, korszerű feloldásra, **mégpedig az Atya és a Fiú szorosán erre vonatkozó, világos ígéreteinek értelmében!**

Ezek teljesüléséről hírt adó munkánkban hálaadással fejtjük ki, hogy az **Ő tudásukból merítő (J 16, 14. 15.), ezáltal minden igazságra elvezérlő (J 16, 13.)** mindörökké velünk maradó Szent Szellemről (J 14, 16.) - időben és mondanivalóban behatárolhatatlan, **életmagyarázó és megoldó mennyei ismeretkincset *kaptunk*** az utolsó időben nagy gyakorisággal kiosztott, - prófétálás lelki ajándéka útján! (Joel 2, 28 - 29.(Csel 2,17.18. + IKor 12, 14. Részletezve az „E” fejezetben.)

11.2. Egyházaink felelőssége és kívánatos lépése()**

Mindezeket egyházainknak, szaktájékozottságukból és rendeltetésükből következően, - illetet volna világosan felismerni, alaposan megismerni, majd pedig a Mt 28, 19. 20-ban foglaltak értelmében, - nagy hálaadással kapcsolt eréllyel és szorgalommal hirdetni, - **nem pedig visszautasításával** immár másfélszáz esztendő óta élenjárva, - korszerűtlen hittanaikkal a hitetlenségnek ily széles kapukat nyitni!

Az olajukból kifogyott, és a (szellemi világosság formá-

⁶² * lásd ezek „I” fejezetbeli részletezését!

jában^{63**} megjelent) Vőlegény érkezését elalvó szüzek példázatbeli esete (Mt 25, 1-13.) **megdöbbentően kifejező párhuzam** - egyházaink magatartásának jellemzésére!

Mindezek alapján mély aggodalommal tekintünk teljesen megalapozatlan magabiztosságukra, amellyel százmilliók hitetlenségbe hullását korunk természetes kísérőjelenségévé egyszerűsítve, a gyülekezetek jövőbeli szellemi vezetését, az előző oldalnál jellemzett, - töményen negatív - nyomvonalon kívánják továbbvinni, amivel az „I” **fejezetben tagalt tételek hirdetésével már is hitelképtelenné tett istenképet**, - újabb százmilliók tudatvilága előtt juttatják a biztosan komolytalan-nak vehető fogalmak sorába!

Ez pedig, mint jelenünk mutatja - nem más, mint a legjobb szándékú egyházi segédlettel-, de kellően világos látóköri hiányában véghezvitt lélekvesztés - nagyban! Mert nyomatékkal újból mondjuk, hogy keresztény hittanaink (az e munkában feltárt okok és tartalmi elemek miatt), korunk gondolkodó embere számára - mind szószéki, mind személyes bizonyásgtételre - teljesen alkalmatlanná váltak.

Ennek értelmében, hogy ez a legújabb kori halálfolym megszűnjék, okos-alázatosan **el kellene ismerniük az ó-egyházból indult, és jelenünk erkölcsi csődjéhez vezető, („I” fejezetünkben megvilágított) tévedések sorát. Ami még mindig kisebb kellemetlenség annál, mint ami a „harmadik kijelentés” „J” fejezetbeli segítő igazságainak további tudatos figyelmen kívül hagyása - azaz a Szent Szellem durva megoltása miatt - az ebben felelősökre vár!**

Mint hogy meg van írva: „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak? Akik a sötétséget világossággá, s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!” (Ésa 5, 20.) „Jaj néktek törvénytudók! Mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok

^{63**} „Én vagyok a világ világossága” (J 1,9; 8,12; 12,46.)

nem mentetek be, és akik be akartak menni, azokat meggátoltátok!” (L 11, 52.)

A tévedések és a végzetes következményű figyelmenlenség elismerése nem éppen kellemes döntés eredménye, de ha a minden igazságra elvezéreltetés J 16, 12 - 15-beli **messiási ígértét, és e munkában tételesen igazolt beteljesülését** komolyan veszik, akkor ennek mihamarabb be kell(ene) következnie! A máris végzetes - társadalmi arányokban romboló következményű - hittani tévedések beismerése egyébként a legcsekélyebb tekintélyveszteség nélkül mehet végbe, mert legnagyobb lélekszámú egyházaink, ha másban alig - de fő hittételeik - (munkánkban szemléltetett - százmilliók hitét kioltó) **sarkalatos tévedéseiben teljesen egységesek, és így többé semmi felróni valójuk nem lehet egymással szemben.**

A tévedések becsületes elismerése eddigi különállásuk minden indokát semmivé teszi, mert a hittan-értelmezés feladatát Róma, Wittenberg és Genf után - minden kisebb felekezetnek is a Szent Szellem kizárólagos hatáskörébe illik visszahelyezni! Ezzel megvalósul Urunk óhaja - „hogymindnyájan egyek legyenek” - sőt az „egy akol, egy pásztor” állapot is, amelyben Isten népének hitelrontó szétforgácsoltága végre megszűnik!

Az e munkába sűrített üzenetet egyházaink dogmatikusainak - Szent Szellemért fohászokadásuk gyakorisága és intenzitásának arányában, - az itt közölteknel **minden esetre korábban,** és sokkal kifejezőbben illetet volna közreadniuk! Erre a célra legkevesebb száz-százhusz esztendő állt rendelkezésükre, a hívő lélekszám rohamos csökkenése, és az **általános erkölcsi romlás állandó sürgetése mellett!**

De minthogy a gondolkodó istenkeresők ezt azóta is nélkülözni voltak kénytelenek, **kötelező erejű indítást kapunk e könyv összeállítására! Mert bizony nagyon is érkezett az „Isten igéjéből jobbra tanítatásunk” ideje,** aminek lehetőségét pl. a „II. Helvét Hitvallás” írója, - előszavának zára-

dékában azért rögzítette, **mert alapos igeismerete által igen jól látta, - az e hittan állításaival szemben teljes természetességgel feltehető kérdések sokaságát.**

És mert hitte, hogy ezek megválaszolására a minden igazságra elvezérlő Szent Szellem által biztosan sor kerül, **jövő-be mutatóan utalt „az Isten igéjéből jobbra taníttatás” elvi lehetőségére, ezzel együtt - törvényes várására is!**

Külön tragédia, hogy (személyes életünk - elmúlt ötvenöt évében) H. Bullinger hitvallás szerkesztő atyánk - példázandó - óvatos alázatának leghalványabb jelét sem tapasztalhattuk egyházainknál!

Mindenütt az „egyszer és mindenkori”(?) tanérvényesség hitébe kövesedett, **és a katasztrofális elhitetlenedés felett is - hatásos okkereső gondolkodás nélkül átlépő magabiztossággal találkoztunk - de amely hitépületének megrendülésétől tartva, - jobbitó célzatú párbeszédbe bocsátkozni - sem volt hajlandó!**

Ez az általános egyházi magatartás kényszerítette létbe ezt a könyvet, amely - **az emberi munkát jellemző tökéletlenségek óhatatlan jelenléte mellett - olyan alapvető igaz-valság rendszert szemléltet, amelynek érvényességét egyetlen - jelenleg hirdetett hittan képviselőjének sincs joga kétségbe vonni mindaddig, amíg a hit és lét legfontosabb kérdéseit fedő titkoknak - az itt közölteknel tökéletesebb - tehát az „F” fejezetbeli „hittanminősítő szempontokat” még jobban kielégítő megvilágítását fel nem mutatja!**

A Szent Szellem minden igazságra elvezérlő munkája isteni eredetének és tökéletességének igazolása éppen abban áll, hogy a két igaz-való „kulcs ismeret”:

1. a bukott angyal = bűnös ember azonosság, valamint –
2. a préegzisztencia ill. reinkarnáció - bizonyító feltáráásával,

hét, - a megváltástan egészét átfogó, évezredes hitromboló hittitok zárját nyitja fel úgy, hogy ezek egymáshoz, és létünk

minden viszonylatához is tökéletes elvi illeszkedéssel válnak világosan érthető, hihető, - Istent dicsőítő közkinccsé!

11.3. A Harmadik kijelentés szegletkövének megkerülhetetlensége()**

Az ember által áttekinthető történelemben, e „harmadik kijelentés” - által nyílik szabad út, - a Mennyei Atyánk iránti abszolút árnyékmentes bizalom felépüléséhez, és foszlik semmivé a keresztény hittanok összes támadható pontja, amelyekre mind a hitét vesztett istenkereső, mind pedig a tudatos istentagadó - ez idáig teljes joggal és sikerrel hivatkozhatott. (Lásd „I” fejezet 1, - 5. és 9. pontját.)

De e munka egybeállításával a teológusok alól is kicsúszott minden (igaznak vélt) alap, amelyekről a Szent Szellem újabkori kijelentéseiben közreadott (általuk összefüggően nem is ismert!) elveket támadták, vagy érvényesülésüket kifárasztásra menő, langyos agyonhallgatással ideig-óráig elháríthatták.

Mert kérjük - válaszolják meg:

- 1. Ugyan lehet-e ma felelősséggel és sikerrel Istent, - hittant képviselni e világban, az „F” fejezetben részletezett „Hittanminősítő szempontok” követelményeinek szigorú kielégítése nélkül? (Hogy mennyire nem lehet, azt bizonyítja a templomlátogatók - idősebb nővéreinkből álló - többsége! A férfiaknak, ill. a fiatalabb korosztályoknak már lenne néhány komoly kérdése - de mivel válaszra hiába várnak, hát szépen elmaradnak.) És**
- 2. Lehet-e az isteni kijelentést egyszer s mindenkorra befejezettnek tekinteni a „C” fejezetben leírt szempontokkal, és közölt igékkel szemben?**
- 3. Lehet-e a „J” „Micsoda az ember?” c. fejezetben foglaltakat - csupán a préegzisztencia és a reinkarnáció igazolása érdekében tendenciózusan összehordott**

igetömegnek minősíteni, nem inkább a Szent Szellem megvilágosító munkája csodájának-e, amelyben a bűnös ember = bukott angyal azonosság felfedésével teszi érthetővé az élet, és a hittan eddig megfejthetetlen rejtélyeit, mégpedig úgy, hogy abból Isten tökéletes bölcsessége, hatalma, igazságossága és szeretetének szempontjai teljes meggyőző erővel, - abszolút árnyéktalanul érvényesülnek a mai gondolkodóvá fejlődött igetanulmányozók hitének építésére!

4. **Vitatható-e ezek után az eredendő bűn eddigi értelmezésének hitromboló tökéletlensége**, illetve - az új értelmezés minden problémát isteni tökéletességgel megoldó, és az Ő jóságát intézkedéseiben dicsérő volta!
5. Lehet-e az eleve elrendelés és helyreállításról szóló 3. sz. fejezetben taglalt kérdések és alkalmazott **igei bizonyosságok logikai kényszerítő ereje elől kitérni**, ha az ember hitre jutásának ügyét, és a „Sola Scriptura” elvet komolyan vesszük?
6. Vagy lehet-e a „Továbbiak a megváltásról” c. fejezetben foglaltak mellett - **a megváltás feltételét jelentő belső szellemi - és érzelmi átformálódás egyedül hatásos voltát**, ill. az erre utaló igék tömegét érvényesnek nem tartani, a bizonyítottan nem „haragvó Isten” ártatlan vérrel való kiengesztelésének - primitív és barbár elképzelésével szemben?
7. Továbbá, - van-e **egyházainknak a megismerés vágyán kívül - Igére alapozott józan elképzelése az egyetemes hazavezetés, újjáépítés kimenetelét** illetően? És
8. Van-e kérdés felvetéseink ill. válaszaink között csak egy is - amely ne konkrét Igék sokaságára támaszkodna, és ne a jézusi megváltó szándék - az elveszettek megkeresése, ill. megtartása-szellemiségét képviselné?

De egyértelmű választ várunk az alapkérdésre is:

9. **Egyáltalán hajlandók-e egyházaink lehetők tartani a minden igazságra való elvezéreltetés J 16, 12 - 15-beli jézusi ígérének beteljesülését**, ami meghozta a hit és lét eddig megfejthetetlen titkainak korszakfordító feltárulását. A válasz perdöntő! **Igenlés** esetén - a Szent Szellem (e kötetben is ismertett) igeértelmezéseit el kell fogadniuk, amivel rendeltetésüknek végre megfelehetnek! **Nemlegessége** viszont újabb súlyos kérdéseknek ad létjogot, pl:
10. Ez esetben **mi jogon** sajátítják ki Isten földi képviselőtének szerepkörét?
11. **Mit ér Jézusról szóló bizonyágtételük**, Karácsony, Húsvét, Pünkösöd ünneplésük, sőt Szent Szellemet kérő imáik tömege is, ha az Úr - **korszakunkra vonatkozó legfontosabb ígérete megvalósulásának világszéleségű tényéről - a minden igazságra való elvezéreltetés ajándékáról - (J 16, 13.) hallani sem akarnak!**
12. **Miként** hívogatnak megtérésre, és hirdetnek bűnbocsánatot – viszonylagosan (!) - kis bűnösök számára, **amikor egyházaink a Szent Szellem megoltása - meg sem bocsátható - „csúcsbűnének” (Mt 12, 31. 32.) folyamatos terhe alatt élnek!?**

11.4. Felhívás a mennyei kincs hasznosítására()**

Az 1. - 9. sz. kérdést - főként teológus olvasóinknak - a Szent Háromság személyei és saját lelkiismeretük előtt, a terület közérdekű fontossága miatt, - a legmélyebb felelősségérzettel, - egyértelmű **igennel, vagy nemmel - illő megválaszolniuk!** **Vagy Igével jól (!) alátámasztott kemény cáfolatot, vagy elfogadást várunk!**

Harmadik út nincs! Langyos időhúzást, kitérést, agyonhallgatást a bajok mélysége és tömege nem enged meg! **Nyomatékkal figyelmeztetünk arra - minthogy e könyvben köz-**

readottak - a „minden (fontos) igazságra való elvezettetés” - (J 14, 16.; J 16, 13.) - beteljesült isteni ígéretére alapozottak, ezért - tárgyilagos és igei cáfolatának lehetőségében senki ne bizakodjék!^{64*}

Alig szükséges mondanunk, hogy az e könyvben érintett kérdések kifejtése korántsem teljes, de a hittan szakemberei e rövid tájékoztatásból is érzékelhetik égetően sürgős továbblépésük fő irányát. Ennek részletei a már tekintélyes, (de mégsem túlduzasztott!) és mindenkor szigorúan evangéliumokra hivatkozó, klasszikus - főleg 1945 előtti, tehát nem profit indítékú, szellemtani szakirodalomból ismerhetők meg!

Mindezeket pedig azért kell a lehető legkomolyabban venni, mert - szűk és tágabb körünkben is túl sok - de világviszonylatban - egyenesen **számolhatatlan milliányi, jobb sorsra érdemes élet siklik naponta - végzetes erkölcsi negatívumokba**, mégpedig - (több tényező mellett - legvégső fokon) - a Szent Szellem ígéértelmezései által - Isten tökéletességéhez méltó szintre emelt, **érthető - hihető, életmagyarázó és megoldó hittani ismeretek szószéki hirdetésének teljes hiánya miatt!**

E fel sem tűnő - de mérhetetlen tömegek lelki halálát okozó - példátlan munkaköri mulasztásra tekintve kérjük t. olvasónkat, hogy könyvünk (de különösen e fejezet tompítatlan) hangvételét igyekezzék megérteni, amikor - (három előző, szelíd hangú írásunk semmibe vétele után) a Világ világosságának világosságával szemben érzéketlen - ezt teljes komolyságában - láthatólag - nem is igénylő, sem nem észlelő, sőt visszautasító - ám önmagukról mégis kitűnő véleményen lévő testületeket kell - közel másfélszáz éves - mély álmukból ébresztgetnünk, és előttük - a J 16, 12 - 15-ben rögzített messiási ígéret beteljesülését tudatosítanunk!

⁶⁴ * De ha ilyen kísérlet netán előállna, mi azt megbecsülő ügyszeretettel és rugalmassággal tanulmányozzuk,- igény esetében megválaszoljuk!

Egyházaink az e könyvben - kényszerűen - erősen negatívnak minősített hittanaik további hirdetésével **nem a maguk népét, hanem Isten népét tékozzolják** (immár) többszáz milliós nagyságrendben! (Mt 12, 30.) Ezért kérve ajánljuk - éljenek a megtérőnek ígért isteni kegyelemmel, **és ne zárkózzanak el üzenetünk „teljes elméből” (Mt 22, 37.) való tanulmányozásától**, majd pedig mielőbbi hasznosításától!

Az elektronika által forradalmasított sokszorosító, (ezelőtt - nyomda) technika napról napra javuló lehetőséget nyit a lélekmentő gondolatközlés számára is! Egyházaink jóhiszeműsége tehát - kellően gyors reakciójukkal - igen könnyen bizonyítható lenne! A lehangoló előzmények, és a jelen - egyre növekvő nyomorúsága ismeretében, erre való készségük jeleit - szorongástól nem mentes reménységgel várjuk!

Végül: a Szent Szellem - legsúlyosabb hittani és létkérdéseinkre adott válaszainak igaz valóságát, hitépítő értékét, törvényességét és égető időszerűségét jól ismerve, újból tudatosítjuk, hogy - ezek bármely címen történő netáni visszautasítása - világ-egyházi arányokban:

- **újabb százmilliók lelki halálba taszítását – és**
- **a Szent Szellem megoltásának további tartósítását jelentené!**

Ezért leghőbb óhajunk, hogy az e könyvben foglaltak alapos megszívlelése által, - a J 9, 41. illetve 15, 22. igék^{65*} már minél előbb ne jelenthessenek terhelő bizonyosságot egyházi őrálló testvéreinkkel szemben.

„Akinek van füle, hallja, (hogy a XIX. század közepe óta) mit mond a Szent Szellem a gyülekezeteknek.” (Jel 2, 29.)

⁶⁵ * „Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.”

12. Összefoglalás és zárszó(**)

Erkölcsei felelősségünk teljes tudatában állítjuk, hogy a Szent Szellem legújabbkori kiegészítő megvilágításai alapján abszolút **pozitív hittant mutattunk be előző fejezeteinkben**, minthogy:

1. szentírás-hűsége,
2. érthető-hihetősége,
3. életjelenségeinkkel való igazoltsága támadhatatlan!

Az árnyéktalanul tökéletes isteni:

4. bölcsesség
5. hatalom
6. igazságosság és
7. szeretet szempontjaival pedig a legteljesebb harmóniában van!

E hittan egyidejűleg közérthetően feltárta a hitre jutás legnagyobb akadályát képező, közel kétezer éve megoldhatatlan hittitkokat – nevezetesen:

1. az individuum létbecsátása és embervoltunk,
2. a bűn reánk való átszármazása,
3. az eleve elrendelés
4. az „örök kárhozat”,
5. a helyettesítő véres engesztelő váltságshalál,
6. a feltámadás, ill. halál utáni lét,
7. a Szent Háromság,
8. a Szent Szellem és munkája, valamint
9. a hitre jutás

kérdéseit, természetesen a fenti hét feltétel - egyidejű(!) - tökéletes kielégítése mellett. Mindezeket joggal tarthatjuk a külső-belső békénket építő isteni kegyelem legnagyobb - újkorbéli szellemi ajándékának!

Ez a hittan végre lehetővé teszi keresztény egyházaink hatásterületének gyökeres áthelyezését, Urunk látásmódjának megfelelően! Ugyanis mondhatni, teljes szószéki,

ill. hittanoktatói szolgálatukban, - értelmi ellenőrzéssel alig-alig élő, vagy arra még fel nem nőtt^{66*}, de általában hitre kész „közegben” fejtik ki hitet építő, vagy inkább csak karbantartó tevékenységüket. **A hívókról pedig** - Bibliánk értelmezésében - mint (nagyjából!) egészségesekről beszélhetünk.

De mit mond az egyház Ura pl. a Mt 9, 12-ben?

„**Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek**”... - azaz a hitetleneknek, akik a jelenlegi hittan elfogadására képtelenek - e fejeztünk 2. oldalán már említett, és az „I” fejezetben részletezett súlyos belső okok miatt. Ezek a látszólag (és kényszerűen) hit-érdektelen embertársaink - lelkük legmélyén „a nagy hiányérzettől” erősen szenvednek. A jézusi utakon nem járás miatt külső életük is nehézségektől terhes. **Nem csoda, hogy zajos negatívumokban, - alkohol, drog, szex, sportszervedélyek, szerencsejátékokban elmerülve igyekeznek - a lét értelmének tisztázását sürgető gondolataiktól menekülni!**

Az egyházaknak tehát az Úr véleménye szerint **nem a hívők** (ellenvéleménnyel sohasem, vagy csak igen modorosán élők) **kis társaságát, hanem a nehéz kérdések özönét előtáró hitetlenek beteg tömegeit kell(ene!) szilárd hitre vezetniük!**

Eléjük azonban már csak a Szent Szellem által - titkoktól, ellentmondásoktól mentesített, érthető - hihető, - Isten tökéletességével teljes harmóniába hozott hittannal lehet a siker reményével kilépni. Olyannal, amelynek a fizika vastörvényeivel egyezően - megdönthetetlen logikai és tapasztalati bizonyágrendszere van -, amely értelmes ember számára nem tesz lehetővé mentségek, kifogások mögé búvást, a saját lelkiismeret előtt meg éppen nem!

E munkánkban ilyen hatóerejű igazságokat adunk közre! **Az igaz valóság ellenállhatatlan! Előtte előbb-utóbb minden gondolkodó embernek meg kell nyílnia, így elsősorban a jó ítélőképességű és Isten akaratát kereső lelkipász-**

⁶⁶ * pl. konfirmandusok, bérnálókozók

toroknak! Az összefüggések megismerésével olyan megcáfolhatatlan igazságrendszer hirdetői lehetnek, - amellyel minden ellenérvet - (kegyelemből kapott!) szellemi erővel és hatalommal szerelhetnek le - egyedül Isten dicsőségére - és a meggyőzött ember hasznára! Szemben jelenlegi kiszolgáltatott állapotukkal, amikor e legegyszerűbb hit és létkérdésekre, - (úgymond kijelentés hiányában) képtelenek elfogadható választ adni - mondván: „a titkok az Úréi”... V.Móz 29, 29.

Itt tudnunk kell, hogy Urunk - J 16, 13-beli ígérete alapján, - időközben e mózesi íge második fele lett érvényessé:...” **a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mienk és a mi fiainké mind örökké”...**

Ez így igaz: a titkok megnyíltak, mint fejezeteink azt részletesen tudtul adják

Legfőbb ideje, hogy egyházaink ismeretkészletükkel ezekhez sietve felzárkózzanak pl. az alábbiak figyelembevételével is.

Az „I” fejezetben felsoroltakon túl - a legsürgősebben felszámolandó hitromboló **visszásságok egyikét az a tévtanítás képezi, amely - (Urunk: „az én atyám házában sok lakóhely van” - hangzású nyilatkozata ellenére) - Földünket tartja a látható teremtettség értelmes lényekkel benépesített, egyetlen és kizárólagos csúcspotumának**, amely aprólékosan Isten, - teremtői és világvezetői munkája megghiányolhatatlan tökéletességét is bizonyítani kívánják!

Ám e törekvés az állandó, fájdalmas ellentapasztatatok miatt, - és Földünk (alább összefoglalt) speciális rendeltetése ismeretének általános hiányában, - ma már a legszerényebb értelmi szinttel szemben is - teljes sikertelenségre van ítélve! Ezen túlmenően, - még a bizonygatók erkölcsi hitelét is semmivé teszi, minthogy értelmes emberekkel nyilvánvaló képtelenséget kívánnak elhíttetni!^{67*}

⁶⁷ * Sürgősen megjegyezzük, hogy itt nem az isteni munka abszolút tökéletessége vonatik kétségbe, hanem az egyházi hivatkozás alapjainak elégtel-

Ezzel szemben: A Szent Szellem minden igazságra elvezérlő megvilágításai nyomán felépített hittannak nem szükséges szépítgetnie a szépíthetlent. Mert - Földünknek - Isten végtelen kegyelméből elrendelt szerepe, - egyenesen és **nyíltan magyarázza az itt tapasztalható tökéletlenségeket, égbekiálító gonoszságok okát** azzal, hogy mint a teremtettség szellemi selejttjének, (az elveszett századik juhval - L 15, 4. - példázott bukott angyalok) **egyik visszajavító nevelő iskolája.**

Lakói lefokozódott szellemi, - érzelmi alkatának megfelelően, - egyelőre még nem is lehet az igazságosság, szeretet és tökély otthona! **Itt éppen a bukottság szeretethiányából előálló nehéz körülményeknek^{68**} kell az átállás (megtérés!) szükségére ráébreszteni, esetleg kényszeríteni^{69***} az itt lakó, fájás-érzékeny testbe öltöztetett bukott szellemeket, azaz minket embereket.** Amíg csak a - „szeresd felebarátodat, mint önmagadat” - „szükség néktek újonnan születnetek” - „térjete meg” stb. isteni tanácsparancsok meghallgatásra nem találnak, ill. be nem idegződnek e - **speciálisan az elveszettek megkeresésére és megtartására (L 19,10.) létesített (tisztítóhely) lakóinak minden életrezdülésébe!**

E megvilágítás által minden érthetővé válik, és felmentés adatik annak kényszere alól, hogy Isten Atyánk teremtő és világvezető képességéről kialakítandó véleményét bárki is, Földünkön tapasztalható tökéletlenségek és borzalmak tömegén megütközve, - leminősítőleg alkossa meg - hanem - éppen ellenkezőleg:

A Kozmosz e pokoli szintre lefokozódott bolygóján - mutatóban mégis fellelhető szépségek, nagyszerűségek, és teremtői zsenialitás láttán - hálát adhatunk e sok érdemtelenül élvezett kegyelemért, (ami Szabadító Urunk hozzánk küldésében

lenségeire, ill. tévedéseire mutatunk rá!

⁶⁸ ** ...”ott leszen sírás és fogak csikorgatása”. Mt 22, 13.; L 15, 14. 16.

⁶⁹ *** „Ki nem jösz onnan, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.” Mt 5, 26.

csúcsondik). **És ezek alapján kell következtetnünk Teremtőnk tényleges szándékaira**, képességeire, amelyek a 99 juhval példázott (L 15, 4.) soha nem bukott, törvénytisztelő szellemek (angyalok) dicső mennyei lakhelyeiben kapnak hihető szemléltetést! (Jel 21.)

A tömegek hitre juttatása érdekében mindezeket (is) a legsürgősebben közkinccsé kell tenni, hogy a gyakorló lelkipásztorok pszichikai energiáját - végre ne a Földünk rendeltetésének nem-ismerése nyomán ébredő - kételyt hordozó kérdésözön hatástalanításának - élethosszig is eredménytelen igyekezete eméssze fel.

Hanem - már csupán e minden igazságra elvezérlő hittan **a bűnös ember=bukott angyal azonosságot, préegzisztenciát, reinkarnációt is felölelő tételrendszere is képes legyen teremtő Atyánk abszolút bölcsességéről, hatalmáról, igazságosságáról, szeretetéről - röviden - kozmoszvezető munkája tökéletességéről**, - minden jóakarátú, alaposan gondolkodó ember előtt - cáfolhatatlan bizonyosságot tenni^{70*}.

Mindezzel, és csak most válik valóban időszerűvé az Úr kijelentése: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél a Jézus Krisztust.” (J 17, 3.) Ez a megállapítás azt fejezi ki, hogy ha végre a Kegyelem által megnyitott hittitkok feltárlása után - **embertől elvárható (= korlátozott) mértékben megismerhetjük az Atyát és a Fiút, teljesen egyértelmű képet kapunk vezérlő elveikről, tulajdonságaikról, céljaikról, követelményeikről, vezetési gyakorlatukról**. Ezzel olyan ellenállhatatlan vonzókörbe kerülünk, amely minden ezután tevékenységünk, erő kifejtésünk

⁷⁰ * Ez annál inkább kívánatos, mert a hitre juttatás érdekében túl, - erkölcsi kérdés is, hogy az Úr nevére összegyűlő (tíz-százmillió) pénzösszegek ellenében „szolgáló egyházaink”, - végre érhető - hihető, korszerű hittannal elégítsék ki a jóhiszemű adakozók hitbeli igazság éhségét!

célját meghatározza.

Ebből következő beállásunk végeredménye - csak az örök élet lehet! Könyvünk olvasásában idáig jutva, sorsdöntő összehasonlítás szüksége állt elő! **Különösen teológus testvéreink - esküjükhöz híven - egyenesen kötelezettek tárgyilagos mérleget készíteni**, - az „I” fejezetünkben megvilágított, és a jelen hittanának fő tételeit képező hitromboló negatívumok, valamint a néhány sorral fentebb lezárult áttekintésben megnyilatkozó, tökéletes isteni atyaiság hitépítő ereje - közötti különbség kielemezésére.

Felelősséggel működő ítélőképesség számára - a jézusi ideálissal való hét - ilyen horderejű teljes egybehangzás nem lehet véletlen játéka, hanem ez maga a J 16, 12 - 15-ben Urunk által megígért - érthető, hihető, igaz valóság, és mint ilyen, a hitre juttatás istenien biztos eszköze! Ezért egyházaink - rendeltetésük értelmében - mindezt kötelesek biztonságtevő érvrendszerükbe mielőbb felvenni, és vele végre először - jó eséllyel hitépítő munkába állni!

Fontos figyelmeztetés!

E témához való eddigi negatív viszonyulásuk alapján ki kell mondanunk, hogy ezek esetleges visszautasítása olyan - emberiség elleni büntett tovább folytatását jelenti, amelyhez képest a kb. ötven millió ember halálát okozó (és eléggé el nem ítéltető!) második világháború „csak” - viszonylag kisebb arányú szerencsétlenségnek tűnhet, - minthogy: a (Szent Szellem évszázados megoltásával - mesterségesen tökéletlenségbe rögzített hittanaik miatt) - hitetlenségbe kényszerült, és a jövőben is erre jutó lelki halottak számát (természetszerű hatványozódásukkal) már sokmilliárdra kell becsülnünk!

Mindezek alapján, - ennek a Szent Háromság színe előtti mérlegkészítésnek nagyon becsületesen kell végbe mennie, - és az ...”Istennek kell engedelmeskedni, hogysem embereknek” elvhez híven, - még a megélhetési alapok

rövidtávú kockáztatása árán is, - a jobb mellé kell állniuk! (Csel 5, 29.) A palástját pedig senki ne féltse, mert a „Harmadik Kijelentés” minden igazságra elvezérlő tanításai, - mint látjuk, - abszolút érthetők, hihetők a hagyományos hittanok tételeivel szemben!

Itt is nagyon érvényes az Úr Igéje: „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, (az - eddigi hittan további hirdetésével együtt járó elnéptelenedés folytán (is!)) elveszíti azt, - aki pedig (az új megváltás-értelmezés áttörését munkálva, átmeneti anyagi bizonytalanságot is vállalva, látszólag) elveszíti az ő életét én érettem, - megtalálja azt.”^{71*} (Mt 16, 25 - 27.) Ismét mondjuk: nincs olyan szervezeti, vagy személyes szellemi erő, amely ésszerűbb és Igére alapozottabb hittant tudna állítani a Szent Szellem által értelmezett teljes megváltástannal szemben!

Akik pedig az igazságkeresők mindenre megtanítása, ill. minden igazságra való elvezéreltetése (J 14, 26.; 16.12- 15. igékbe foglalt) jézusi ígéletét, netán - tételes bizonyításunk ellenére sem képesek - lehetők, - sőt beteljesültnek tartani, (mert nem hisznek az Úrnak) - azok immár menthetetlenül a szétszórás munkáját segítik végteljesedésbe!

Létünk csúcskérdéséről - az értelmes hitre-jutásról - legalább ennyinek elmondására - elháríthatatlan indítást kaptunk!

„Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz. És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szoltam; hanem az Atya, aki kül-

⁷¹ * És nemcsak eszmei síkon, hanem valóságosan is, mert az egyházak egzisztenciális alapot biztosító további léte e megújuláshoz van kötve!

dött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta vala nékem.”

(J 12, 46-50)

Függelék(**)

Csel 2,17 - 18./Joel 2, 28 - 29.

Ez a két ige - kultúrvilágunk isteni gazdagságú - beláthatatlan sokaságú, egymástól független, nem titkos (okkult), de nem is toborzott, kis házi gyülekezetei, - jelenkori prófétáinak (médiuumainak) - Istentől törvényesített működési engedélye - amely főként az ezernyolcszáznegyvenes évektől vált, - időszerű élő valósággá.

J 14,16. 26./ J 16,12. 13. 14. 15.

Urunk Jézus utolsó vacsoráján elhangzott - a szent szellem hozzánk küldését bejelentő - e hat igéje - a fenti ószövegségi isteni ígéretnek, - korunkbeli tartalmi beteljesítését - az emberiség mindörökké tartó - mindenre megtanítását törvényesíti!

Ezt - a tanítványok szellemi befogadó képességét meghaladó „tananyagot” -Urunk akkor el nem mondhatta (J 16,12.) - és így mindez a szentírásba sem kerülhetett!

Emiatt össz-kereszténységünk - „sola scriptura” jelmondata, az 1840-es évektől fokozottan érvénytelen!

E minden haladást kizáró, törvénytelen szűkítést törlik az isteni tágasságú fenti ígéretnek - amelyek értelmében azóta szólnak az úr - legújabbkori prófétái (1 kor 12, 10.; 14,1.) - a szent szellem(ek) emberi eszközei (médiuumai) - a legszabályosabb időrendekben, - mennyei színvonalon és komolysággal - világossággal és szeretettel.

Az ő beszédeik egyedüli minősítő mértéke: a mi urunk Jézus szentírásban rögzített szavai, elvei, illetve az ő szellemisége!

Minden (netáni) más, - elutasítandó!